ELTA - UNIVERSITATE

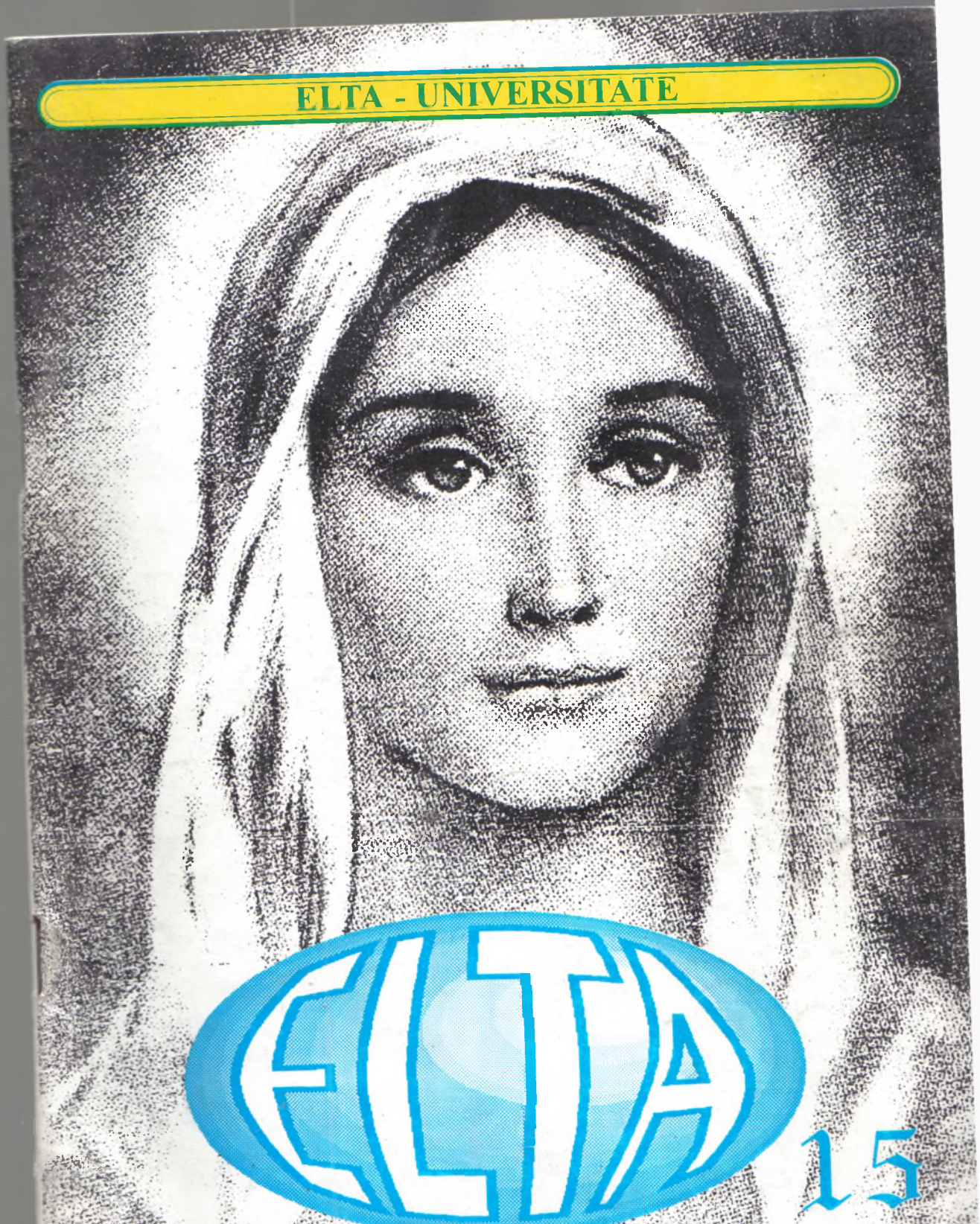

ELTA

15

Revistă de metafizică

Revista apare sub îngrijirea
Asociaţiei de metafizică
ELTA UNIVERSITATE

ROMÂNIA

Redacţia şi administraţia :
5600 - Piatra Neamţ,
str. Orhei, nr. 8 / 80,
jud. Neamţ,
tel. 033 / 626652

REDACŢIA

Ion Dumitrescu
(director)

Adrian Mîndruţă
(redactor-şef)

Alexandru Iacob
(editor)

Dan Spulber
(secretar de redacţie)

Florin Mandiuc
Dana Stoica
(redactori)

Tehnoredactare
computerizată:

EDITURA

Tiparul executat la
Imprimeria BACOVIA
str. Mioriţei, nr. 27,
Bacău

nr. 15 / 1995

CUPRINS

477 *Mesaj extraterestru.....Capitala Planetei (II)*

481 *ION.....Cei care se opresc, obosesc (II)*

487 *GABRIEL ŞTEFAN.....Exişti, aşa că află cine eşti*

490 *MARIUS BENDEA.....Controlul mental*

491 *DANA STOICA.....Cantitate şi calitate*

497 *ION.....Prelegeri din Rarău I (partea a 2-a)*

501 *RODICA-ILEANA..Lungul meu drum către mine*

503 *ALEXANDRU TOKAR.....Tehnica radiantă (I)*

506 *FIRICEL CIARNĂU.....Maeştrii*

510 *ADRIAN MÎNDRUŢĂ.....Recunoaşte adevărul care te eliberează*

512 *MIHAI din IAŞI.....Omul şi calculatorul*

513 *IOANA ICHIM.....Legile fizicii*

516 *ŞTEFAN din SUCEAVA.....Construcţiile, fizica şi metafizica lor (II)*

518 *JAN ALEXANDRU.....Armonia ciclurilor (I)*

521 *MARIUS BENDEA.....Karma Arborilor Magici*

525 *IRINA RIŢĂ.....Generaţiile (III)*

526 *TEODORA ILE.....Basm sau "basme"?*

530 *IOAN PAVEL.....Căsătoria şi preoţia*

534 *MARCEL VÂLCU.....Defecţiuni prin afecţiuni*

536 *ALEXANDRU.....Legea Iubirii - Laborator (I)*

539 *NOI.....Mesaj din Cluj*

540 *Adrian.....MESAGER*

CAPITALA PLANETEI
(II)

Mesajul Confederației Galactice pentru planeta Geea transmis prin Misiunea România

Șolteris, prieteni! Ne continuăm seria comunicărilor încercând să vă ajutăm pe drumul pe care îl puteți înțelege şi decideți să-l urmați. Evoluția în orice sistem depinde de decizia celor care îl formează, aceasta fiind înregistrată prin vibrația ce apare ca sumă a vibrațiilor particulare generate de fiecare entitate în parte. Zona în care aceste acumulări se reflectă este activitatea socială, orice fenomen care apare la nivel social fiind un rezultat, o consecință a unei vibrații cu caracter general. Fiecare dintre voi, în afara vibrației particulare, are în manifestările sale un contact direct cu societatea. Marea majoritate a entităților se confundă practic cu această vibrație socială, deci efectele care se manifestă neputând fi controlate, conduc la o stare de haos, de permanent stress şi nesiguranță. Felul în care vă putem ajuta prin generarea unor câmpuri de vibrații este căutând să direcționăm aceste turbioane de vibrații emise de societatea terestră în sensul revenirii la universalitate, la parametrii cei mai apropiați de prezent.

Repetarea activităților sociale a determinat formarea tradițiilor, deci a unor manifestări care au pierdut contactul cu prezentul universal, fiind în dizarmonie cu evenimentele cosmice şi cu transformările care au loc în această perioadă a trecerii între două civilizații. Ceea ce poate face fiecare în prezent este revenirea la parametrii prezentului universal. Dezvoltarea unei multitudini de şcoli spirituale în Zona Românească în această perioadă, trebuie

Formarea nucleului fraternității universale a omenirii fără diferență de rasă, credință, sex sau culoare.

Încurajarea studiului comparat al religiei, filozofiei şi științei.

Cercetarea inexplicabilei legi a naturii şi a puterii latente din om.

Principiile spiritualității universale

Sînt ceea ce gândesc.

* * *

Îmi ridic vibrațiile.

* * *

Nu-mi este teamă de nimic.

* * *

Acestea sînt necesare pentru a doua mea naştere.

ELTA Universitate - Principiile prime

să aibă drept consecință revenirea la parametrii universali ai prezentului, ceea ce la propriu arată ca evident faptul că orice metodă tradițională duce la efecte tradiționale, deci depășite. Situația este atât de dificilă, încât singura soluție o reprezintă originalitatea, sinceritatea, revenirea la creație, aspecte pentru care evităm să dăm o rezolvare simplistă, informația pe care o transmitem având drept scop prezentarea unor puncte de referință de care fiecare trebuie să țină cont în activitatea sa particulară, bineînțeles dacă dorește să urmeze sensul transformărilor care au loc în prezent.

Ceea ce vă putem cere în primul rând este originalitatea ca efect al sincerității. Orice informație poate fi aplicată numai prin particularizarea ei, deci practic fără efort orice lucru poate să apară drept fanatic sau nesincer. Decizia vă aparține, iar a decide în prezent înseamnă a crea și apoi, în funcție de valabilitatea și controlul acestor elemente, ele trebuie lăsate să decidă. În prezent este necesară trecerea de la decizia realizată prin elemente analogice - de gândire, de comparare a manifestărilor - la ceea ce înseamnă decizia controlând manifestarea, deci practic, prin creație. Controlul asupra unui sistem nu poate fi realizat cât timp vă confundați chiar cu acel sistem. Activitatea societății terestre desfășurată în sensul de a face față unor consecințe dezastruoase, care în loc să fie rezolvate se amplifică, este o dovadă clară a ceea ce reprezintă rămânerea în urmă a manifestării. Pentru a înțelege realitatea universală trebuie să fiți înaintea manifestării, și atunci aceasta va depinde numai de voi. Este de fapt ceea ce se înțelege prin libertate sau eliberare, dimensiune pe care nimeni nu are cum să o afecteze decât entitatea însăși.

Nu așteptați rezolvări generale, ci dați rezolvări particulare și nu uitați că fiecare are dreptate atunci când este sincer. Revenirea la o societate universală înseamnă înlăturarea conceptului tradițional de societate care apare în prezent prin imaginea generalizării, a comunității, a unei mase de entități care seamănă atât de mult unele cu altele la nivel de manifestare, căci singurele deosebiri se realizează nu prin fapte ci prin concepte sau atribute. Acestea la rândul lor sunt elemente create într-o anumită etapă a evoluției, dar total inutile în prezent. Cunoașterea poate fi realizată numai prin curajul originalității, originalitatea fiind firească numai atunci când vizează rezolvarea unor situații concrete particulare.

Evoluția necesită continuitatea și ritmicitatea efortului, implicându-vă tot mai mult în situații de decizie până ce vă veți descoperi responsabilitatea. Orice calitate universală la nivel de manifestare are aparența dualității, în realitate fiind vorba de o alternanță între aspecte pozitive și negative, prin care este determinată armonia. Cunoașterea nu înseamnă alegerea unei polarități, ci înțelegerea armoniei.

Libertatea voastră depinde de curajul vostru, iar acesta de luciditatea cu care abordați existența. Nu vă amăgiți, căci veți fi dezamăgiți. Evoluția necesită continuitatea și ritmicitatea efortului, implicându-vă tot mai mult în situații de decizie până ce vă veți descoperi responsabilitatea. Orice calitate universală la nivel de manifestare are

aparența dualității, în realitate fiind vorba de o alternanță între aspecte pozitive şi negative, prin care este determinată armonia. Cunoaşterea nu înseamnă alegerea unei polarități, ci înțelegerea armoniei.

A merge înseamnă a avea curajul sincerității, iar pentru cei care sunt sinceri armonia este manifestarea lor permanentă. Revenim aici la acest aspect al lucrului cu informația universală. Sinceritatea vă solicită să dați mai multă importanță înțelegerii realității decât emoțiilor cauzate de manifestări şi care sunt în realitate reacțiuni la percepția senzorială, deci reprezintă o informație de efect, care, deja fiind manifestată, poate oferi numai un sens invers al cunoaşterii, deci, de la efect la cauză, aceasta aflându-se în lumea interioară a fiecăruia. Acest joc între cauzalitate şi efecte trebuie să ajungă să depindă numai de voi, aceasta solicitându-vă să fiți în permanență lucizi, treji, pe față. Dând la o parte aspectele spectaculoase, de impresie, realitatea universală poate fi înțeleasă ca o alternanță între pozitiv şi negativ, nici una dintre cele două polarități nereprezentând realitatea, ci numai împreună.

Sensul este al binelui, dar binele nu este un scop, iar ceea ce este esențial pentru înțelegerea realității este depăşirea dualității. Triada în care sunt cuprinse aproape toate activitățile în Planul Fizic este: informație, alimentație, sex; nici unul dintre aceste aspecte neexistând separat, ci reprezentând numai fațete ale aceluiaşi drum între cauză şi efect, oricare dintre ele incluzându-le pe celelalte două, deci reprezentând de fapt aceeaşi unitate care apare la nivel de triadă în manifestare. Tocmai de aceea ele nu pot fi tratate separat, iar simultaneitatea lor la nivel de manifestare apare într-o anumită ordine determinată în armonie prin sinceritate, fiind încadrate în doi parametri fizici: Spațiul şi Timpul. Se poate spune că spațiul este parametru al timpului şi invers, ambele reprezentând o unitate şi anume manifestarea unei forme mentale create. Manifestarea poate fi controlată atunci când sinusoida Spațiului se întâlneşte cu cea a Timpului, acestea fiind practic zonele de manifestare în care vă recunoaşteți. Prin trezire, intersecția celor două sinusoide tinde să devină o linie dreaptă, care reprezintă drumul fiecărei entități. Aceste drumuri pornesc dintr-un punct, din Unul, din Principiu, şi fiind incluse în acelaşi timp în EL. Imaginea aceasta rămâne ca prin răbdare să o puteți redescoperi şi înțelege, căci totul depinde numai de voi.

Principala confuzie care trebuie depăşită este cea dintre realitatea universală sau realitatea absolută şi polaritatea pozitivă. Este ca şi cum în cadrul unui cuplu ar fi preferat elementul yang, celui yin sau invers, când ele de fapt numai împreună pot avea un sens.

Unul din punctele cele mai sensibile ale triadei este sexul, abordarea sa putând fi realizată numai prin includerea celorlalte două. Aparenta separare a celor trei elemente este dată de limitarea percepției senzoriale, criteriul de diferențiere abordat de marea majoritate a oamenilor în prezent fiind gradul de excitație pe care-l oferă fiecare. Astfel, prin cercetarea efectelor, informația a căpătat un aspect analogic, sec, lipsit de dinamică, alimentația oferind un transfer al excitației sexuale la nivelul cavității bucale, în timp ce la nivel sexual domină instinctul şi aspectele emoționale.

Un paradox al situației terestre este scara inversă a valorilor prin care este percepută realitatea. Astfel, prin alimentație este blocată energia la nivelul centrilor inferiori, preferându-se un sens energetic de sus în jos, deci distructiv, de coborâre a vibațiilor, aceasta determinând

şi la nivel erotic manifestări cum sunt orgasmul şi ejacularea. Astfel s-a ajuns ca alimentația să fie un proces ritmic şi continuu, iar sexul un proces discontinuu şi neînțeles. Plăcerea în orice manifestare este un efect, sensul său fiind constructiv numai atunci când este de jos în sus. Pas cu pas, transformările pe care le poate realiza fiecare cu răbdare şi bun simț vor determina unificarea alimentației cu sexul, prin realizarea corectă a respirației. Deci, prin înlăturarea blocajului realizat de alimentație, corpul fizic intră în zona sa de maxim randament definit de această continuitate, realizată prin ritmicitate în care sexul şi respirația îi asigură funcționarea perfectă. Atingerea acestui stadiu se poate numai atunci când la nivel informațional veți putea controla manifestarea. Practic, totul depinde de efortul şi de răbdarea pe care le realizați liberi şi responsabili. Toate aceste procese nu reprezintă însă un scop în sine, ci o consecință a înțelegerii realității universale.

Omul nu trăieşte pentru a mânca sau pentru a scăpa de alimentație. La fel cum nu trăieşte pentru a se înmulți; iar inexistența unui scop în evoluție lasă în seama fiecăruia descoperirea, inefabilul existenței şi responsabilitatea continuării creației.

Aceste lecții le-am intitulat Capitala Planetei, însă aceasta va putea exista prin cei care-şi asumă să o locuiască, deci prin cei care, liberi şi responsabili, pot decide propriul lor drum urmându-se pe ei înşişi. Urmați-vă pe voi înşivă fără să-i uitați pe cei care încă şovăie, încă aşteaptă să fie salvați după ce s-au autocondamnat. Nimeni nu-i poate opri pe cei care au decis să se distrugă, la fel ca şi pe cei care au decis să se elibereze, fiecare fiind ajutat de sensul său, aspect care va duce la separarea a două zone în cadrul civilizației terestre; cei care au ales armonia şi cei care sunt împotriva ei; binele şi răul există însă în ambele tabere, interferența fiind practic imposibilă.

Construirea oraşelor noii civilizații vă aşteaptă să o acceptați, căci urmează să facem acest lucru împreună, dar pentru asta aşteptăm să vă înțelegeți pentru a ne putea face înțeleşi. Ele vor reprezenta zone universale care vor putea fi locuite de entități a căror realitate va fi reprezentată de faptele lor şi nu de apartenența la o civilizație. Construirea noii civilizații nu se referă la forma entităților, ci la vibrația lor, aceasta reprezentând de fapt stadiul de civilizație atins, deci o nouă civilizație poate fi percepută ca sens şi nu ca formă, de altfel aceasta reprezentând revenirea la existența universală, la bunul simț. Pentru a putea comunica cu noi, în primul rând trebuie să puteți comunica între voi, descoperind comunicarea cu sinceritate prin intermediul Jurnalului. Aceasta implicând transmiterea informației şi nu doar o informare despre lucruri deja manifestate, care se realizează prin cavitatea bucală, ea însăşi fiind o manifestare. Deci, revenirea la comunicarea mentală se poate realiza numai prin comunicarea cu voi, metoda cea mai aplicabilă în prezent fiind scrisul. Prin scris, vibrația pe care o emiteți ne poate apropia şi astfel vă putem ajuta, iar atunci când vă veți trezi, veți putea descoperi că suntem aici. Solteris!

(Mesager)

NOTA REDACȚIEI

Acest mesaj, cât şi cel pe care l-am publicat în numărul 7 şi altele în continuare, sunt în exclusivitate pentru Revista Elta. Cei care le vor reproduce - parțial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, îşi asumă răspunderea.

ION

CEI CARE SE OPRESC, OBOSESC (II)

Deja din 3 februarie anul acesta nu am mai avut ocazia să scriem pentru revista ELTA, şi totuşi există asemenea lucruri ale recunoaşterii cunoaşterii, şi tot aşa pentru cerinţele deloc întâmplătoare ale unei asemenea suite ale deschiderii spre cu totul altfel, şi tocmai acest altfel sunt lucruri care obosesc sau aduc revelaţiile unei asemenea civilizaţii. Între timp s-au petrecut atâtea lucruri şi mai ales exact cele pe care nu le alegem, dar se pare că ne aleg ele pe noi.

Evenimentele de la Brad, desigur, sunt lucruri deosebite pentru a se deosebi de asemenea evenimente tradiţionale, şi mai ales de alegerea formală a unor sărbători în care ne confundăm cu mesele şi cu alimentaţia, şi desigur pentru unii de această dată deosebit de fatală, făcându-şi singuri de petrecanie. Bradul nostru a fost tot atât de deschizător de drumuri ce vor desprinde din suita vieţii Evanghelia dinamică, spre serii ale şi mai formidabilei recunoaşteri a vieţii cosmice. Încerc acum să-mi dau seama cum asemenea lucruri sunt şi decurg unele din altele, fiindcă strategia noastră este infernală şi se numeşte "răbdare", exact prin stări şi deveniri în suita posibilului, şi mai ales e un termen neobişnuit pentru asemenea epoci când, în fine, putem dispune şi putem spune că "se poate". Desigur, suntem şi derivăm spre asemenea lucruri pe care le-am ocolit, şi totuşi ele ne-au aşteptat, şi trebuie să renunţăm la astfel de jocuri care îi transformă pe oameni în jucării; suntem, şi presiunea vieţii devine mult mai benefică decât ceea ce încercăm să ascundem, şi e curios cum şi cât ne putem ascunde de propria noastra viaţă, şi desigur, fiind replici nedivine asupra suportului direct şi deosebit al bucuriei că viaţa aparţine celor ce au curajul şi nu simt nevoia să se oprească, faţă de cei care, aducându-şi starea de bătrâneţe la propriu într-o tensiune a seriosului şi melancoliei că scenele vieţii se schimbă de la o zi la cealaltă, astfel starea lor de a funcţiona pe "pilotul automat" nu le mai poate asigura nici un fel de manevre. În fine, ELTA este şi devine pe zi ce trece, întrecând asemenea menta-lităţi ce au înlocuit mentalul vieţii universale, atât de firesc pentru deja mii şi mii de fiinţe ce au devenit între timp oameni recunoscându-şi sensul şi calea, demnitatea de a-şi manifesta sănătatea şi mai ales recunoaşterea cunoaşterii într-un asemenea mers dinamic şi concret.

Instituţiile se deşurubează sigur şi lent din acest eşafodaj al unei societăţi ce se scufundă în datoriile ei istorice, ridicându-se OMUL cu toate aceste calităţi în locul cantităţilor generate de o civilizaţie care, pentru moment, este în faza de transfer. Ce ne aduce o altă civilizaţie? În primul rând că nu este o altă civilizaţie, ci cea care urmează în urma evoluţiei nu materiale cât spirituale, şi nu spirituale în sensul teologic cât în cel metafizic, când milioane de fiinţe sunt într-o metamorfoză deosebită, şi chiar dacă pentru moment nu este înţeleasă fiindcă structurile materialiste, în loc să facă gestul să explice asemenea lucruri, fac tot posibilul să le nege şi să le întunece cu cele mai

puerile definiții. Şi totuşi, o asemenea rotire în structurile universale funcționează fără să fie în stare să fie oprite de seriozitatea bătrânească a oamenilor de știință. Ce poate deveni omul în ultimii ani, când deja se cristalizează o structură cu cele mai impresionante merite, când asemenea latențe se deschid de la sine: medicii sunt înlocuiți de bioterapeuți (chiar dacă aceştia sunt la început, neînțelegând decât notele de plată), educatia este înlocuită de autoeducație, cunoaşterea de curiozitatea determinată de expansiunea calculatoarelor, deplasările sunt facilitate de mijloace de transport mereu mai la îndemâna noastră, comunicațiile reducând distanțele dintre noi, excluzând de aici înainte spațiul pentru străini sau duşmani, aducându-ne o asemenea situație incredibilă că suntem într-un singur sat planetar. Ce ne poate aduce o asemenea civilizație ce urmează într-un asemenea mers covârşitor şi dinamic, când în realitate suntem şi ne distingem pe un fond fără nici un rezultat pozitiv al unei vieți într-o stare de primitivism şi sclavie continuă datorată unora dintre noi, chiar dacă la încarnarea următoare rolurile se schimbau, noi neînțelegând nimic dintr-o asemenea rotire. Şi totuşi cele demonstrate sunt deja întrunite de un merit al Eltei de a determina asemenea definiții ale celor ce au descoperit "surâsul", acest gest copilăresc şi deosebit de eliberat de frustrări şi ignoranțe, când în realitate asemenea suite sunt ale determinării spre posibil, şi mai ales spre acel "se poate".

Mă aflu în trecere prin Piatra Neamț şi desigur la redacție, unde la această oră, 5 şi 14(ora de iarnă) împreună cu Adi care lucrează la numărul 15 al minunatei noastre reviste, care survine dupa aceste magnifice cărți şi mai ales după apariția, pentru prima dată la modul oficial şi în această limbă română, a Vieții Maeştrilor, pentru care trebuie să scriem câteva rânduri despre volumul al treilea, deja terminat, şi tot aşa se pregăteşte manualul de Astrologie al lui Sandi. la fel şi "Astrologia Generațiilor" a Irinei, şi tot ce se poate când într-o asemenea realitate trebuie să înlocuim bibliotecile materialiste cu cele ce sunt mai pragmatice, mai deosebite, în sensul că nu vom cumpăra numai o carte, ci şi posibilități de manifestare în viața absolută. Tocmai un asemenea merit aparține unei astfel de civilizații în care oamenii nu vor mai suporta informația formală şi generală, povestiri şi poezii despre stări senzoriale şi reduse la instincte talentate; desigur, sunt cuvinte dure şi neaşteptate, dar acestea şi-au făcut datoria aducându-ne o cunoaşteren cât de cât, într-o direcție care nu avea nici un sens, de altfel se pot vedea rezultatele, faptele, fiindcă numai acestea sunt în stare să fie determinante, şi mai ales ele formând şi edificând "justiția divină". O astfel de civilizație, desigur, peste două mii de ani va fi şi ea depăşită de acumulările ce vor determina şi deschide alte perspective umanității, la timpul potrivit.

Între timp o parte din scepticii prieteni s-au hotărât că ELTA nu este o cacialma, ci cu totul acel neaşteptat şi desigur, în fine, atât de aşteptat; în cele din urmă asemenea urme sunt propriile noastre drumuri, care trebuiesc descoperite pentru a ne recunoaşte o asemenea situație ce poate deveni deosebit de rea sau deosebit de bună, de altfel aici se vor despărți drumurile, fiindcă unii dintre noi şi-au ales sadismul şi alții optimismul: să fie atât de simplu? Desigur. Ne deschidem o sticla de Coca şi mai departe, după atâtea ore şi zile şi ani de când stăm într-o asemenea dinamică în fața jurnalului, care ne conduce de peste 37 de ani printre asemenea jungle

ale unei civilizații materialiste, de altfel comuniste la propriu și formal materialiste, dar ce mi-e una sau cealaltă? Aminteam despre Coca, această băutură extraterestră care survine pentru scoaterea unei asemenea civilizații din structurile hidro în cele alcaloidice; deja asemenea perspective sunt privilegiante pentru cei care sunt mai aproape de o asemenea băutură care apare printre sute de alte titluri de asemenea lichide, și desigur raportul este absolut în favoarea acestei băuturi, când nici cei de la "Pepsi-Cola" nu cunosc rețeta, și desigur nimeni nu o poate transfera în seifurile unei bogății inutile. În același raport de deveniri se găsesc țigările, sub denumiri care mai de care mai originale, desigur fiind vorba tot de astfel de elemente ale alcaloizilor, și câte dintre asemenea structuri ale civilizației următoare se cunosc azi? Desigur, dacă se întreprinde cât de cât ceva din partea pionierilor, ei sunt repede exmatriculați - desigur, așa este la început. Dar ca o notă deosebită, cei care consumă alimentație denaturată, cea normală cum se spune, sunt în pericol deosebit consumând sau fumând, astfel și aici se despart asemenea drumuri, și desigur și pentru cei de la yoga este valabil să nu fumeze, fiindcă n-au timp de o asemenea alimentație. Atâtea lucruri ce se desprind din suita unei civilizații care singură își determină asemenea finaluri total neașteptate, așa a fost mereu și poate numai pentru cei lucizi o asemenea alternativă este viabilă, în timp ce ceilalți vor continua să se frământe și să aștepte cutremure și bolizi sau alte spectacole pentru care formele lor mentale, unificându-se, le pot demonstra că au dreptate; dar pentru cei care n-au nevoie de asemenea urmări spectaculoase, asemenea lucruri nu se vor produce. Ceea ce trebuie să facem și suntem în stare prin Elta este revenirea la informația pragmatică, dinamică, funcțională, exact ceea ce va determina în fiecare ființă devenirea în suita cosmică la propriu, când omul își va asuma responsabilitatea la propriu și desigur nu formală, cum excelăm azi cu consecințe nu tocmai formale.

Mergem mai departe antrenând asemenea lucruri, determinându-le în suita necesității, și mai ales în domeniul alimentar, căci deja se vor deschide primele saloane de alimentație normală cu prețuri mult mai normale și, desigur, cu eliminarea cauzelor ce pot determina diferite boli. Tocmai această alimentație devine una dintre cele mai senine și deosebite măsuri pentru ca populația să iasă din starea de spital, și tot așa spre cerințele primordialității unei tendințe de a se escamota starea de "blocaj mental". Pentru clerul medical nu se anunță ani prea fericiți, mai ales după ce au adus miliarde de ființe în stare ca nici să nu trăiască, dar nici să nu moară; de altfel medicina trebuie să revină la elementele sănătății și nu la cele ale descoperirii altor boli, pentru menținerea lor trebuind să se mențină și cauzele bolilor. Cunoașterea aceasta va edifica, de altfel, credința, și aceasta va determina unica religie mondială, fără atribute și dogme, fără asemeena spectacole ce au adus lumea într-o situație dincolo de orice fanatism, și mai ales la iresponsabilitatea tradițională; de altfel cei cărora le plac asemenea manifestări sunt nevoiți să le continue pentru că orgoliul nu le permite altfel de schimbări. Prezența unei asemenea diversități de religii și mai ales vizita atâtor clerici din alte orizonturi pentru a determina un nivel mai ridicat de ignoranță religioasă devine, din capul locului, ridicolă; și totuși, decât deloc, poate este bine să se mai producă, în realitate fiind un muget de lebădă care practic ține umanitatea de cel puțin șase mii de ani într-o înnegurare, în întunericul mental. "Viața Maeștrilor" va edifica, din toate aceste direcții, în ce constă această treabă cu cele sfinte, și-n realitate avem nevoie de realitate, nu despre ceva despre realitate; factorul de responsabilitate care va deveni și mai serios de aici înainte are nevoie de date cât mai clare și mai eficiente pentru armonizarea

unei asemenea stări de lucruri cu existența, cu viața, cu fericirea şi libertatea. Toate acestea sunt determinate de posibilitatea ca informația să revină la dimensiunea valorilor universale şi nu a celor tradiționale. Tocmai de aceea, pentru moment încă mai avem răbdare, ca şi clerul din mass-media, format de triada presă-radio-televiziune, să-şi asume responsabilitatea informației în sensul evitării transmiterii unei informații de efect şi fără nici un sens, şi mai ales golită de orice conținut prin care s-ar mai putea face cât de cât ceva, conducând la aducerea rezultatelor la diferite nivele de conflict. Tot aşa, este bine venit ca, între timp, redactorii şi cei din mass-media să se pună la punct cu ce înseamnă "informația" la propriu şi nu formal, căci ei sunt o putere, dar fără nici o putere. Ce putem spune când suntem la un asemenea punct de conjunctură între două manifestări ale civilizației umane? Se mai întâmplă şi asemenea situații din când în când, destul de rar pentru ca tradiționaliştii să mai ridice statui şi să dea sfaturi. De aici înainte se trece sau întrece la o dimensiune mai senină, mai determinată de fapte decât de vorbe, şi desigur pentru cei din Semnele de Aer se anunță tot aşa vremuri deosebit de grele, şi mai ales la nivelul de cunoaştere.

Pentru numărul următor, 16, pregătim deja primul articol despre Sistemul Lymphatic, despre care nu se ştie pentru a nu se şti, de altfel depindem de el la modul absolut, şi de aici înainte trebuie să ne recunoaştem într-o situație incredibilă de menținere a ignoranței oficiale şi deosebit de patriotice, când informația trebuie să redescopere propria noastră realitate, care nu este afectată de asemenea exerciții, de câteva mii de ani, cu materialismul. Sistemul lymphatic trebuie nu numai cunoscut, cât determinat în sensul aducerii lui la dimensiunea de existență, acum fiind pur şi simplu înfundat şi el, la rândul său, menținând aceeaşi situație a sistemului nadisurilor, dar acestea sunt cuvinte aiurite şi de neînțeles pentru medici, care şi aşa, printre mii şi mii de poezii ale diagnosticelor şi-au umplut neuronii de asemenea cuvinte ce nu sunt decât pentru menținerea bolilor la modul cât mai medical, dar nu şi al sănătății, care este ceva specific vieții.

Tot aşa, trebuie să rezolvăm situația bătrânilor, chiar dacă blocajele lor sunt şi mai încăpățânate, şi mai ales descoperim cum prin Elta copiii îşi salvează părinții, desigur chestia cu tradiția căzând lamentabil, şi de aici avem încă un exemplu că nu există copii şi părinți, mai ales bătrâni. Viața nu este afectată de mofturile unei cunoaşteri pseudorealiste. Suntem deja în măsură să aducem aceste informații, desigur prin strategia răbdării pentru a evita un "impact informațional", căci oamenii sunt pregătiți dar nu au conținutul atâtor elemente formale. Elta se dezvoltă de la o zi la cealaltă fără să facem mai nimic, sunt deja aceste unde ale vieții, ale recunoaşterii cunoaşterii la propriu, căci oricât ar fi de sceptic un om, încetul cu încetul dovezile la nivel practic îl pun față în față cu situația sa, oricât ar fi de zăpăcit şi ignorant el poate renunța oricând, revenind la Legea Vieții, şi mai ales pentru ceea ce se produce la ora actuala, când spunem mereu că avem nevoie de cel puțin două lucruri, şi acestea sunt: Biblia şi Calculatorul. Desigur există şi Biblii şi calculatoare, dar oamenii nu ştiu să le folosească, şi cine este de vină? Desigur nimeni, şi totuşi asemenea lucruri, dacă le putem denumi aşa, sunt singurele instrumente ce pot determina dezvoltarea unei civilizații normale. Încetul cu încetul va trebui să ne obişnuim că asemenea evenimente se formează în Zona Românească. Ceea ce este interesant, este că cei din alte țări le vor percepe mult mai bine, căci pentru ei nefiind exotice şi ciudate, ele nu au nici un fel de valoare. Desigur sunt aspecte ale confruntării orogoliului şi dorințelor egoiste ale unui naționalism, de această dată antinațional, deşi nu este nevoie de nici unul.

...Ne apropiem de Rarău V, tabăra Eltiștilor...

Am fost invitat la un colocviu la Craiova de cei din S. F. Altă dată, înainte de 1989, era singurul gen literar în care se mai putea scrie despre lucruri deosebite, şi m-am bucurat fiindcă la Craiova ajungeam şi în acea perioada pentru aceleaşi lucruri, dar acum descopăr cum acest gen a devenit cu totul altceva, şi mai ales este reținut de o doză masivă de materialism care nu le permite noilor scriitori să dețină dinamica evenimentelor. De altfel şi în alte țări acest gen devine inutil prin continuarea procesului în care tehnologia este prioritară vieții. Rămâne tot ca romanul polițist să fie în fruntea vânzărilor, chiar dacă şi acesta nu face decât să devină o facultate pentru cei care sunt în stare de asemenea perspective, de a muta materia în spațiu.

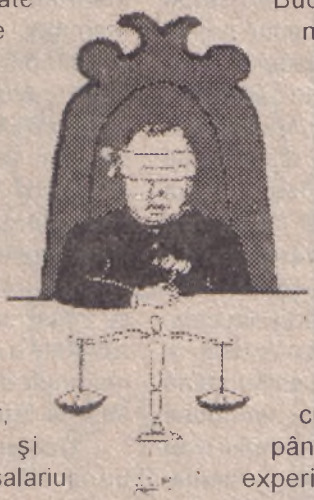

Toate aceste situații şi exemple reflectă ceva ce nu se mai poate şi desigur nu atât în sensul de sugestie negativă, cât al unei dimensiuni a lumii care se estompează, iar acest aspect apare grație încăpățânaților şi tradiționaliştilor, credincioşilor, deştepților şi ziariştilor, care trebuie să-şi ia un salariu chiar dacă sunt în stare să toarne gaz peste foc - scopul scuză mijloacele. Ne apropiem de momentul când se deschide Rarău V, tabăra Eltiştilor, unde deja, dacă anul trecut aveam un calculator, acum vom avea cel puțin cinci, Biblia fiind în sufletul fiecăruia, aşa că nu vom fi nevoiți să o ținem în mână. Este un alt exemplu, cum o tabără de sute de oameni se poate şi mai ales devine atât de necesară dorinței de cunoaştere, de premeditare a atâtor experiențe subtile. De această dată vom avea diverşi oaspeți, unii neaşteptați, alții încercând să depăşească scepticismul şi să se convingă că sute de oameni nu trăiesc numai din gestul de a mânca, şi astfel ecologiştii vor rămâne fără pâine, fiindcă exact un asemenea rezultat se va obține, neexistând nici un fel de deşeuri, şi mai ales simbioza cu natura va fi deosebită. Tot aşa, tabăra va demonstra cum timp de 60 de zile, aceşti sute de "pocăiți" vor îndrăzni să nu se îmbolnăvească, nu vor exista disensiuni, chiar dacă o parte dintre membrii Elta vorbesc limba maghiară, şi poate ceva similar este şi cu prietenul nostru din Craiova, care chiar el se intitulează Dravidian. Apropo de asemenea cazuri, citesc aici la redacție o scrisoare care mă aştepta, este a unui băiat din Alba care este acum la Bucureşti şi, în afară de faptul că mă denumeşte Învățător, vrea să participe la acest apostolat al devenirii sale în mijlocul lectorilor, este binevenit şi desigur nu numai el, ci cât mai buni şi mai mulți; în tabără se poate realiza un asemenea curs prin care cei dornici vor trebui să-şi determine asemenea veleități de a şti să comunice cum trebuie ceea ce trebuie, dar până atunci, Mircea, trebuie să ai experiența a cel puțin trei volume de jurnal, fiindcă acela este Învățătorul şi nu eu, care am cu totul altă treabă decât să mă definesc la asemenea dimensiuni. Ceea ce aş mai dori să adaug la acest articol de fond sunt mulțumirile mele pentru sponsorii care s-au trezit, realizând că pentru oraşul lor cei 5 la sută sunt mult mai buni decât să intre în neantul bugetului național, unde practic nu se mai reîntorc în investiții absolut necesare, cum sunt cele prin asemenea sponsorizări acordate celor din diferite oraşe unde sunt contactați. În ultimele luni am descoperit, printre asemenea sponsori, oameni deosebiți care, într-un fel, pur şi simplu au depăşit orice aşteptări, dorind să mergem şi mai

bine, adică şi mai repede. Acest aspect acum depinde şi de ei, mai ales că aici, la redacție, o echipă întreagă trebuie să se descurce cu un singur calculator, nu există un xerox pentru atâtea hârtii ce sunt absolut necesare, tot aşa nici fax-ul necesar pentru comunicări, dar desigur inventarul de necesități nu se va opri niciodată. Colaborarea trebuie să devină deviza pentru o asemenea civilizație, un merit deosebit al posibilului dinamic şi cât mai responsabil.

Oamenii sunt obosiți fiindcă trebuie să se odihnească, altfel spus s-au oprit neştiind de unde vin şi unde au ajuns, oboseală determinată şi de filosofia lenei şi de asemenea instituții care se duc după Atlantida, cu o religie care este bună numai pentru cruciade şi populareа iadului, cu o ignoranță apărată de o armată de oameni de ştiință care nici acum nu vor să înțeleagă că orice cauză se află într-o altă dimensiune decât cea instrumentala. Desigur, un asemenea rechizitoriu pare să fie al unei realități, dar în realitate aparține unei seriozități hâde şi spectaculoase, căci oamenii au fost educați împotriva oricărei educații, instinctele sunt menajate, atavismele şi remanențele sunt la modă, şi astfel stând lucrurile, mulți sunt în stare să-şi determine numai suferința, fiindcă pur şi simplu s-au adaptat la asemenea moduri de existență. Cum se vor descurca mai departe, numai ei trebuie să ştie, de altfel la un asemenea nivel trebuie să fie deosebit de plăcut să suferi; cel puțin mie nu-mi place deloc, dar probabil că ei au o tehnică, o metodă care mi-a scăpat, şi zic în sinea mea: bine că mi-a scăpat. Într-adevăr, aşa sunt momentele de tranziție, spectacol şi iar spectacol, de altfel trebuie să înțelegem ceva din asemenea lucruri, şi cine va putea, va reuşi în cele din urmă să-şi determine un sens în aşa fel încât să depindă numai de el, şi desigur credincioşii se vor burzului, cum să depindă de el când depinde de Dumnezeu! În fine, asemenea microbisme vom mai auzi, fiindcă trebuie consumată într-un fel şi starea de credință, cu tot acest moft despre teamă şi iubire în acelaşi timp.

Cu acest articol ne vom opri aici, şi Adi urmează să-l transfere în calculatorul său, iar noi mergem mai departe pe la Suceava, unde avem ultima conferință din acest circuit. Concluzia unui asemenea articol se adresează celor sceptici, care încă mai au loc să întoarcă după cum vor, dar vor trebui să se descurce cu asemenea strategii formale, cu asemenea ignoranțe savante, şi mai ales să-şi determine gradul de sănătate, fiindcă se apropie momentul când sănătatea va fi singura calificare pentru existența în societate, altfel acum ar trebui să dăm afară întreaga societate. Tot aşa, mă adresez mamelor, ca să nu-şi mai otrăvească copiii pe altarul materialismului, iar dacă sunt nevoite neştiind ce trebuie, va trebui în cele din urmă să se hotărască dacă îşi iubesc sau nu copiii. De altfel este dreptul fiecărei mame să decidă asupra acestui aspect, dar aşa cum merg lucrurile la ora actuală, toate mamele sunt hotărâte să determine încă o generație de sacrificiu cu ajutorul ignoranței; şi totuşi consecințele, faptele, starea de sănătate a acestor copii ar trebui să le spună mai mult decât iubirea lor tradiționalistă şi absolut formală.

Desigur, celor care mai rezistă în tranşeele egoismului şi ipocriziei, ale orgoliului şi ignoranței materialiste, le urez cât mai mult succes, nimeni nu poate să le răpească dreptul la suferință şi urât, la teamă şi ură, ei au muncit mult pentru asemenea calități şi tocmai de aceea nu există nici un motiv pentru moment să le fie interzise asemenea hobby-uri. Pentru cei răi, se ştiu ei, tot aşa cele mai înalte succese în realizarea planului, cât mai deosebit şi cât mai neomeneşte posibil, munca lor trebuind să fie un exemplu uimitor că se mai poate.

Celor curajoşi şi buni, singura urare este să ne urăm Pace şi Iubire.

22 mai 1995 - indigo.- XII.

Gabriel Ştefan

EXIŞTI, AŞA CĂ AFLĂ CINE EŞTI

Un titlu surprinzător şi pentru mine, apărând ca un fel de apel, făcându-mă să mă întreb dacă eu, cumva, ştiu cine sunt. Totuşi sensul articolului este altul, aşa că să deschidem firul comunicării, urmărind aspectele simple şi vii ale acestei dimensiuni.

Este o temă discutată des în Metafizică; problema ei este că, fiind foarte metaforică, subtilă, determină necesitatea multor argumente care să liniştească mintea, să o facă să aibă impresia că totuşi înțelege ceva. Dar nu este o temă pentru minte, cât pentru viață. S-ar putea spune că este sursa dizarmoniei actuale, a dezechilibrului particular şi astfel general a civilizației. Nu vom intra în problemele filozofiei existențiale, cât în cea a identității fiecăruia, a realității sale ca entitate universală.

Trebuie să pornim astfel de la un paradox, suntem înainte să ştim cine suntem, astfel de la început se uşurează drumul înțelegând că trebuie să descoperim această identitate. Numai că ce avem astăzi la dispoziție este o mulțime de experiențe şi puncte de referință întâmplătoare, realizate prin informarea fizică, în care trebuie să pui ordine pentru a reprezenta o bază reală în procesul de descoperire a identității. Procesul se mai numeşte trezire, iluminare, a doua naştere, în diferite lucrări esoterice. Privit din punct de vedere metafizic, procesul este simplu, constând în a elimina elementele de educație falsă, mai precis egoismul, astfel de sub aceste valuri apare entitatea clară, în complexitatea realității ei universale. Dar din punct de vedere conştient, fizic, fiecare, prin încarnări succesive, şi-a pregătit această trezire, şi Biblia asigurându-ne că astăzi suntem pregătiți. Ca să mai coborâm printre lucrurile concrete, se poate spune că în viața actuală nimeni din învățătorii noştri nu ne vorbeşte de aşa ceva, nici părinții, nici preoții, nici crainicul de la actualități. Aşa ceva nu există, cum s-ar spune. Ca o observație materialistă asupra revistei ELTA, ea este o mulțime de lucruri care nu există. În realitate însă, numai acest proces există, anul cosmic care se încheie prin Apocalipsul actual este perioada de concepție pentru corpul uman, pentru Templul Spiritului.

Pe toți o asemenea imagine îi blochează, - cum "să ştiu cine sunt"? - şi eventual îşi justifică existența prin identitatea socială. În loc de altceva este bună, pentru că existența ne-ar debusola total, aşa că spunem ceva acolo. Dar oricine poate să observe că identitatea aceasta nu funcționează decât când este să fii strigat la ghişeu, de pe trotuarul de vis-a-vis, când eşti cu tine însuți, înainte să dormi, când te uiți la un film, când faci amor, numele formal nu îl iei în seamă, el dispare sub manifestarea entității. Atunci

când trăieşti, eşti cel adevărat, atunci numele tău se manifestă, cel formal numai când nu trăieşti, când iei o pauză. Şi viața te strigă, dar nu pe numele din buletin, de atâtea ori eşti nerăbdător să faci ceva, asta este numele tău.

Faptul că am uitat cine suntem se manifestă astăzi prin teama de viață, prin grijile pe care le formăm artificial. Pentru că altfel am şti că nu trebuie să ne facem griji, Tatăl are grijă de toate. Dar asta numai pentru cel care ştie cine este şi mai ales că este Fiul. Ieşind din metaforă, în societatea actuală numele nostru nu este de folos nimănui, pe nimeni nu interesează asta, astfel că l-am uitat şi noi, necerându-l nimeni. Numele este entitatea universală, dar noi nu ne cunoaştem decât sub forma de cetățean, şi numele cetățeanului este cel din buletin, într-adevăr. Numai că cetățeanul moare înaintea buletinului, buletinul este triumfător, este actul de eroism al cetățeanului care a apărat tradiția şi s-a sacrificat dispărând miraculos în țărână. Ironia Soartei şi mai ales a civilizației actuale care i-a păcălit pe cei care au format-o şi o susțin.

Astfel că cei lucizi sunt în situația de a realiza că nimeni nu are nevoie de ei în lumea asta ca entități, ei urmând să înțeleagă necesitatea unei noi societăți, începând de la ei, de la fiecare. Trebuie să determine în aşa fel viața încât entitatea să fie chemată, entitatea să înceapă să trăiască. Cetățeanul poate merge înainte, el este actorul prin care se manifestă entitatea. Dar dacă reuşeşti să vezi trăind entitatea înăuntrul cetățeanului, poți să inițiezi în viață sensuri, fapte, prin ale căror consecințe să fii solicitat ca suflet, ca cel care este. Altfel vei fi permanent solicitat: nu ai cumva să mă împrumuți, nu ai vreo relație, nu vrei să ne distrăm, şi aşa mai departe. Cele două identități există, dar una este formală şi cunoscută, oficială, cealaltă este subtilă, şi uitată. Lumea artificială, societatea modernă cu alte cuvinte are nevoie de oficialitate, natura însă - de realitatea existenței tale. Şi, paradoxal, actul banal al alimentației vii este revenirea la natural, la viața care te solicită ca ființă, este primul pas ca într-o lume plină de lucruri artificiale, inventate, să readuci natura, armonia, corpul tău fizic adică. El devine în armonie nu cu societatea, ci cu natura. Dacă spui cuiva că nu ai mai răcit de ani de zile va spune că eşti bolnav, cel puțin nebun, dar natura are alte puncte de referință. Făcând gestul de revenire la viață, la sufletul curat al naturii, care este viu, atunci şi viața revine la tine, şi sănătatea în metafizică înseamnă mult mai mult decât analize perfecte, înseamnă că peste tot unde mergi începi să vezi viul, adormit printre concepțiile şi tradițiile bine fixate, dar atât de firave față de realitate, atât de formale, încât este de-ajuns să sufli printre ele şi dispar ca puful de păpădie. Cineva povesteşte că făcând câteva zile de post a trăit acest mic miracol al schimbării lumii, astfel corpul regenerându-se în această mică pauză, totul în jur s-a trezit la viață, pentru că acest corp divin putea să îi aducă acum informațiile vii ale mediului. Dar nu trebuie decât să ai curajul să ieşi din tradiție, ea nu este în societate ci în tine, şi dacă o scoți din tine observi repede că nu mai este nici în societate. Este valabil însă pentru cei lucizi, pentru cei care nu au nevoie de educație pentru a reveni la viață.

Astfel, poate problema nu este a celor simpli, cât a celor care în mod inutil şi premeditat mențin în continuare mentalitățile şi tradițiile, observând că nici ei nu trăiesc mai bine, ci numai senzorial, în ierarhia lumii artificiale. Aici problema actuală se complică, inutilitatea unei asemenea pesistențe, din partea celor care sunt în punctele cheie ale civilizației, determină consecințe negative. Pentru

că nici un lucru inutil nu este gratuit. Într-o imagine simplă nu este uşor de înţeles de ce cei care cunosc cel puţin realitatea alimentaţiei nu o realizează la nivel general, ei ştiind pe de altă parte că oamenii au încredere în ei, pentru că aşa au fost învăţaţi. De ce toţi medicii au învăţat, - chiar şi în liceul sanitar se fac aceste studii, - că orice substanţă încălzită peste 36 de grade îşi pierde calităţile nutritive, adică componentele vitale-vitamine, enzime-şi deja la 80 de grade nu va mai exista nici urmă de aşa ceva? În locul lor însă apar produşii de reacţie, care sunt toxine. Oare au atâta lipsă de imaginaţie să nu realizeze că toţi mănâncă la fel, dar dacă şi ei mănâncă în continuare prin denaturare, înseamnă că nu prea îi duce imaginaţia. Aşa este seriozitatea, fanatismul, manifestat prin menţinerea unor moduri de viaţă indiferent de cunoaştere, chiar şi cea mai materialistă sau mai bine spus materială. Raţiunea este slabă astăzi prin dezinteres, prin moda iresponsabilităţii. Este vorba de un act de bun simţ din partea oricui, pe de altă parte a celor care fac reclamă, comercializează şi inventează tot felul de gusturi noi. Este firesc că în condiţiile de boală generalizată entitatea este pierdută, rămânând cetăţeanul să se lupte cu certificatele medicale şi cu pilulele.

Nu ar fi numai elementul alimentar, fiind vorba aici deci de un control, de o autoeducaţie bazată pe luciditate, bun simţ, cât şi de cele două componente care întregesc triada, controlul informaţional şi erotic, dar a căror subtilitate este mai profundă decât banala şi totuşi complexa alimentaţie - banală prin imagine şi complexă prin consecinţele care apar prin folosirea ei în diferite calităţi.

Firul specific identificării propriei dimensiuni universale este însă Astrologia, astfel în ELTA această a patra dimensiune determină triada într-un sens evolutiv şi într-o expansiune spirituală. Ca ştiinţă mentală ea are nevoie pentru a se manifesta de cadrul de armonie şi sănătate firească, dând reperele clare ale programului karmic. Însă se poate spune că societatea nu ţine cont în educaţie de acest program karmic al entităţilor, astfel şcoala s-a transformat într-o secţie de evitare şi nerespectare a sensului karmic. Asta se vede bine în alegerea profesiei în prezent, când scopul este numai avantajul obţinut prin recompensele respective. Nici un profesor nu ştie că medicul se distinge prin Astrologie, prin Tema natală, tot aşa un bun profesor, un bun comerciant, un bun om politic, un bun sportiv sau artist; învăţătorul civilizaţiei actuale care s-a transformat într-un profesionist sau profesor, nu are timp de asemenea misticisme, nevăzând parcă haosul drept consecinţă, cu reprezentantul mondial care este şomajul. Astrologia oferă cheia acestui sens karmic, putând da date despre locul din jocul social pe care şi-l poate alege entitatea pentru a-şi îndeplini programul karmic şi a deveni liberă, creativă. Dar lumea actuală nu are nevoie de creator cât de sclavi. Totuşi nimeni nu mai poate să decidă asupra soartei ei, pentru că lume nu există, astfel rămâne ca fiecare să decidă asupra soartei proprii, a familiei sale, luând societatea ca o distracţie a cetăţeanului, dar ca un joc evolutiv al entităţii. În ELTA, Astrologia reprezintă o temă permanentă de desconspirare, de verificare a drumului ales de fiecare, deci se poate. Faptul că pe un drum început, pe care nu te mai poţi întoarce, poţi să te adaptezi tot aşa prin autocunoaşterea astrologică, este un capitol aparte, astfel că cei care se trezesc, nefiind în situaţia de a părăsi lumea la propriu, ci înţelegând că s-au cam păcălit, reuşesc totuşi să se adapteze la calea aceasta, urmărindu-şi horoscopul

...Alternativa este limpede, și trebuie să alegem...

care le dă aceste informații.

Experiența ELTEI, a acestei perioade de cincinal metafizic, demonstrează cel puțin că se poate, astfel încât alternativa este limpede, numai orgoliul mai poate apare ca justificare pentru cei care mențin mofturile şi faptele aiurite. Dar în acelaşi timp orgoliul este şi numele lor, şi este sămânța pe care o vor culege prin consecințe. Viața arată permanent aceste alternative, însă am uitat să citim şi acum ne facem că nu ştim ce spune, dar aşa ne putem bate joc de o lume întreagă numai prin mofturile tradiției şi ale naționalismelor. Datoria ELTEI este de a deconspira aceste mesaje vii, de a da glas consecințelor, astfel încât viața chiar dacă nu ştie gramatică, să poată ajunge la urechile, la înțelegerea oricui.

Şi ca o ultimă observație pentru această temă, nu trebuie să credem că identitatea sufletului nostru are ceva împotriva identității sociale; chiar dacă s-ar putea să facem anumite schimbări înțelegând că nu unde am nimerit ne este locul, acestea se fac firesc, fără penitențe, cum s-ar spune, de la sine. Cei mai sensibili de multe ori au nimerit aproape de dimensiunea în care urmau să evolueze, dar fiecăruia i se dă după propria avere, cu cât ai mai mult cu atât primeşti mai mult. Este o reală afacere în lumea spirituală, pentru că aici cei bogați sunt mult mai bogați decât cei cu dolari. Acesta este procesul de recunoaştere, de revenire, de întoarcere a Fiului Risipitor pe care oricine şi-l poate asuma, nu ca o alegere, ci ca singura realitate care se întâmplă astăzi. Dar aceasta nu o poți realiza decât după ce ai ales.

1995, 8 mai, 15.42, Saturn-Indigo.

VINDECAREA PRIN SCRIS (II)

MARIUS BENDEA

CONTROLUL MENTAL

Câteva aspecte, în continuare, despre o anumită modalitate de folosire a scrisului, acea metodă numită JURNALUL METAFIZIC. Folosirea acestei tehnici oferă avantaje diverse, cu consecințe pozitive multiple, aducând practic şi vindecarea.

Descrierea acestei activități fiind deja cunoscută din alte surse ale ELTEI - UNIVERSITATE (cursul tipărit Jurnalul, *casetele audio cu acest titlu, articolele din revista ELTA şi prelegerile de la cursuri), nu se justifică reluarea ei aici.*

Când scriem în jurnal ne controlăm foarte bine mentalul. Observăm că gândurile, acele imagini pe care le vedem *mai ales când închidem ochii (şi culmea, nu le observăm când îi ținem deschişi), le încetinim mult în momentele acestei Semi-meditații, căci trebuie să menținem imaginea în mental până o aşternem pe foaia de hârtie. Aceasta este o primă etapă, un prim pas în stăpânirea mentalului nostru, nelăsând gândurile să zboare aiurea.*

Dar, pentru a fi mai eficienți în ceea ce întreprindem în activitatea cotidiană din planul fizic, este necesar să ținem seama de cel puțin trei aspecte simultan, la fel şi în timpul scrierii. Dacă încetinim curgerea formelor mentale, este uşor să mai facem un pas, pozitivând aceste veritabile lucruri *(formele mentale) care lucrează efectiv de*

acum în favoarea noastră. Cum ne aşternem aşa dormim, şi aceasta prin ce emitem din mental. Stările constructive le avem în scris pornind de la folosirea cuvintelor benefice, căci şi acum, la început este Cuvântul, cel cu vibraţie maximă, rostit în noi, nu cel vorbit. Cu astfel de termeni curaţi formăm sugestiile pozitive şi, pe baza lor, cumulate pagină cu pagină, se obţine ceea ce dorim: subiectele benefice, pozitive, constructive. Emiţând frumosul atragem binele, calmul, buna înţelegere, abundenţa şi foarte uşor sănătatea, prin informaţiile pe care le obţinem. Deja este o legătură cu vindecarea, posibilitatea de a şti cum să preîntâmpinăm îmbolnăvirile având informaţii despre înlăturarea tensiunilor interne specifice nouă şi efectiv soluţiile de ieşire din stres, griji, nevoi, probleme cotidiene.

Dublarea scrierii Jurnalului metafizic printr-o alimentaţie corectă, naturală, excluzând alimentele artificiale (îndulcitorii nenaturali, colorantii sintetici, aromele chimice, produsele farmaceutice), apoi cele degradate (prin tratare termică) cât şi substanţele minerale (clorura de sodiu şi apa anorganică) ne apropie şi mai mult de binecunoscutul dicton latin: Mens sana in corpore sano. *Din antichitate s-a observat cum calitatea deciziilor este în relaţie directă cu sănătatea corpului fizic, reciproca având aceeaşi valabilitate, adică cei sănătoşi iau hotărâri superioare celor bolnavi.*

Al treilea aspect al controlului mental îl obţinem în momentele în care menţinem imaginea cât mai mult în interiorul nostru şi, văzând-o foarte clar, limpede, în toată complexitatea ei, scoatem esenţa din situaţia analizată. Pătrundem în cauzalitate, şi astfel viteza scrisului se intensifică cu cât stopăm mai mult din derularea formei mentale. Tendinţa de a scrie mai repede provine din faptul că în această fază se pot spune foarte multe despre imaginea devenită aproape statică, în mental. Apare tendinţa justificată de a scrie simultan cu ambele mâini, bineînţeles la maşina de scris. Mentalul este pe deplin controlat acum şi informaţiile sunt tot mai abundente, precise şi surprinzător de simple, pe măsură ce se face asocierea lor, sintetizând datele obţinute.

Îndeplinind cel puţin aceste trei condiţii ale scrierii, se simte o stare de linişte, siguranţă, plăcere, bună-dispoziţie şi apare înseninarea feţei, chiar un zâmbet involuntar, rezultat mai ales prin simplitatea, normalitatea şi pragmatismul celor obţinute. Trebuie în continuare doar să le aplicăm. Starea de euforie începe după primele şapte pagini consecutive, acesta fiind minimul unei scrieri în Jurnal, pentru a ridica vibraţiile proprii, stare pe care o putem asemăna cu o captare de energie suplimentară, de aceea suntem revigoraţi după o scriere.

Entitatea bolnavă şi suferindă are dereglări la nivel energetic, de aceea e tristă, pesimistă, crispată, gravă, serioasă, cu griji - are VIBRAŢII JOASE. Prin însănătoşire devine la fel ca după o scriere, având VIBRAŢII ÎNALTE.

Scriind despre sine şi observându-se în cele mai intime aspecte, persoana constată ce îi este favorabil şi acţionează apoi din ce în ce mai bine, evitând greşelile. Reuşim să nu mai atragem răul, căci înlăturăm cauzele lui, creând scenarii ce conduc spre consecinţe pozitive, inclusiv la eliminarea tensiunilor interne în urma cărora s-ar declanşa simptomele bolilor, în contact cu unii factori externi, după cum s-a arătat în prima parte a articolului.

În cazul în care simptomele sunt declanşate, cei ce stăpânesc metoda Jurnalului metafizic, conştientizând starea

obţinută după şapte pagini, dar mai bine de acum după minim patru ore de scris continuu, au vibraţii aşa de înalte ca după câteva tratamente de bioenergie. În acelaşi timp se elimină şi cauzele, deci printr-o singură activitate se rezolvă primele două etape ale vindecării: tratarea simptomelor şi îndepărtarea cauzelor îmbolnăvirii.

Această metodă devine eficientă după câteva volume de Jurnal, când tehnica scrierii este stăpânită pe deplin.

Pentru a treia parte a vindecării, spiritualizarea corpului fizic, revenirea sa la parametrii cosmici proiectaţi, vom studia cum avansarea şi perfecţionarea în scrierea Jurnalului metafizic duce la deschiderea chakrelor, adică la funcţionarea lor mai accentuată şi la obţinerea certificatului *de OM, acesta fiind numai cel sănătos*

11 noiembrie 1994, h Saturn

DANA STOICA

Cantitate şi calitate

Înainte de a începe să definim cele două concepte, este necesară clarificarea deosebirii ce există între concept şi concepţie.

Conceptul este acea caracteristică generală concentrată într-un cuvânt, fie el epitet, adjectiv sau altă formă gramaticală. Concepţia ţine deja de implicarea la un nivel mai dinamic, se concentrează în jurul unui verb, iar acesta este măsura unei activităţi. Să luăm de exemplu, concepţia, des uzitată de altfel, mai ales în perioada post-revoluţionară, conform căreia "viaţa este grea". Fie că suntem, fie că nu suntem de acord cu această concepţie, omul zilelor noastre o trăieşte cu toată fiinţa sa. Englezul spune "the struggle for life" - lupta pentru existenţă. Această concepţie este dinamică prin faptul că, indiferent de categoria socială căreia îi aparţine, omul se implică în această agitaţie continuă, în această trântă cu viaţa. Care pe care, şi, în majoritatea cazurilor, omul este înfrânt de viaţă.

Generalizând prin preluare această concepţie, ea a devenit piatra de căpătâi a oricărui cetăţean. Viaţa privită ca o concepţie este, oricum, cea care incită omul. Indiferenţa însă, şi ignoranţa au determinat nu o trăire a vieţii, ci o supravieţuire. În textele arhaice întâlnim acea "vie - aţă", deci firul călăuzitor al existenţei noastre, care trebuie să fie viu, deci trăit. Dar, la ora actuală, complet anesteziat de tradiţia perpetuată într-un mod iresponsabil, omul supravieţuieşte, nu trăieşte, nu se implică la propriu în viaţa sa. Cel care are curajul să se arunce în valurile existenţei nu se situează deasupra ei, nu supra - vieţuieşte, ci vieţuieşte în orice clipă, se bucură şi preamăreşte, dar nu la modul spectaculos, acest dar divin. Este paradoxal totuşi, cum chiar cei care stau pe marginile acestui fluviu care este viaţa privită în ansamblul ei, şi care nu ştiu să înoate, dau sfaturi. Dar, "c'est la vie".

Concept şi concepţie. Primul ţine de un anume mod de manifestare, celălalt implică implicarea. Ne încurcăm în concepte spre a evita dinamica de zi cu zi. Viaţa este un conglomerat pe care fiecare şi-l ordonează conform propriilor concepţii. Paradoxal este că fiecare se crede original în felul său, când nu face altceva decât să preia prejudecăţile şi modul de a privi al generaţiilor anterioare, pe care le trece prin filtrul personal, dar numai pentru a se încadra, a se înrola în acel interminabil convoi al cetăţenilor onorabili. Nu facem aici apologia nonconformismului, ci cerem ca fiecare să-şi ceară asumarea responsabilităţii propriei vieţi, revenirea la parametrii normali de "a fi", de a "vieţui" şi de "a convieţui" - trei verbe, expresie a unei dinamici concrete. Cerem fiecăruia dintre noi, deci şi nouă, aruncarea din nacela propriei existenţe a balastului numit: indiferenţă, egoism, orgoliu,

intoleranţă, naţionalism, etc. Fiecare este în măsură să ia hotărârile necesare în funcţie de înălţimea la care vrea să zboare, să urce, pe scara valorică a condiţiei de a fi om.

Revenind la conceptele noastre, se ştie foarte bine că există "calitatea de a fi om" - nici o referire la "cantitatea de a fi om". Considerăm astfel, din start, cantitatea ca fiind acel lucru ce are o unitate de măsură, deci ceva ce poate fi cântărit, măsurat, etc. Calitatea nu presupune existenţa unei unităţi de măsură, nu poate fi pusă între nişte limite, există sau nu. Şi indiferent de gradul de cultură, de preferinţe, există un frumos, un bine (deci calităţi) ce plac oricui.

Dar să privim mai detaliat aceste două concepte în viaţa noastră de zi cu zi, deci la modul în care cantitatea şi calitatea se implică în triada: informaţie, alimentaţie şi viaţă erotică.

La nivelul informaţiei, acumulăm timp de 17 ani, cât ne tocim coatele pe băncile şcolii, liceului şi, eventual, facultăţii, cunoştinţe teoretice, deci cantitatea are cuvântul de decizie. Învăţăm, învăţăm ce au învăţat şi dascălii noştri şi observăm că aceste învăţături, chiar dacă ne fac capul doxa (doxa = opinie, gr.), nu ne determină a fi mai buni, mai veseli, mai binevoitori cu semenii noştri. Dimpotrivă, aşa-zisa erudiţie, deci acumulare cantitativă de cunoştinţe şi parada de cultură şi informaţie, nu fac decât să ne îndepărteze de ceilalţi, mai ales că la nivel de consecinţe şi muncitorul şi intelectualul suferă de aceleaşi traume: boală, sărăcie (chiar dacă la nivel material este o aparentă bogăţie) şi mai ales, nefericire. În plus, nici un om nu a scăpat de teama de moarte. Încă...

Învăţăm atâta timp pentru a ne simţi deosebiţi în faţa vieţii. Şi mi-aduc astfel aminte de o replică din cartea Ilenei Vulpescu " Arta conversaţiei ": " Nu reuşesc în viaţă cei care au luat 10 (zece) la română". Trist, dar adevărat. Ne luptăm să acumulăm, nopţi nedormite înainte de examene, toceala, învăţarea pe de rost a zeci şi sute de formule, neglijând astfel ecuaţia propriei vieţi. Viaţa care, ignorată, ne lasă de izbelişte, să ne descurcăm singuri. Şi noi, în loc să luăm energic în mâini frâiele, ne lamentăm, devenim blazaţi, dăm vina pe alţii. Oricine este vinovat în afară de noi înşine. Căci această recunoaştere, dar şi implicare în propria existenţă, cere curaj şi, mai ales, asumarea responsabilităţii de a fi.

Această acumulare informativă determină apariţia egoismului, a orgoliului şi, altoit pe acestă aroganţă, trufia deţinerii de cunoştinţe care nu fac totuşi să stea pământul în loc. Jonglăm cu cuvinte de dragul de a-l înjosi pe celălalt, facem demonstraţii de erudiţie pentru a primi recunoaşteri din exterior. Dar, ca în orice spectacol, ceva se ascunde în spatele măştii. Iar ceea ce iese mai pregnant în evidenţă, la o privire mai atentă, este teama de viaţă. Şi devenim temători pentru că suntem indiferenţi la ceilalţi, intoleranţi, fiindcă nu acceptăm decât monologul în locul conversaţiei, a cooperării. Apare astfel însingurarea, mizantropismul intelectualului neînţeles, cu plete. Falsa părere, căci viaţa este de fapt un sistem de relaţii cu cei din jur, un transfer de informaţie. Şi ar fi bine să nu ne mai ascundem în spatele diplomelor noastre ci, schimbându-ne punctul de vedere, să considerăm că avem de învăţat de la fiecare om cu care ne întâlnim, din orice situaţie.

Ceea ce ar trebui făcut la nivelul acumulării informative ar fi să recurgem la discernământ, să facem apel la capacitatea noastră de a cerne ceea ce citim. La ora actuală citim orice, iar acest orice ne lasă propria viaţă la voia întâmplării. Ceea ce deranjează poate cel mai mult la acest nivel, al circulaţiei informaţiei, indiferent de calea prin care avem acces la ea, este lipsa de sinceritate. Prin cursurile şi casetele Eltei Universitate am descoperit informaţia reală, determinată de o continuă introspecţie, de acea privire în interior, de acea comunicare a fiecăruia cu el însuşi. Şi am descoperit, astfel, că putem fi sinceri cu noi înşine, înlăturând astfel ipocrizia în relaţiile cu ceilalţi. Jurnalul propriu este acea lectură intimă în care dăm la o parte ceea ce ne deranjează, pentru a deveni astfel tot mai curaţi sufleteşte, cât mai buni, mai frumoşi, mai înţelegători. Introspecţia prin Jurnal, ajungerea la această informaţie vie cere maximum de sinceritate. Lipsită de litera moartă a cunoştinţelor teoretice acumulate în ani buni de învăţătură, informaţia oferită de Jurnal îndeamnă la pragmatism, la punerea în practică, eliminând astfel lenea, ignoranţa şi indiferenţa. Iată

cum cantitatea poate fi transformată în calitate fiindcă, dincolo de a citi oricum şi orice, dincolo de ştirile cu adevărat apocaliptice vehiculate prin diverse ziare şi reviste, se ascund diferite interese, iar omul cade pradă tristeţii, poate chiar deznădejdii. Falsitatea se manifestă printr-o diversitate de forme şi poate de aceea este atât de greu de sesizat. Ipocrizia oboseşte şi dărâmă la modul brutal încrederea în sine. Dimpotrivă, accesul la comorile pe care fiecare le poartă în sufletul său, determină sinceritatea, bucuria de a trăi, dorinţa de a ajuta. Rămâne să alegem şi fie ca cei ce s-au trezit să aleagă binele existenţei de fiecare zi.

La nivelul alimentaţiei, să începem cu începutul, deci cu hrana tradiţională. Am observat fiecare, din proprie experienţă, cum aceste produse naturale, transformate cu deplină inconştienţă, determină, în scurt timp, mărirea cantităţii de hrană ingerată. În plus, organismul fiind viu, îl "hrănim" cu alimente denaturate, neţinând cont de un minim de bun simţ care ne-ar cere să respectăm cât de cât o compatibilitate: să nu dăm ceva mort unui organism care este viu. Şi totuşi, tradiţia îşi mai face de cap mai ales la acest nivel, al alimentaţiei. Specialişti nutriţionişti şi-au bătut capul ani de zile pentru a ne da lista completă a caloriilor conţinute de fiecare 100 g. de substanţe ce se află în natură. Interesant este faptul, mai puţin remarcat de altfel, că aceste liste, destul de lungi, sunt ocupate în cea mai mare parte de produsele vii, nepreparate: fructe, legume, lactate. Nu ştiu dacă s-a calculat şi numărul de calorii conţinute în 100 g. de ciorbă de perişoare sau în 100 g. de sarmale (asta pentru a-l atinge pe român la bucătăria tradiţională - este uimitor cum nu ne dăm seama de aceste expresii atât de des folosite). În plus, s-a bătut atâta moneda pe numărul de calorii ce revin pe kilogramul de greutate corporală, încât nu ştiu cine are efectiv timp să-şi calculeze raţia calorică zilnică. Abia am scăpat de alimentaţia raţională. Şi totuşi, acesta nu este decât un motiv pentru a ne răzbuna acum, pentru a ne bate joc de propriul nostru corp fizic. Omul obişnuit, după o zi de muncă, vine acasă şi mănâncă ce are: de regulă, cel puţin două feluri. Şi fiind preparate prin tratare termică (fie că se cheamă fierbere, coacere, prăjire), o saţietate apare după îngurgitarea unei cantităţi din ce în ce mai mari de alimente. Astfel, stomacul, îngreunat de cel puţin 3 ori pe zi abia mai are timp să-şi revină, să se odihnească. Efectul secundar şi sesizabil după câţiva ani, este apariţia acelui abdomen proeminent, semn clar al cantităţii crescânde de produse consumate. Ce să mai vorbim despre toxicitatea degajată de aceste alimente preparate prin diferite procedee culinare. Dar gustul ne înşeală şi noi ieşim tot păcăliţi. Învăţăm, de exemplu, în chimia organică de clasa a IX-a că oul, prin fierbere, suferă un proces de denaturare, cu eliminarea unor compuşi foarte toxici pentru organism. Dar învăţăm pentru a ignora, iar ignoranţa nu ne uită ea pe noi.

Alimentaţia denaturată, implicit cantitativă, determină acei oameni blazaţi, nepăsători, îngâmfaţi, plini de tristeţe, fără nici un zâmbet pe faţă. La ei au cea mai mare priză ziarele pline de poveşti coborâte parcă direct din infern, care le accentuează şi mai mult starea. Această modalitate de a hrăni organismul determină, în afară de apariţia bolilor prin toxinele luate la propriu cu lingura sau cu furculiţa, şi o concepţie greşită despre viaţă, în sensul că ea pare din ce în ce mai grea, mai de netrăit. În plus, cel ce are, vrea să aibă tot mai mult fiindcă mizează pe cantitate şi, având tendinţa de acumulare, se luptă să smulgă vieţii cât mai mult la acest nivel.

Dimpotrivă, trecerea la hrana vie transformă în sens benefic această listă de consecinţe negative. Mâncând produsele

exact aşa cum există ele în natură, combinându-le funcție de imaginația fiecăruia, senzația de sațietate apare după consumarea unei cantități din ce în ce mai mici. Cantitatea lasă locul calității, iar aceasta determină efecte pozitive. Am întrebat odată pe cineva, care consumă hrană tradițională (doar carne, doar de trei ori pe săptămână), când se simte sătul. Răspunsul a sosit prompt: "Păi, când nu mai pot". Această replică m-a dus cu gândul la o scenă pe care am văzut-o undeva la țară: o găină, destul de grasă, cu guşa plină, se aşezase, la propriu, în vârful unei grămezi de grâu şi, fără a se mai scula, ciugulea din dreapta şi din stânga.

În cazul hranei naturiste, calitatea produselor vii care hrănesc la propriu organismul, prin aportul de vitamine pe care-l aduc, determină o scădere considerabilă a cantității. Acest lucru are drept efect schimbarea punctului de vedere asupra vieții. Omului nu-i mai este frică de boală, acest concept dispare cu totul. În contextul actual, dat fiind prețul tot mai mare al unor produse alimentare, trecerea la acest tip de hrană oferă posibilitatea economisirii unor sume de bani, care astfel pot fi utilizați pentru alte necesități. În plus, alimentația vie determină apariția optimismului, a încrederii în sine, şi, nu în ultimul rând, a zâmbetului. Dar a zâmbetului sincer, deschis, care porneşte din inimă. Nu este vorba de acel zâmbet contrafăcut care nu păcăleşte pe nimeni. Se schimbă parametrii existenței iar viața devine mult mai frumoasă, mai atractivă. Îndrăznesc să spun că, după câțiva ani de alimentație naturistă (sau poate după câteva luni), combinată cu celelalte două elemente ale triadei, dispare teama de moarte. Căci metafizica înseamnă în primul rând, dinamică, aplicarea zi de zi a informațiilor aflate.

Şi fiindcă nu putem ignora viața erotică, acest ultim element al triadei, dar poate primul ca importanță, să vedem diferențierile ce apar la acest nivel prin aplicarea celor două concepte. Se tot spune, de sute de ani, familia - "celula societății". Dar, dacă ar fi să privim strict anatomic o celulă, ea este compusă din nucleu, citoplasmă şi membrană celulară. Şi în cazul nici unei celule anatomice nu s-au observat certuri între nucleu şi citoplasmă. În schimb, în cazul "celulei sociale" - familia - bine-cuvântată şi cu un act, care ar fi, să spunem aşa, membrana celulară, lucrurile stau cu totul altfel.

În acest cuplu social, format şi menținut pe baze mai mult decât şubrede, fiecare inculpat vine cu partea lui de egoism, de orgoliu, cu prejudecățile sale. Este firesc să apară neînțelegeri, mai ales că fiecare ține să aibă partea sa de dreptate. Nu există înțelegere, toleranță, răbdare, iertare, fiindcă există de fapt doar personalitatea exacerbată a fiecăruia.

Un cuplu se fondează pe cunoaştere reciprocă dar, mai ales, pe autocunoaştere. Firesc deci să apară fenomenul de respingere, de neînțelegere, de ruptură, aspect evidențiat mai cu seamă în această perioadă, în care Saturn în Peşti îl îndeamnă pe fiecare la o reevaluare a relației în care este implicat. Se spune că "politețea în dragoste ascunde plictiseala", dar ce se întâmplă când nu mai există nici aceasta? Apar aspecte mult mai neplăcute ce determină dezmembrarea, dezintegrarea celulei; spre disperarea părinților, părților implicate, care dau dovadă de un egoism feroce în acest caz. Important este a salva aparențele şi iată cum prejudecățile sociale şi statutul de cetățean sub ascultare (a tradiției) fac ravagii, distrug vieți cu o inconştiență strigătoare la cer.

Într-un cuplu cu adevărat realizat există acea comunicare, acea colaborare.

O pereche este un sistem, o legătură între două entități, deci o relație bazată pe cooperare. Dacă fiecare vine cu doza sa de egoism, de orgoliu, reuşita este greu de atins.

Acea "lună de miere" în loc să construiască, distruge, căci fiecare îşi dă întreaga măsură a propriului egoism. Tinerii căsătoriți, priviți cu subînțeles, prin toate locurile pe unde merg, se regăsesc mai târziu, față în față, ca doi străini, iar societatea îi obligă prin actul încheiat, contract social obligatoriu, să meargă înainte. Iar dacă apare şi un copil, doi sau mai mulți, aceştia vor avea în familia lor exemplul clar a ceea ce nu trebuie să facă. Măcar la nivel de consecințe mai apare trezirea.

Viața în cuplu depinde de ambii parteneri, şi fiecare trebuie să renunțe la egoismul propriu, la orgoliu, la tendința de a avea

întotdeauna dreptate. Reuşita vieţii în doi depinde de fiecare şi se construieşte cu răbdare, înţelegere, bunăvoinţă, iertare. Înainte de a căuta partenerul ideal, fiecare dintre noi trebuie să încerce să fie el însuşi acest partener şi atunci, prin legea rezonanţei, va atrage spre sine entitatea cu care se acordează perfect.

În ceea ce priveşte viaţa sexuală, toţi se pare că ştiu totul despre ea, dar consecinţele îi dau de gol. Bărbaţii sunt complet devitalizaţi iar femeile nesatisfăcute. Acest lucru determină efecte negative asupra desfăşurării vieţii în ansamblul ei. În actul de dragoste apare cel mai clar egoismul, este momentul de exacerbare. Necunoaşterea partenerului şi indiferenţa duc la o manifestare pur senzorială, fiecare urmărind să-şi satisfacă propriile dorinţe fizice. Nu există acea dăruire către celălalt, acel minim gest de a-l înţelege, de a avea răbdare cu el. Fiecare se situează pe sine însuşi în centrul universului şi apoi se miră de consecinţe. Se uită o lege de aur: ca să primeşti, trebuie mai întâi să dai. Dar noi, orbiţi de propriul egoism, vrem să fim doar beneficiari. Şi beneficiem, într-adevăr, de ceea ce merităm. Când omul are atâta frumuseţe în sine, îi este teamă să o descătuşeze, să-i dea drumul să se manifeste. Şi acest lucru ar trebui să se întâmple mai ales cu cel pe care-l are ca partener, care-i este cel mai apropiat. Este mult mai dulce să dărui decât să primeşti. Şi dăruind constaţi că primeşti însutit. Iar, la drept vorbind, nimeni nu sărăceşte fiind amabil, înţelegător, iubitor, blând şi răbdător. Unde altundeva se pot verifica aceste relaţii umane decât în cadrul cuplului? Un minimum de atenţie faţă de cel de alături îţi dă puterea de a merge mai departe, de a-i dărui mai mult, de a te regăsi de fapt în el. Şi această bucurie a recunoaşterii dă aripi altor şi altor sentimente bune.

Sexul, privit tradiţionalist, duce la acel dezgust faţă de partener. Este de fapt o formă mascată a repulsiei faţă de sine însuşi. Dimpotrivă, eliminarea finalizării creează posibilităţi infinite de trăire, de confundare cu celălalt. Se deschid noi punţi de comunicare, de înţelegere, de întrajutorare. Acest sex cosmic este o sursă inepuizabilă de energie fizică, psihică şi mentală. Este la îndemâna oricui, dar este necesară sacrificarea egoismului, a indiferenţei, a orgoliului. a tot ceea ce poate fi o piedică în calea unei complete şi benefice înţelegeri, armonizări în cadrul cuplului.

Vedem astfel cum cele două concepte determină, în cadrul triadei, consecinţe diferite. Rămâne la latitudinea fiecăruia să aleagă ceea ce vrea să manifeste şi ar fi bine să alegem calitatea, adică tot ceea ce poate conduce la rezultate benefice, uluitoare uneori. Trebuie să avem curajul de a alege frumosul, binele, sănătatea, fericirea şi prosperitatea, pentru a accede la condiţia de OM. Este o revenire la adevărata noastră valoare. Să încercăm să o descoperim.

14 august 1994, h Lunii, Rarău IV.

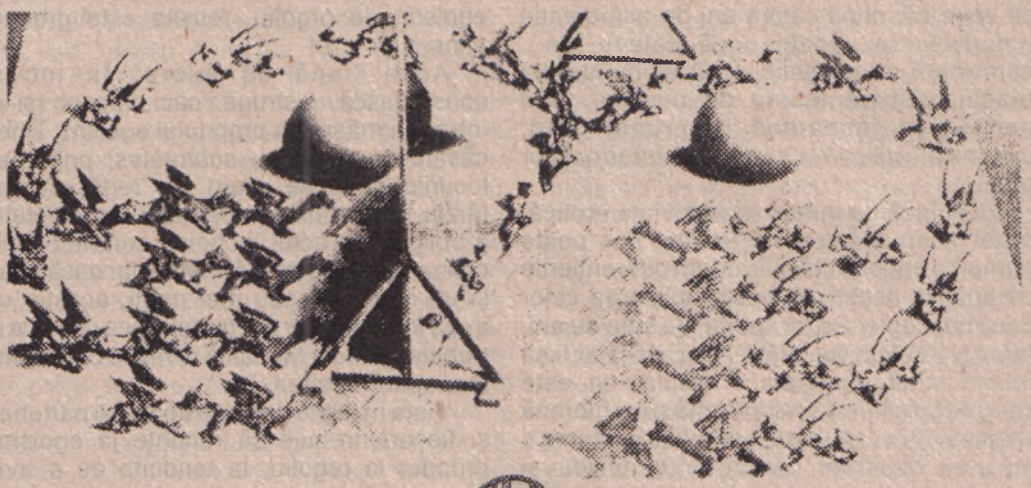

...Scrisul este o formă de materializare...

ION

PRELEGERI DIN RARĂU

(continuare din nr.14)

Aceste casete, le-am ascultat şi eu cu aceeaşi plăcere, cu aceeşi pasiune, redescoperind informaţia, dinamica ei, pragmatismul ei, sinceritatea şi armonia. Constatăm că avem cu ce şi pentru ce, ajungem din ce în ce mai bine, mai frumos... O parte din noi au descoperit sau redescoperit scrisul, retrăgându-se câte o jumătate de oră sau o oră în cort sau într.un loc mai pitoresc unde şi-au notat pe hârtie acele pagini de jurnal; am rămas surprinşi şi m-am bucurat foarte mult când Ştefan a spus un frumos aforism astăzi, într-o discuţie pe care am avut-o în cort: **Scrisul este o formă de materializare.** *Şi-ntr-adevăr, aşa este. Omul are nevoie de comunicare, foarte, foarte multă comunicare, de altfel de gândire, de trăire, de existenţă. Şi-o poate manifesta în primul rând prin scris, fiindcă e mai accesibil, e mai firesc, şi de altfel asta am fost învăţaţi şi la şcoală; şi... s-a cerut, aici în mijlocul naturii, în mijlocul manifestării cosmice a acestui loc...*

Foarte mulţi dintre români ştiu că Rarăul are o specificaţie anume, dar nimeni nu a reuşit să ajungă aici... Elta, poate era chemată, ... este locul ei; de altfel vom lăsă o placă... pe care vom scrie: **Elta Universitate, august 1991...** *Aici este un loc sacru, în care omul îşi dă un examen pe care l-a aşteptat mii de ani; examen nu în sensul de bine sau de rău, în sensul că-l ia sau nu-l ia... Vom realiza ce se întâmplă aici de-abia după câteva zile, când ne vom întoarce acasă şi ne vom restabili acel echilibru. Ne vom da seama că între cauză şi efect avem această iluzie a timpului, iar dacă omul ar constata, în urma unei greşeli, şi efectul, ar fi mai atent. Aici este un plus de iluzie la iluziile pe care le trăim deja în Planul Fizic, fiindcă Omul face un lucru, bănuieşte că e rău, dar dacă nu se întâmplă nimic, se face că nu înţelege sau că nu se întâmplă de fapt nimic. Răul se acumulează, se adună, dar e aşa de lent, e într-o derivă, pe care practic n-o observăm, n-o simţim, şi când începem să o simţim, e cam... prea târziu... Ca să dai filmul înapoi îţi trebuie tot atâţia ani, tot atâta voinţă, şi nu voinţă în sensul de a merge prin obişnuinţă, ci de a întoarce totul, de a restabili valorile, realitatea, sinceritatea ta faţă de tine însuţi, faţă de natură, faţă de Adevărul Cosmic. Şi scoatem încă o dată în evidenţă că Elta Universitate este o universitate de metafizică şi nu de ceva ocult, de ceva magic. Vom avea tot timpul să ajungem acolo, fiindcă pentru a ajunge acolo trebuie să fim perfecţi, perfecţi la propriu şi nu formali, aşa cum suntem acum, pretutindeni. Metafizica este practică, chiar dacă suntem nevoiţi să scriem cărţi sau să comunicăm teoretic nişte aspecte. Totul este practic.*

Ne va lua mult timp cu eliminarea acestor lucruri simple, banale chiar, - cum asimilăm informaţia, cum ne alimentăm, cum trăim viaţa sexuală. Poate pe unii dintre noi îi exasperează această tatonare

pe acest teren, dar acest lucru apare prin faptul că ei înşişi nu se preocupă; se vede din gesturile lor, din temperamentul lor, chiar dacă ascund, chiar dacă încearcă să facă pe alţii.

Zilele acestea am vrut şi am reuşit, totuşi, să vorbim despre credinţă şi despre aspectul ei practic, **rugăciunea.** *Rugăciunea este prilejul de-a folosi credinţa, credinţa la rândul ei este un instrument. Aşa cum am accentuat, se manifestă ca un sentiment, la rândul ei este o acumulare de informaţii, şi acea informaţie este informaţia reală a valorilor absolute, în care există conţinutul şi nu formalismul, în care există continuitatea şi nu discontinuitatea, în care există, faţă de materialism, acea particularizare pe care fiecare entitate, fiecare om trebuie să şi-o manifeste*

Am realizat, şi poate mai mult ne-am făcut datoria decât să realizăm; şi poate încă mulţi ani vom asista la acest joc de-a **v-aţi ascunselea,** *de-a* **baba oarba,** *de-a ne înşela unii pe alţii, de-a face cursuri de metafizică, şi-n realitate să ne repezim la bucătărie; deja trăim viaţa la modul indiferenţă gratuită, o indiferenţă plină de blasfemie, de lene şi de acea stare de plictiseală cosmică, pot să spun. Omul nu ştie ce să facă când nu are ce face. Mie mi se pare că el caută acest lucru, caută să stea, dar în momentul când stă nu-i mai convine,şi atunci, neştiind ce să facă, are acces la lucrurile rele, acestea-s gratuite, deja le cunoaşte, sunt în tradiţie; deja sunt oficiale, sunt academice, şi aici începe joaca, începe discordia cu armonia universală.*

Vom fi nevoiţi ca la anul să creăm o anumită constituţie pentru această tabără, să insistăm ca toţi cei care se angajează să vină în tabără, să nu apeleze la tradiţii şi obişnuinţe. Nu este o discriminare, nu este, eu ştiu, un lucru împotriva raţiunii, a vieţii. Suntem nevoiţi, fiindcă vibraţiile joase provocate de insuficienţă, de indiferenţă, creează o sfidare a acestei cancelarii cosmice, a acestui altar, o sfidare care poate s-a manifestat şi prin prezenţa acestui ţăran din satul din vale, care pur şi simplu pretindea nişte bani pentru nici el nu ştia ce..., sau pentru aceste... câteodată o zi ploioasă în care trebuia să stăm închişi în corturi, sau să asistăm la frig şi umezeală.

Omul nu-i conştient că, jignind natura, natura se manifestă şi ea. Natura nu ne oferă nimic gratuit, nu are de ce, nu are de unde fiindcă e propria noastră manifestare.

Încercăm, şi mergem mai departe, cât mai aproape de acest departe, într-un sens unic, universal, care ne va ajuta foarte, foarte mult, să depăşim aceste **euri,** *aceste aspecte, în care să nu mai avem perspectiva bolii şi a morţii; şi chiar dacă am scăpa de acestea, poate şi de acea stare de insuficienţă, de ignoranţă, de teamă, de frică, de lipsuri, de...*

Ne gândim că este aşa de simplu; poate din cauza simplităţii, omul nu este atras de realitate, de adevărul unic. Adevărul este o fiinţă dinamică, o fiinţă care simte nevoia să facă ceva. Aici e un paradox în metafizică: **Ca să faci ceva în metafizică sau la nivel metafizic, nu trebuie să faci nimic fizic.** *El, neavând o viaţă interioară bogată, e firesc să se manifeste în eexterior, să ia adevărul din exterior, neştiind că e consumat, că este un efect, să-l trateze ca pe o cauză; nu facem decât să stoarcem lămâia, pe de o parte, şi pe de altă parte, mentalul nostru, vibraţia noastră interioară, împărăţia cerurilor, să fie pustie, să fie golită de orice armonie şi de orice iubire.*

În felul acesta putem face o imagine mai generală... La ora actuală, din cele 6

miliarde de entități, cel puțin 70 % s-au înscris pe lista neagră, și nici o entitate, nici un Dumnezeu, nici o forță cosmică nu a creat acest lucru. Omul este liber și la bine și la rău. Dacă și-a ales răul, trebuie să știe lucrul acesta, dar dacă răul îi face rău, să nu dea vina pe ceilalți, să recunoască, să fie cinstit, să-și dea seama că propria lui manifestare, propria lui lene, indiferență, ipocrizie și ignoranță au creat aceste lucruri. Dar el nici acum, nici acum nu vrea, fiindcă simte nevoia să înșele absolutul.

Trebuie să mergem, trebuie să ajungem undeva. Acum, la interferența între două civilizații, după 2000 de ani de vacanță, ni se cere, ni se cere un rezultat, și culmea, îl avem în noi... Minunatul nostru prieten Isus, acum 2000 de ani, s-a căznit să creeze aceste lucruri, să... pur și simplu a suflat omenirii niște adevăruri... Nu era necesară prezența lui, și totuși acest prieten cosmic s-a sacrificat; știind ce-l așteaptă, dar în speranța că va reuși ici - colo să trateze, să realizeze, să trezească în acești oameni acel simbol sacru al existenței sale.

Așa cum mi-am dorit, aș vrea să fiu mai liber și eu acuma, să nu mai... Am vorbit până acuma cu ochii închiși, cu nasul în acest microfon-condensator. Am deschis ochii, mă uit la jarul acesta purpuriu, aceste radiații infraroșii pe care le simțim, din când în când ne trece câte o pală de fum prin fața ochilor, și mai ales a nasului, care îl absoarbe cu aviditate... Ioana *își aprinde o țigară, toată lumea așteaptă, privim spre noi, spre acest aparat, ascultăm și muzica aceasta, și focul... Luna ne privește din Constelația Vărsătorului, ca un semn sacru, fiindcă aceasta este epoca în care intrăm, în care ne aflăm.*

Este Lună Plină, *deci în opoziție cu Soarele; deci ea ar fi acum în Casa a V-a, spre Casa a IV-a, deja... Suntem și vom rămâne în continuare acești oameni, prieteni, aici ne-am descoperit, am cunoscut această bucurie a pasiunii vieții, făcând abstracție, timp de 10 zile, de civilizație, de mașini, de bilete, de trotuare, de magazine, și mai ales în contextul acesta, în aceste discuții de metafizică, în care vocea lui* Ion *s-a auzit în fiecare seară ca un crainic; ca... eu știu... ce poate să spună* Ion *despre* ION *acuma?!...*

Aș vrea totuși să mă detașez de aceste predilecții, de aceste eforturi care... ar trebui și trebuie să le fac în continuare... Vreau să-i mulțumesc lui Vali pentru organizarea pe care a reușit să o realizeze, pentru această alergătură, pe toți munții și pe toate coclaurile pe aici, să aducă pâine, să aducă lapte. El, de altfel, a sosit cu două zile mai devreme să organizeze și mai bine această tabără.

Să le mulțumesc și să ne mulțumim nouă înșine, să ne binecuvântăm, și dacă cei care sunt mai leneși și mai ușor indiferenți

nu vor să renunțe la obișnuințe și tradiții, nu au nici o vină. Încetul cu încetul, fiindcă aici avem o mare lecție a răbdării. Adineaori îl întrebam și pe Adi de ce este așa de vesel, în sensul ironic, că era trist: **Păi ce să zic, măi** *Ioane,* **când... că degeaba le vorbești și ei nu înțeleg, nu vor să-nțeleagă, și...** *Nu! Fii liniștit, Adi! Trebuie să învățăm și noi o lecție a răbdării.*

Ce pot să spun? Că echipa Elta, de 18 milioane de ani face acest lucru? Par cifre fantastice, cifre de... eu știu... ce-o mai fi și asta!?

Și totuși, de 18 milioane de ani ajutăm aceste entități, aceste spirite divine să redevină ceea ce sunt. Sunt lucruri într-adevăr ciudate, câteodată neașteptate. Nu putem vorbi de omul ăsta că-i divin, când el se manifestă total nedivin; și totuși el este divin... E acest egoism pe care și-l manifestă prin educația pe care a primit-o, prin insuficiențele sale endocrine sau prin Karma lui; acest egoism prin care, așa cum spuneam într-o emisiune pe care chiar astăzi am ascultat-o, el se grăbește, el nu descoperă acțiunea, cât reacțiunea, el consideră că acțiunea e ca imediat să faci o treabă, și se realizează, se... El nu înțelege că puțină răbdare, puțin studiu, puțină meditație, ar descoperi acel lucru inefabil, acea bucurie a forței cosmice în care nu va trebui să facă sport, adică nu va trebui să muncească, nu va trebui să se epuizeze, să devină un sclav al propriilor lui acțiuni.

În aceste 10 zile în care, când am plecat, l-am lăsat pe Gorbaciov bine și acuma când ne întoarcem acasă îl găsim tot bine, în acest an când am văzut că nici Sadam Hussein nu a reușit să-și facă de cap, avem un exemplu fantastic de manifestare a **Frăției Universale,** *prin forțele răului; nu mai sunt în stare să-și manifeste, să-și impună punctul de vedere, dorințele, pasiunile. De aceea e bine ca revoluția care s-a întâmplat în această țară, atât de violent și sângeros, să nu fie tratată ca un act istoric, ca un act politic sau social. Mă bucur că lângă mine îl am pe Adi, pe Vali, pe Dan, pe Lache, cu care în acea seară eram în Piața Universității, asistând și trăind împreună, înfruntând acele gloanțe, putem spune la propriu, acele șenile, acele imagini de apocalips, practic. Ne întrebam în seara aceea: unde sunt bucureștenii? Mă uitam în jurul nostru și vedeam: dacă erau 4_5 mii de oameni, care doreau să fie liberi, înconjurați de fii întunericului cu mașini, cu automate, cu instrumente ale morții. Ne întrebam unde sunt bucureștenii, că măcar un sfert din orașul București dacă erau acolo, sufocau acei fii ai întunericului... Bucureștenii stăteau în spatele perdelelor, în spatele zidurilor, în spatele caselor, le era indiferent dacă vor învinge acei copii sau nu. Dacă n-ar fi învins, deja știau despre ce e vorba, dar dacă au și învins, era bine și așa. Peste două zile eram, mă plimbam cu aceiași prieteni dinspre Piața Unirii în spre Piața Universității și nu aveam loc pe bulevard, pe trotuar, de oameni. Și le spuneam:* **Uitați, bucureștenii, au ieșit! Au ieșit cu plasele, cu egoismul, cu dorința lor de a măcelări, în continuare, libertatea.** *Libertatea care de-abia se cucerise...*

Trebuie să înțelegem din această revoluție un fapt foarte, foarte important: trebuie să reactualizăm acest fapt uimitor, că revoluția nu a fost socială sau politică. Dacă omul, fiecare om, mă refer la fiecare om în sensul particular, nu-și face revoluția aceasta, el trăiește în continuare în comunism, în obișnuințele și tradițiile lui - din '44 și până acum generația matură este deja copleșită de această istorie a

materialismului, a comunismului. A aştepta de la guvern, sau de la eu ştiu ce partid, sau de la biserică, de la Elta Universitate, sau... de fapt, ce naiba..., ceva, acest ceva nu mai există.

Astfel, constatăm că majoritatea populaţiei trăieşte în continuare în aceleaşi condiţii, nerealizând, fiecare, revoluţia lui. Şi de aicea vom asista fiecare la o sumedenie de paradoxuri şi neînţelegeri; omul ca spectator, omul ca beneficiar, omul ca cumpărător, ca vizitator ca... ceva care aşteaptă să i se dea, să i se pună-n braţe. Acest ceva îl are în el, îl are în sufletul lui, dar dacă nu ştie să ajungă acolo, sufletul se va ridica la cer tot atât de gol , cu speranţa că se va întoarce, va fi mai bun, va fi ma bine...

Înregistrăm această casetă într-un decor, şi revin asupra lui, inconştient de frumos, imposibil de realizat: această lună plină, pe un cer sidefiu, acest relief monoton... De aici, din vârful de munte Todirescu, se văd celelalte culmi, ca o mare care practic s-a oprit într-o stare de meditaţie supremă, copleşindu-ne cu armonia, cu stabilitatea, cu dorinţa de putere, de echilibru. (va urma)

Rodica - Ileana

LUNGUL MEU DRUM CĂTRE MINE

Prietenii mei ştiuţi şi neştiuţi, mă adresez vouă cu sinceritate, într-un mod mai puţin obişnuit, prin această fidelă oglindă a ceea ce ne străduim să devenim - Revista de metafizică ELTA.

Am înţeles că, pentru a ajunge să rezonez cu voi, trebuie să vă povestesc cum am început să fiu Eu.

A fost odată ca niciodată... printr-o lună, de la început de vară, când eu, Rodica - Ileana, cercetător ştiinţific principal gr. II, doctor în ştiinţe biologice al unui institut de prestigiu, m-am înscris la cursurile Universităţii ELTA. Aveam pe atunci 49 de ani, eram singură şi împovărată de viaţă.

Când am făcut acest pas, acum 2 ani şi ceva, am aflat că sunt Capră de Apă, încamată în Zodia Taurului şi Decada Nucului, cu Ascendentul în Fecioară şi nu cea declinată pompos mai sus. Iar apoi, mi s-a spus că nu mai sunt nici asta, rămânând în definirea mea doar cu EU SUNT. Surpriză şi frustrare, după 19 ani de trudă prin şcoli savante şi 24 de ani închinaţi himerei care este cercetarea ştiinţifică actuală. Deci, am venit la cursuri ca o doamnă distinsă, doctor, serioasă, cu principii fixe şi bine ancorate în tradiţie (Taurul zâmbeşte înţelegător), sensibilă şi aparent atrăgătoare (Fecioara îmi face cu ochiul, iar Kapra, sigură de farmecul ei, mă aprobă), visătoare şi excelentă scenaristă de autoposturi ireale (Semnul de Apă mă inspiră). Eram pe atunci, în sinea mea şi a altora, o "intelectuală rasată" care catadicsise să afle ce mai vor şi "deştepţii ăştia".

Nu desconspir aici, pentru că vreau să protejez de eventuale interpretări tedenţioase, nici pe ZÂNA BUNĂ care m-a convins să încerc să-i ascult pe "deştepţii ăştia" şi nici pe CEL - întâlnit întâmplător - care m-a intrigat şi chiar vexat cu părerea pe care-o avea despre mine şi despre cum gândesc. Dar îi binecuvântez pe amândoi pentru dar.

La prima oră am avut un şoc - iniţiaţii ar spune impact - având acuta senzaţie că adevărul rostit de lector transformă în "varză" toate înaltele mele cunoştinţe biologice, că titlurile mele pălesc, că doctoratul meu devine o enormă "conopidă" cu iz pregnant de antică

irosire. Nu sunt o farsoare şi am fost dotată cu simțul umorului. Ceea ce vă povestesc este exact ceea ce am perceput senzorial atunci, fapt pe care l-am recunoscut imediat şi cinstit celui care m-a trezit.

Timp de trei săptămâni, care au urmat, am fost în stare de exaltare, precum starea de manie a vitezei la şoferii începători. Mi se părea că am deschis o poartă fermecată spre o lume interzisă mie până atunci, că totul este posibil, că sunt în stare să realizez minuni, dar mai ales doream imperios să dau această veste tuturor cunoscuților şi necunoscuților. Nu ştiam că abia întredeschisesem poarta ADEVĂRULUI, unde întrezăream o zare de LUMINĂ, şi că dorința de a dărui este IUBIRE.

Starea mea de euforie era vizibilă, iar cei din jur au fost la fel de şocați de schimbarea mea bruscă în bine: veselă, optimistă, dinamică, sociabilă, darnică, din exact opusul lor. După acea lună binecuvântată, cursurile s-au încheiat, începând vacanța metafizică, la care eu nu am putut participa (sau nu am vrut să pot). Am rămas singură cu mine, pe care încă nu mă cunoşteam, şi cu lumea real de imaginară, din care tocmai "plecasem".

Şi probabil că eram prea mică atunci pentru un război aşa de mare, sau prea ignorantă. Reacția celor din jurul meu a fost promptă când am încercat să le spun "vestea": m-au catalogat ca "sectantă", mi-au pus eticheta de "şocată", urmărindu-mi cu un scepticism nedisimulat "evoluția".

În ochii lor curba acesteia era evident descendentă, eu neştiind încă atunci că era cea normală. Şi am reintrat în vibrația lor, devenind curând "domestică".

Mai grav era că pierdusem avântul, urmând o vară nesfârşită de întrebări fără răspuns, de frământări lăuntrice: "dacă nu pot, sau nu vreau, sau nu ştiu" să ajung simplu la acea LUMINĂ. Bineînțeles că acest tumult spiritual trebuia zilnic îmbrăcat în haine sobre, respectabile, afişând o mască impasibilă, chiar pocăită.

A început toamna, dar mergeam la cursuri în viteza a doua, şi de multe ori în "marche arriere". Nu mai eram atentă foarte tare la ceea ce auzeam. Redevenisem foarte serioasă, blazată şi critică, deosebit de critică la ceea ce se spunea, la ceea ce erau lectorii când nu ştiau nici ei miracolul "EU SUNT", eram atentă la vârsta lor, la ținuta lor, eram interesată de "cine cu cine" etc.

În această postură (acum ştiu că era impostură) îmi era ruşine să fiu învățată de colegii ficei mele, îmi era jenă că ei ştiu mai mult decât mine, considerându-i "puştani rătăciți" sau "boemi netitrați" ! Îmi era greu să asist la cursuri bizare prin originalitatea lor, în condiții inestetice de "ceva provizoriu", veşnic hăituiți din sală în sală, de parcă eram proscrişii sortiți să-şi poarte osânda prin "localuri" pustiite de alții.

Şi mă târam înainte, mistuită de o curiozitate stranie (tot nu aveam ce face), bănuind aparent dar sperând în subconştient să aflu acest mister. Mă întorceam de la ore, când mă duceam, cu o senzație de bine, uitând momentan toate fostele preocupări, dar neputând să o definesc.

Şi am aflat despre hrana vie lângă bucătării zornăind de larma ucigătorilor de hrană, despre probe şi recunoaşterea greşelilor în semimagazii, despre soare - planete - zodii - case în săli obscure, dar de cultură, despre legi universale în foste cabinete de partid, despre pace şi iubire în case al oştirii patriotice, despre meditație lângă orchestre repetând marşuri, iar Sfânta Treime am aflat-o în duala postură de a fi sau a nu mai fi filială.Senzațiile cu care plecam din aceste adăposturi vremelnice sau pe care le înregistram de la cei ce nu ne vroiau, îmi amestecau informațiile, confundând cauza cu efectul, polul pozitiv cu cel negativ, întrebându-mă de ce îmi pune Saturn piedică, şi tot eu trebuie să recunosc că am greşit căzând, binecuvântându-l.

Dar am început să vorbesc cu stelele şi să le spun că vreau să ajung la ele, salvându-

mă. Eram confuză totuşi, şi nehotărâtă, şi ceva mă atrăgea înainte...

Trudiţii noştri lectori veneau săptămânal, răbdători, să ne spună "RĂBDARE !" Şi-am răbdat, ascunzându-mă de cei din jur pentru că vreau să fiu mai bună.

Atunci am început să mă simt solidară cu aceşti nebuni care vroiau să cunoască Adevărul prin Lumină, prin Iubire. Şi am trecut la a-i reconsidera, de la "nebunii ăştia" la "aceşti nebuni", în sinea mea mai tainică devenind mândră că mă acceptă. Şi am lepădat "atributele" în care am stat încătuşată atâta vreme, şi m-am eliberat, aflând cine sunt şi unde ar trebui să ajung.

Urma să-mi aleg singură Calea, făcând apel la Liberul Arbitru şi după ce mă sfătuiam cu enigmaticul EU, de care uitasem o vreme.

Încet, m-am ridicat cu toţi colegii mei, simţind acum aceeaşi vârstă fără de ani - povară, toţi frământaţi de a ajunge în pas de triadă la propriul EU pentru a ne dărui vouă.

Şi-am încălecat pe-o şa... spunându-vă vouă că am ajuns nespus de bogată, de dinamică şi voi trăi multe milioane de ani fericiţi.

Şi mai sper că ne vom regăsi curând, fraţii mei "încă" intelectuali, în Pace şi Iubire.

22.03.1995, h. 3. 15, Piatra Neamţ

Alexandru Tokar

TEHNICA RADIANTĂ

1. CE ESTE TEHNICA RADIANTĂ?

Tehnica radiantă este o ştiinţă a energiei universale, energia cea mai subtilă denumită şi energie transcedentală, Lumină Pură, etc.

Este o tehnică pe cât de simplă, pe atât de profundă: simplă fiindcă este uşor de învăţat şi aplicat şi profundă fiindcă accesează energia transcedentală de pe cel mai înalt plan din interiorul fiecărei fiinţe vii - care este o energie hrănitoare, nedăunătoare şi care nu acţionează conform legilor cauză - efect, ci în conformitate cu iubirea necondiţionată şi nu poate fi manipulată sub nici o formă.

Tehnica radiantă este deasupra oricărei particularităţi de cultură, nu este o religie, dogmă, nu presupune o anumită credinţă, dar prin efectele sale aduce întreaga fiinţă către Lumina Pură într-un minunat proces de autotransformare. Saltul de conştiinţă pe care-l fac toţi absolvenţii acestei tehnici se produce în cadrul unui proces natural, prin bucurie fără impunere şi fără sugerarea unor şabloane. Permite înflorirea fiinţei umane şi susţinerea ei în năzuinţa sa către înalt, către integralitate.

Sub influenţa energiei universale, toate planurile noastre energetice se armonizează şi percepem o altă calitate a vieţii noastre vis - a - vis de noi înşine şi faţă de cei şi cele ce ne înconjoară.

2. GRADELE TEHNICII RADIANTE

Tehnica radiantă fiind complexă, este împărţită în şapte grade de perfecţionare şi care nu sunt părţi ale întregului, ci sunt conectate fiecare dintre ele la întreg şi interconectate între ele.

3. CARE SUNT ORIGINILE TEHNICII RADIANTE?

Tehnica radiantă a energiei transcedentale redescoperită de Dr. Mikao Usui, un cercetător japonez, pe la mijlocul secolului trecut, dar mărturii despre ea apar în toate civilizaţiile antice: India, China, Tibet, Grecia, Egipt şi teritoriul României (Dacia).

La mijlocul secolului nostru metoda a ajuns în SUA unde a fost transmisă intact D-nei Barbara Ray, Ph. D. care deţine sistemul integral (gr.7).

În România, tehnica radiantă a pătruns în 1982 prin Dl. Dumitru Lazia care a avut şansa să urmeze cursurile de gradul 1 şi 2 în SUA şi, la revenirea în ţară, să folosească această tehnică, ajutându-şi semenii.

O TEHNICĂ PENTRU FOLOSIREA ENERGIEI UNIVERSALE

În 1990, D-na Magda Bălănescu a avut inițiativa organizării primelor cursuri de tehnică radiantă, gradul 1 şi 2, invitând în Bucureşti un profesor din Canada, Brian Mark, care a revenit cu bucurie în 1992 şi a ținut cursuri cu cca. 100 persoane.

În iunie 1993 s-a împlinit şi dorința primilor absolvenți ai tehnicii radiante de a deveni profesori certificați de tehnică radiantă de gradul 1, prin cursul ținut de D-na Marvelle Lightfields (gr.6).

4. CE BENEFICII ADUCE TEHNICA RADIANTĂ?

- permite expandarea conştiinței şi susține Evoluția Personală;

-reînnoieşte şi revitalizează nivelurile energetice, măreşte productivitatea şi creativitatea;

- calmează, centrează şi susține procesele de vindecare, şi aduce starea de armonie;

- poate fi utilizată oricând şi oriunde de toți absolvenții;

- activarea mâinilor este permanentă şi creşte la fiecare utilizare a tehnicii radiante conform instructajului primit;

- îmbunătățeşte memoria şi capacitatea de studiu;

- reduce durerea şi stressul, restaurează procesele vitale;

- dă liniştea necesară oricăror practici şi căi de evoluție spirituală;

- la utilizarea tehnicii radiante ambii parteneri (cel care ajută şi cel ajutat) au de câştigat, neexistând în nici o situație, pericolul "golirii" de energie proprie sau al preluării de energii negative;

- nu necesită metode suplimentare de protecție, de curățire sau de reîncărcare;

5. CURSURILE DE TEHNICĂ RADIANTĂ DE GRADUL I

Cursurile de tehnică radiantă de gradul 1 permit oricărui participant, indiferent de vârstă şi fără o testare a "aptitudinilor" personale să obțină gradul 1 prin care, prin aplicarea mâinilor radiante pe 12 poziții de pe corp, să contribuie la echilibrarea şi armonizarea propriei ființe şi susținerea propriului proces de autotransformare şi să-şi ajute semenii. De asemenea, tehnica radiantă este deosebit de benefică în interacțiunea cu lumea plantelor şi animalelor. Durata unui curs este de 12 ore.

În cadrul cursului se dă fiecărui cursant aceeaşi serie de 4 acordaje (procese de activare a mâinilor pentru a deveni radiante) care permit accesul la energia universală pentru toată viața.

Ca şi respirația, tehnica radiantă va lucra în beneficiul absolvenților indiferent de sistemul lor de gândire sau de orice credință, oricând, prin aplicarea mâinilor.

Diploma ce se acordă la sfârşitul cursului este recunoscută de Radiance Stress Management International Inc. şi dă dreptul de practică şi perfecționare prin cursuri de grade superioare, care, deocamdată sunt ținute de instructori invitați din străinătate. De asemenea, absolvenții acestor cursuri pot avea bucuria de a împărtăşi din experiența lor cu radianți din toată lumea.

6. UNDE NE ÎNTÂLNIM CU TEHNICA RADIANTĂ?

Am fi tentați să spunem: oriunde!

La Deva, datorită unor OAMENI în adevăratul sens al cuvântului, a putut lua "naştere" primul cabinet din România bazat pe tehnica radiantă cu lucrul în echipă. Avantajele sunt multiple, eficacitatea

maximă.

Aceşti oameni minunați cu "mâini de aur" îşi dăruiesc din timpul lor liber şi vin la acest cabinet pentru a ajuta cât mai mulți semeni de-ai lor în ameliorarea suferințelor. Mulți dintre radianți au fost înainte pacienți, s-au vindecat, au urmat cursurile şi acum dăruiesc din iubirea lor necondiționată tuturor celor care vin şi le cer ajutorul.

Acest cabinet are personalitate juridică funcționând sub egida Asociației Umanitare Nonprofit SETRAS (Societatea Europeană pentru Tehnică Radiantă şi Armonie Spirituală, în acelaşi timp şi numele masivului muntos din Săcărâmb, unde se va construi un centru de sănătate). Asociația este recunoscută internațional având ca membri de onoare pe D-na Barbara Ray şi Marvelle Lighfields - având în acelaşi timp avizul special al Ministerului Sănătății.

În SUA funcționează peste 20 000 de cabinete în cadrul diferitelor corporații deoarece patronilor le convine să aibă oameni sănătoşi, să plătească cât mai puține concedii medicale iar salariații să dea randamentul bun la costuri foarte mici de întreținere.

În România, în prezent sunt mai mulți radianți, însă doar la Deva s-a putut realiza acest lucru minunat, datorită bunăvoinței şi înțelegerii conducerii şi acționarilor Institutului de Proiectare - IPH Deva S.A. Cele mai multe cursuri din țară s-au ținut tot la Deva. Nu-i aşa că avem un oraş minunat cu oameni la fel de minunați?

7. CUM SE ACTIVEAZĂ ENERGIA UNIVERSALĂ DE VIAȚĂ?

Pentru captarea în mod constant şi uniform a acestei energii universale este necesară activarea palmelor. Prin activare, canalul de vindecare este deschis. Energia universală poate astfel să se reverse în corp prin creştetul capului (Centrul Energetic al Coroanei sau Lotusul cu o mie de petale) şi să fie dirijată prin mâini spre propriul organism sau spre altcineva: om, plantă, animal.

Acest canal există în fiecare dintre noi. La naştere el este curat şi deschis, dar se închide printr-un reflex de autoapărare în fața agresiunilor vieții, pe măsura creşterii noastre. El se obturează prin utilizarea fie a unei hrane necorespunzătoare, fie prin practicarea unei respirații incorecte, sau prin existența gândurilor negative, a stărilor de frică, de tristețe, mânie, ură, gelozie, culpabilitate, etc. Deoarece educația noastră nu acordă atenție acestui aspect al ființei, nu am fost învățați să dezvoltăm acest canal, sau măcar să-l păstrăm deschis. Poate nici nu am conştientizat că există.

Prin activarea palmelor, energia universală începe să curgă din abundență în viața noastră, ceea ce duce la integrarea în armonia şi mişcarea constructivă a vieții. Pe plan spiritual, aceasta înseamnă a deschide în noi un proces de creştere a vieții noastre interioare în relație cu încrederea în noi înşine şi acceptarea vieții aşa cum ni s-a dat. Când acțiunile noastre îşi au rădăcinile în izvorul păcii şi al iubirii, ele sunt corecte, juste, puternice şi benefice pentru toți şi se realizează fără efect.

Prin activarea mâinilor capătă puterea de a restabili echilibrul şi armonia în orice organism uman sau nu, al nostru sau al aproapelui nostru, plantă sau animal.

Radianța este bucurie şi celebrare. Este o stare de a fi, nu nivel de conştiință în care inima este pur şi simplu invadată de o recunoştință imensă către existență, recunoştință pentru viața care ni s-a dat. Ea ne pune în legătură cu Sursa, cu Izvorul (originea, unitatea) din care orice ființă este născută, către care tindem să ne întoarcem şi cu care tindem să ne identificăm.

(VA URMA)

ASOCIAȚIA UMANITARĂ NON PROFIT
THE EUROPEAN RADIANCE TEHNIQUE ASOCIATION AND SPIRITUAL HARMONY
S E T R A S
SOCIETATEA EUROPEANĂ PENTRU TEHNICA RADIANTĂ ŞI ARMONIE SPIRITUALĂ
ROMÂNIA - 2700 DEVA * Tel. 054 / 62 05 21 61 24 30 61 37 30 * O P 1 C P 141

Firicel Ciarnău

MAEȘTRII

De-a lungul marilor perioade de evoluție, omul trebuia să găsească direcția bună. Şi cum nici o turmă de oi nu putea fi condusă de o oaie, omenirea avea nevoie de conducători spirituali care erau mai înaintați pe scara evolutivă, conducători care de multe ori coincideau cu conducătorii sociali, pentru a pune bazele civilizațiilor viitoare sau pentru a impune într-un fel sau altul învățătura lor atât de îndărătnicilor oameni. Astfel, au fost faraoni sau înalți demnitari, iar mai târziu, începând cu epoca lui Isus, au fost oameni simpli. Dar indiferent de rangul social pe care-l aveau, care acum este o iluzie, ei se încarnau cu un scop precis, acela de a ajuta omenirea să nu mai orbecăiască în întuneric, şi încetul cu încetul să ajungă la Lumină. Nu puteau să-i ajute pe oameni să caute lumina decât cei care vedea Lumina. Altfel, un orb condus de un orb...

Istoria lor este adevărata istorie a omenirii, care a început să fie scrisă şi dezvăluită pentru ca omenirea să-şi cunoască identitatea.

Aceste entități au fost întotdeauna prezente la datorie acolo, unde şi când era nevoie de ele. Când importanța evenimentelor o cerea, ei se încarnau împreună, se cunoşteau, de multe ori erau rude sau prieteni, conlucrau conştient sau inconştient de ceea ce aveau de făcut. Dar datoria încercau să şi-o facă.

Orice început trebuie să aibă primii protagonişti. Într-un ogor semănat cu grâu, întotdeauna vor exista primele fire care răsar. Într-o civilizație întotdeauna trebuie să existe un început de schimbare în mai bine, cu primii oameni care au curajul schimbării. Altfel, ar stagna totul şi o civilizație în stagnare este o civilizație moartă.

Şi pentru că nimic bun nu poți să faci fără să apară răul, ei trebuiau să învingă inerția şi tradiționalismul oamenilor, elementele care se opuneau progresului.

De multe ori veneau cu mult timp înainte ca învățăturile lor să poată fi înțelese. Astfel, scriau în metafore, vorbeau oamenilor în pilde şi parabole sau scriau şi-şi ascundeau scrierile în locuri secrete, pentru a putea fi găsite şi descifrate de oameni abia atunci când vor fi capabili să înțeleagă adevăratul lor sens, să le aplice fără consecințe negative.

Astfel, de multe milioane de ani, încă din Lemuria, fără a avea o datorie karmică, ei s-au sacrificat venind pe această planetă întunecată să se încarneze, din dragoste pentru oameni, pentru frații lor. Au continuat să urmărească evoluția omenirii pas cu pas, au pus umărul când a fost nevoie. Nu au cerut niciodată răsplată din partea oamenilor. Făcându-şi datoria, nu şi-au dorit decât ca învățăturile lor să fie înțelese, exemplele şi sfaturile să le fie urmate.

Ce-au făcut oamenii? Apărându-şi ignoranța, egoismul, lenea şi inerția tradițională, neînțelegându-i ce vor, i-au răstignit, batjocorit, otrăvit, toturat, spânzurat, etc. Aceasta a fost răsplata pentru mâna ce li se întindea.

Acum ni se pare revoltător? Necunoscând legea reîncarnării, suntem tentați să dăm vina pe alții, pe când în realitate au fost aproape aceiaşi oameni de fiecare dată.

În Egipt, când Isus trebuia să se materializeze acolo, preoții lui Amon, un zeu fals, au intervenit împiedicând realizarea acelui lucru, trebuind amânat totul cu aproape 2000 de ani. L-au otrăvit pe Akhnaton (faraonul Amenhotep IV), pe cel care trebuia să pregătească atunci

venirea lui Isus, l-au otrăvit şi pe Tutankhamon, i-au ucis copiii, şi pe alte persoane care-şi făceau acolo datoria.

Credeți că s-au oprit aici? Aproape aceiaşi oameni i-au urmărit în alte vieți, l-au otrăvit pe Socrate, l-au crucificat pe Petru. Tot cei care au fost altădată preoții lui Amon l-au mutilat şi torturat pe Marcu Evanghelistul, l-au torturat şi decapitat pe Sf. Gheorghe, l-au spânzurat pe regele Incaşilor Atahualpa.

Şi tot ei, oamenii, după mult timp, în alte reîncarnări, plini de fățărnicie s-au prefăcut că îi respectă, că le-au înțeles învățăturile, şi că îi iubesc. Tot foştii preoți ai lui Amon, văzând că unii oameni care au înțeles adevăratul sens al acestor învățături nu pot fi opriți în credința lor, au inventat religia oficială, ca tot ei să o conducă, denaturând sensul învățăturilor şi ascunzându-le adevărul, transformându-le din realități în simple ritualuri ridicole. Şi au impus rugăciunile sfinților, fără să-i întrebe pe oameni: "Acestea au fost rugăciunile lor, dar ale voastre, ale fiecăruia, care sunt?". Şi pentru că Isus şi-a "permis" să-i învețe pe oameni Adevărul, îl crucifică şi-l țin crucificat pe mai departe, şi asta de aproape 2000 de ani. Şi pentru a dovedi cât sunt de pioşi, aduc onoruri, ridică statui şi se închină la icoanele Maeştrilor, dintr-o fățărnicie ascunsă sau inconştientă.

Au cerut Maeştrii aşa ceva? Au cerut ofrande şi penitențe? Au cerut ca oamenii să li se roage în genunchi, cerând nişte lucruri pe care doar ei şi le pot da? Isus a spus "Nu vă rugați Mie pentru că şi Eu trebuie să mă rog Tatălui meu". Nu au cerut decât să le fie înțelese învățăturile şi urmate sfaturile. Aceasta le-ar fi cea mai mare bucurie, să vadă omenirea ridicată din noroiul în care zace. Să se ridice şi să-şi urmeze drumul.

Omul crede că noroiul în care zace este mediul său normal, iar când i se întinde o mână, din cauza noroiului de pe pleoapele sale crede că cel care-i întinde mâna se află în noroi şi doreşte să-i facă un "bine" aducându-l şi pe acesta în aceeaşi mociriă. Abia atunci îl observă, atunci vede că acela este altfel, că are alte idei şi alt mod de viață şi este indignat pentru faptul că este deosebit. Nu-l înțelege sau nu vrea.

Vreți să spuneți că dacă ar mai veni Maeştrii i-ați recunoaşte şi respecta? La fel ca atunci când a venit proorocul Ilie încarnat în Ioan Botezătorul şi i s-a tăiat capul? Dacă ar mai veni odată Isus încarnat, ar mai fi odată răstignit !

Nimeni nu se încarnează sub aceeaşi înfățişare şi acelaşi nume. Oricine, încarnat printre oameni este om ca toți ceilalți. Sau încă mai aşteptați minuni?

Pentru ca lucrurile să nu se mai repete, ar trebui să învățăm IUBiREA, care este una singură. Iubeşti totul, sau nimic. Nu poți spune că iubeşti ceva, urând altceva. Nu poți spune că iubeşti pe cineva, urând pe altcineva. Atunci am fi siguri că am înțeles ce înseamnă să fii OM, că am înțeles cine suntem. Abia atunci am putea fi siguri că atrocitățile nu se vor mai repeta. Abia atunci Maeştrii ar fi mulțumiți, dar chiar şi atunci, vor veni de câte ori va fi nevoie, pentru a-şi face datoria.

Şi ce lucruri complicate au spus, pentru care au fost învinuiți? Este ciudat să spui cuiva: "Omule, Lumina este în tine, nu o căuta aiurea. Tu eşti Lumina. Adevărul este în tine. Cunoaşte Adevărul şi el te va elibera"? Ne mai permitem să filosofăm că o fi sau că nu o fi aşa? Un deținut căruia i se oferă libertatea îşi mai permite să se întrebe dacă vrea sau nu să fie liber?

Acum trăim vremuri de schimbare, suntem într-un Mare Apocalips, odată la 26 de mii de ani, suprapusă peste un mic apocalips, o dată la 2000 de ani. Nu suntem

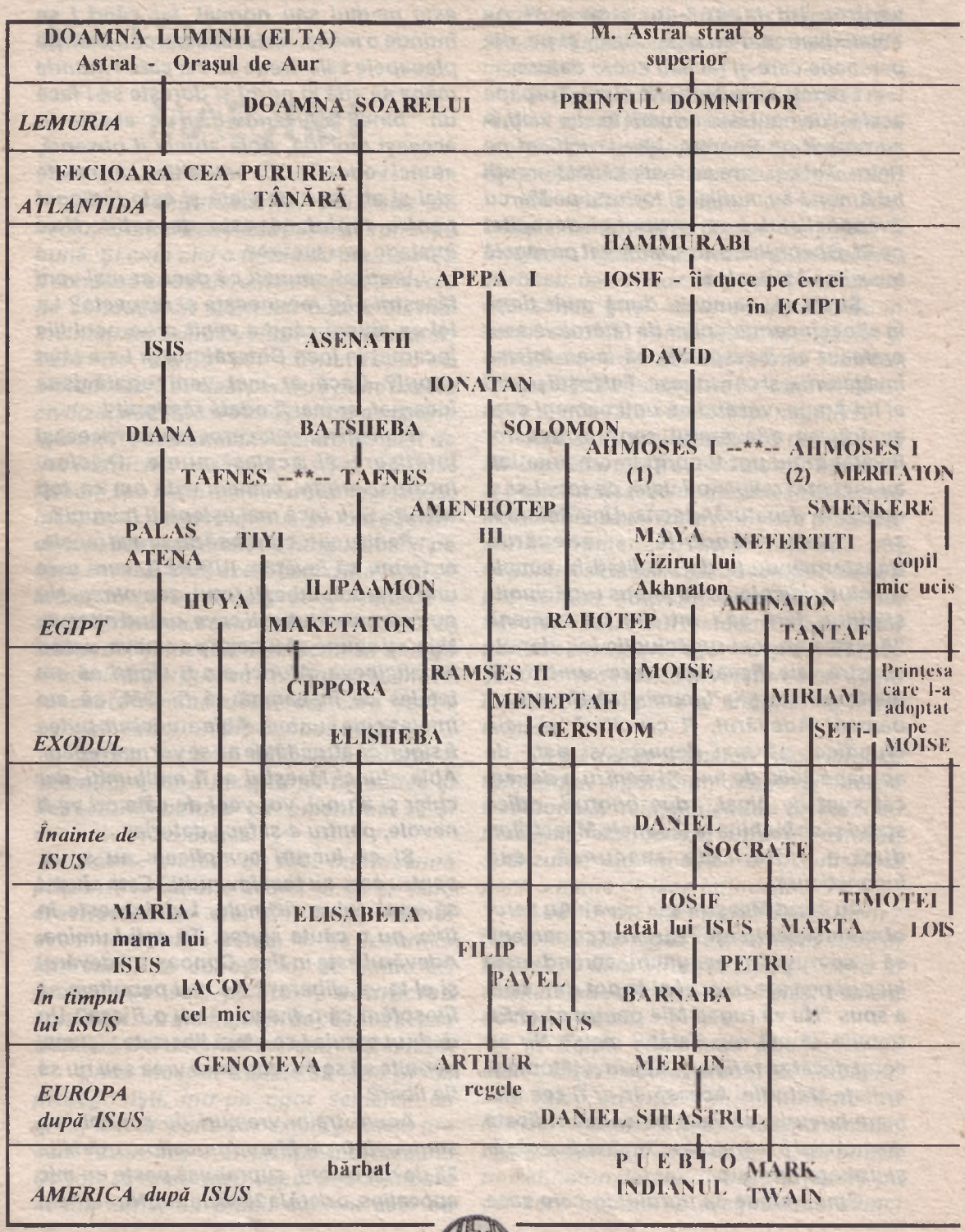
DOAMNA LUMINII (ELTA)
Astral - Orașul de Aur
M. Astral strat 8
superior
LEMURIA
DOAMNA SOARELUI
PRINȚUL DOMNITOR
FECIOARA CEA PURUREA TÂNĂRĂ
ATLANTIDA
HAMMURABI
APEPA I
IOSIF - îi duce pe evrei în EGIPT
ISIS
ASENATH
DAVID
IONATAN
DIANA
BATSHEBA
SOLOMON
AHMOSES I --**-- AHMOSES I
TAFNES --**-- TAFNES
(1)
(2) MERITATON
SMENKERE
AMENHOTEP III
PALAS ATENA
TIYI
MAYA Vizirul lui Akhnaton
NEFERTITI
copil mic ucis
HUYA
ILIPAAMON
AKHNATON
EGIPT
MAKETATON
RAHOTEP
TANTAF
RAMSES II
MOISE
Prințesa care l-a adoptat pe MOISE
CIPPORA
MENEPTAH
MIRIAM
SETi-I
EXODUL
ELISHEBA
GERSHOM
DANIEL
Înainte de ISUS
SOCRATE
IOSIF tatăl lui ISUS
TIMOTEI
MARIA mama lui ISUS
ELISABETA
MARTA
LOIS
FILIP
PETRU
PAVEL
IACOV cel mic
BARNABA
În timpul lui ISUS
LINUS
GENOVEVA
ARTHUR regele
MERLIN
EUROPA după ISUS
DANIEL SIHASTRUL
bărbat
PUEBLO INDIANUL
MARK TWAIN
AMERICA după ISUS

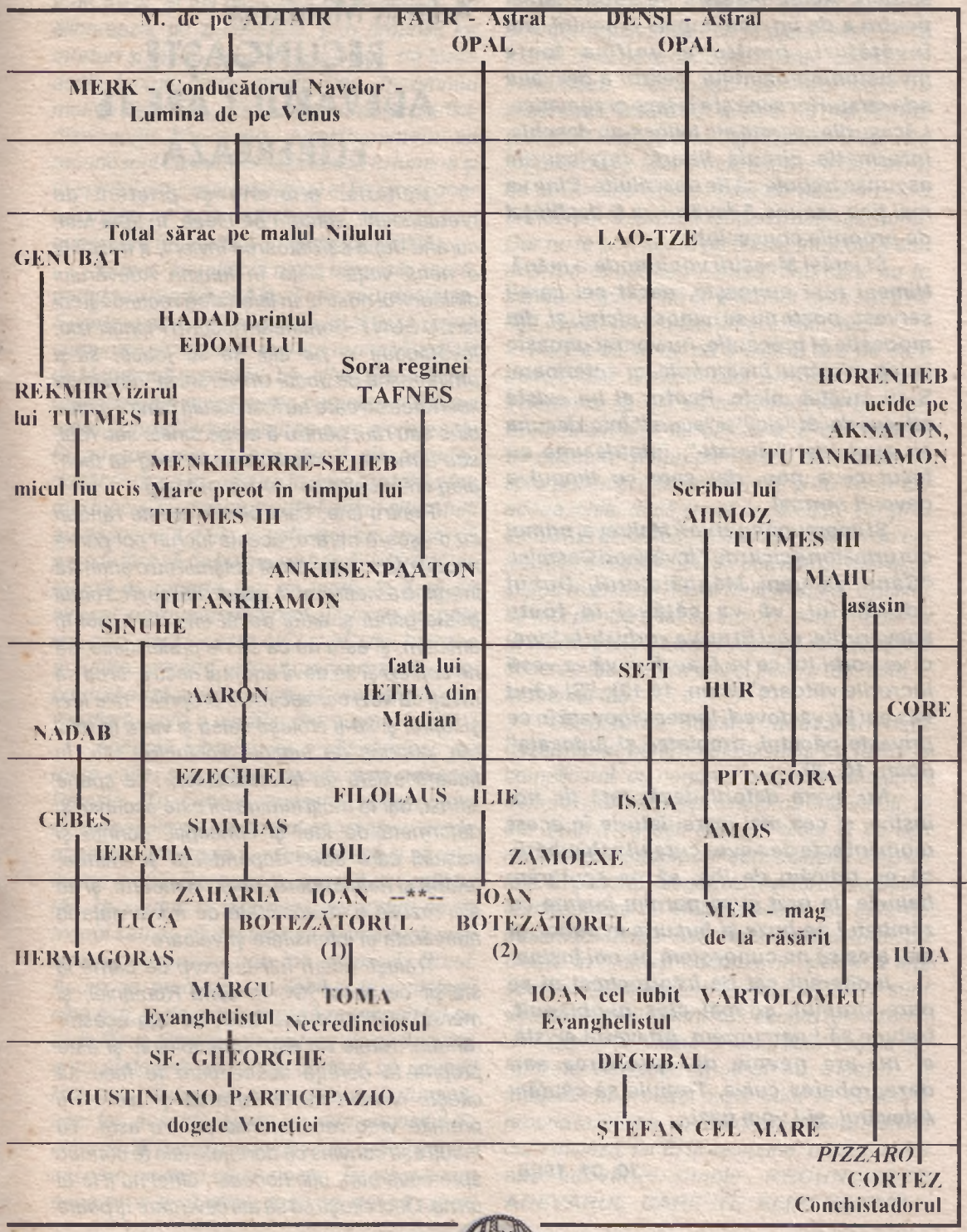
M. de pe ALTAIR
FAUR - Astral
OPAL
DENSI - Astral
OPAL
MERK - Conducătorul Navelor -
Lumina de pe Venus
Total sărac pe malul Nilului
GENUBAT
LAO-TZE
HADAD prinţul
EDOMULUI
Sora reginei
TAFNES
HORENHEB
ucide pe
AKNATON,
TUTANKHAMON
REKMIR Vizirul
lui TUTMES III
MENKHPERRE-SEHEB
Mare preot în timpul lui
TUTMES III
micul fiu ucis
Scribul lui
AHMOZ
TUTMES III
MAHU
asasin
ANKHSENPAATON
TUTANKHAMON
SINUHE
fata lui
IETHA din
Madian
SETI
HUR
CORE
AARON
NADAB
EZECHIEL
PITAGORA
FILOLAUS
ILIE
ISAIA
CEBES
SIMMIAS
AMOS
IEREMIA
IOIL
ZAMOLXE
ZAHARIA
IOAN --**-- IOAN
MER - mag
de la răsărit
LUCA
BOTEZĂTORUL
BOTEZĂTORUL
IUDA
(1)
(2)
HERMAGORAS
MARCU
Evanghelistul
TOMA
Necredinciosul
IOAN cel iubit
Evanghelistul
VARTOLOMEU
SF. GHEORGHE
DECEBAL
GIUSTINIANO PARTICIPAZIO
dogele Veneţiei
ŞTEFAN CEL MARE
PIZZARO
CORTEZ
Conchistadorul

singuri. Acum Maeştrii se adună iarăşi pentru a da un nou impuls omenirii, noi învăţături, pentru a unifica toate învăţăturile trecutului, pentru a dezvălui adevăratul lor sens şi a le face pragmatice. Lăcaşurile secrete ale leilor s-au deschis, informaţia circuiă liberă, înţelesurile ascunse trebuie să fie dezvăluite. Cine va mai ţine ascuns Adevărul va fi desfiinţat de propriile consecinţe.

Şi iarăşi Maeştrii vor întinde o mână. Nimeni nu-i cunoaşte, decât cei care-i servesc, poate nu se cunosc nici ei; şi, din modestie şi precauţie, nu vor recunoaşte în faţa nimănui încarnările lor anterioare. S-au învăţat minte. Pentru ei nu există altceva decât "aici" şi "acum". Întotdeauna au avut idei "ciudate", întotdeauna au făcut ceva nou, dar care cu timpul a devenit normal...

Şi împreună cu ei va fi Maitreya, primul din următorul ciclu de 7 Învăţători Cosmici. "Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, vă va călăuzi în toate adevărurile; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va vesti lucrurile viitoare" (Ioan, 16.13); "Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, dreptatea şi judecata" (Ioan, 16 . 8).

Nu avem datorii decât faţă de noi înşine, şi cea mai mare datorie în acest moment este de a avea curajul schimbării, să ne ridicăm de jos, să ne scuturăm hainele de praf şi să pornim înainte cu zâmbetul pe buze şi bucuria în suflet, şi mai ales să ne cunoaştem pe noi înşine.

Indiferent cât de întortocheat ni se pare drumul, şi mai ales neobişnuit, trebuie să-l parcurgem. Adevărul există, el nu are nevoie de aprobarea sau dezaprobarea cuiva. Trebuie să căutăm Adevărul, şi-l vom găsi.

30. 01. 1995

Adrian Mîndruţă

RECUNOAŞTE ADEVĂRUL CARE TE ELIBEREAZĂ

Solteris, prietene şi prieteni de pretutindeni! Suntem pe Geea, în luna Mai, curând după sărbătoarea Învierii, a trezirii la o nouă viaţă, viaţa în lumina Adevărului dinlăuntrul nostru, în libertatea recunoaşterii lui EU SUNT. Continuăm jocul în Planul Fizic, învăţându-i şi pe alţii să se joace, să-şi amintească de Jocul Universal al Vieţii şi de libertatea cu care au fost dăruiţi pentru a face bine sau rău, pentru a alege binele sau răul, sau armonia, şi după ceea ce aleg să facă, aleg chiar ceea ce vor trăi ei înşişi.

Pentru tine, care citeşti aceste rânduri cu o uşoară mirare, aceste lucruri pot părea neobişnuite, căci ai fost obişnuit cu o anumită imagine a vieţii şi abia acum realizezi că omul poate gândi şi altfel decât tine. Iată, noi îţi amintim, şi asta nu ca să ne preiei ideile, să ne copiezi şi să devii adeptul nostru, ci ca să înveţi să vezi consecinţele propriilor tale idei şi fapte, şi să-ţi croieşti calea şi viaţa în felul tău, condus de lumina dinlăuntrul tău. În fiecare există un far călăuzitor, i se spune Christ, dar la mulţi lumina lui este ascunsă şi deformată de idei şi concepţii, dorinţe şi pasiuni care aduc dependenţă şi limitare, teamă şi neîncredere, boală şi moarte, şi de aici rezultă o incapacitate de a trăi viaţa la adevărata ei intensitate şi valoare.

Trăieşti acum într-un corp de carne la sfârşit de secol XX, în zona României, şi mersul vieţii tale te-a adus în faţa acestor rânduri. Nimic nu este întâmplător, şi este propria ta dorinţă aceea care te face să citeşti. Nimeni nu te forţează şi nici nu-ţi promite vreo recompensă pentru asta. Tu însuţi eşti convins că dorinţele tale te conduc spre ceva bun, util, necesar, altfel nu ţi le-ai urma. Deci citeşti ca să afli ceva care îţi poate

fi de folos, şi afli că există oameni care se eliberează, pe zi ce trece, prin propriile lor eforturi şi fapte, gânduri şi cuvinte, de toate acele lucruri care, pentru tine, însemnau motive de teamă, stress, nesiguranţă, piedici, dizarmonie, necazuri. Aceşti oameni au recunoscut că trebuie să trăiască în lumina şi în spiritul celui mai înalt ideal al lor, şi nu doar afirmându-l şi susţinându-l teoretic, ci punându-l în practică în viaţa lor zilnică.

Ei nu s-au raliat la nici o biserică, sectă, partid sau la orice altă instituţie sau ideologie. S-au grupat, ca să se poată întâlni, să poată comunica şi colabora, sub egida unei Asociaţii de Metafizică numită ELTA - UNIVERSITATE, marcând prin acest nume caracterul Universal al Cunoaşterii şi Vieţii pe care o urmează. Ei nu sunt mai presus decât alţi oameni, decât cel mult în măsura în care fac tot ce fac mai bine şi cu mai mult suflet decât alţii. Mulţi au descoperit deja, şi este realizarea lor, că pot trăi fără să fie bolnavi şi bătrâni, fără să se teamă de moarte sau de viaţă, fără să fie stresaţi de ziua de mâine sau de ce au păţit ieri, căci viaţa lor este AICI şi ACUM, în Pace şi Iubire, creând viitorul prin prezent, şi ei progresează prin Învăţare şi Cunoaştere, prin Credinţă, spre o vibraţie mereu mai înaltă.

Această vibraţie, ei o răspândesc pe toate căile, şi o astfel de cale este această Revistă. Tu cunoşti această vibraţie, dar aveai nevoie de contactul concret cu ea pe această cale, ca să ţi-o reaminteşti şi să revii la tine însuţi. Rezonanţa, o undă din sufletul tău, te-a adus în faţa acestor rânduri ca să începi sau ca să continui să-ţi aminteşti cine eşti, cine suntem noi, toţi oamenii, Omul. Acum se produce inevitabilul: îţi aminteşti cine eşti, şi de aici începi să recunoşti tot ce ai de făcut. Pentru asta nu trebuie să ţi se ţină vreo prelegere savantă, ci doar să priveşti înlăuntrul tău şi să recunoşti acea lumină, acel far, acel ideal care nu este imposibil de atins decât pentru necredincioşi, adică pentru cei care nu cred că se poate. Tu alegi acum ceea ce vrei să crezi, ceea ce vrei să creezi în viaţă, şi alegi, ca orice om cu bun-simţ şi orientat pozitiv, ceea ce te ajută, ceea ce te înalţă, ceea ce te conduce înainte, ceea ce te eliberează. Recunoşti adevărul care te eliberează. Odată ce l-ai ales, nu mai poţi trăi şi acţiona împotriva lui, căci toate consecinţele faptelor tale ţi-l vor aminti dacă te îndepărtezi de el. Ai ales o cale, este de datoria ta s-o urmezi până când descoperi o cale mai bună. Dar nu te poţi abate pe o cale înfundată sau mai rea decât cea aleasă, sau care nu te conduce spre ceea ce ţi-ai dorit, spre ceea ce eşti, decât prin suferinţă şi insatisfacţii.

Este calea ta, nu a altora, cea pe care trebuie s-o urmezi, căci a-i urma pe alţii înseamnă să uiţi să te urmezi pe tine, pe Christul din tine. Iar el, Christul, este în toţi, de aceea te şi apropie de toţi, te îndeamnă spre pacea şi prietenia cu toţi şi cu Totul. De aceea, chiar dacă ştii că ai calea ta, vei şti şi că alături de ceilalţi, şi mai ales alături de cei treziţi în această lumină, poţi merge mai uşor şi poţi realiza mult mai mult în viaţă. Căci tot ce faci pentru tine, ca individ, este împotriva ta atunci când trăieşti în relaţie cu alţii. Şi tot ceea ce faci pentru alţii şi pentru toţi, este şi în folosul tău.

Simplitatea acestor adevăruri este dezarmantă pentru cei obişnuiţi cu falsul şi complicatul, cu negarea propriilor idealuri şi dorinţe. Dar dacă eşti sincer cu tine însuţi, îţi dai seama că eşti liber să alegi şi că eşti responsabil să suporţi consecinţele alegerii tale. În general, alegem la nivelul concepţiilor şi mijloacelor de viaţă, al ideilor pe care ne bazăm existenţa. Acestea s-au structurat, pe Geea, în teorii şi doctrine, în ştiinţe şi legi sociale. Consecinţele alegerii acestora sunt vizibile, este suficient să deschizi televizorul.

Dar tu ai prilejul să alegi liber, ieşind din tiparele negative încetul cu încetul, şi modelându-ţi viaţa după cum te conduce propria ta intuiţie, vocea interioară a Christului care învia. Iar El îţi va spune, printre multe alte adevăruri simple: ***RECUNOAŞTE ADEVĂRUL CARE TE ELIBEREAZĂ!***

Mihai din Iaşi

OMUL ŞI CALCULATORUL

Ne aflăm în pragul mileniului trei, în faţa unei adevărate revărsări de tehnologie în toate domeniile vieţii, de la brichetă la nava spaţială. Putem observa cum dezvoltarea tehnologică a civilizaţiei noastre s-a dinamizat extraordinar de mult, astăzi apărând aparate din ce în ce mai complexe şi mai sofisticate.

Apare, în mod firesc, o întrebare: de ce tocmai acum are loc această explozie tehnologică? Răspunsul ni-l dă Astrologia. Într-adevăr, odată cu intrarea civilizaţiei noastre în Era Vărsătorului, tehnologia este la ea acasă, am putea spune. Să admitem că acesta este un argument mai subtil, dar chiar dacă am căuta un argument materialist, am găsi că elementul dinamizator este calculatorul, care ţine tot de Vărsător.

De fapt "calculator" este impropriu spus deoarece ne duce cu gândul la ceva care calculează orice, altceva neştiind să facă. O denumire mai adecvată este cea de computer. Acesta ne ajută astăzi în aproape orice domeniu vrem, şi nu neapărat un domeniu materialist. Astrologia se va folosi şi ea de el, şi anume în eliminarea unor calcule de rutină.

Omul viitorului va cunoaşte Metafizica, Astrologia şi se va folosi de acest instrument pentru a-şi calcula perioadele cele mai faste pentru abordarea unor activităţi sau domenii. Desigur, metafizicianul va privi spre calculator ca spre o fiinţă vie şi nu-l va vedea ca pe un simplu instrument, o bucată inertă de materie. Într-adevăr, pentru a-l construi, omul a folosit cristalele care sunt tot nişte entităţi vii, dar pe o anumită scară de evoluţie. Cei care lucrează cu computerele au observat probabil un lucru curios: când sunt nervoşi nu reuşesc să facă nimic cu el şi asta pentru că vibraţia aceea de mânie le este amplificată de cristalele calculatorului, lucru care îi perturbă.

Privit din punct de vedere funcţional, toată lumea ştie că un computer funcţionează pe baza a două elemente: 0 şi 1, fals şi adevăr. În realitate, lucrurile nu stau chiar aşa, deoarece avem aici de-a face cu o triadă în care al treilea element este omul, cel care dinamizează această unealtă. În viaţa de toate zilele, omul oscilează între bine şi rău, adevăr şi fals, practic între 0 şi 1. Descoperim aici două polarităţi ale Omului şi ne amintim automat de cea de-a IV - a Lege a Kybalionului care ne spune că în Univers totul este dublu.

Un observator atent realizează că Planul Fizic este un plan al iluziilor şi al simbolurilor, acestea trebuind doar descifrate, iar acest lucru este posibil cu un minimum de atenţie.

Astăzi calculatorul pătrunde tot mai mult în domeniile vieţii. Există sectoare de activitate - cum ar fi proiectarea, astronomia, transporturile - unde în prezent este de neconceput să nu se lucreze pe calculator. Vibraţia Vărsătorului îşi face simţită prezenţa tot mai pregnant, şi iată că omul începe să folosească tot mai mult acest instrument, deşi la început l-a privit cu reticenţă şi neîncredere. Calculatorul viitorului va fi pe bază de fibre optice, o combinaţie de cristale. Nu demult, patru mari firme producătoare au anunţat că vor fuziona, lucru ce va genera computere mai performante şi mai unitare.

Iată deci, că asemeni celui care-l foloseşte, şi calculatorul se supune marilor transformări generate de acest apocalips pe care-l parcurgem.

Închei acest articol cu un aforism al Eltei, care spune că: În ziua de astăzi omul are nevoie de două lucruri: biblia şi calculatorul, dar pe nici unul nu ştie să-l folosească.

4 februarie 1995, ora planetară Saturn

Ioana Ichim

LEGILE FIZICII

Recunoscând posibilitatea ființei umane de a-şi răspunde, nu de a se întreba, rămânând cel care caută în loc de cel care găseşte, descoperă, în fapt redescoperă, vom începe o serie de articole ce pot deconspira aparentele sensuri ascunse, dar nu de nevăzut, ale fizicii. Acest lucru este necesar cu atât mai mult cu cât privirea asupra materiei ajunge astăzi la o graniță care nu este a unei finalități, ci a incapacității de a privi mai profund. Cu alte cuvinte, fizica nu se poate face în continuare decât prin fizicieni, nu în sensul de specializare, ci de importanță a observatorului însuşi pentru ceea ce doreşte să observe.

Existând şi oameni de ştiință care, cel puțin prin folosirea inspirației şi a unei imaginații creative, şi-au împlinit propria datorie, putem deschide acest articol prin mulțumiri aduse lor şi, într-o ordine care nu pretinde vreo ierarhie, putem reactualiza numele lui Newton, Einstein, Bohr, Heisenberg, Planck, Pauli, Dirac... De altfel, ei există în continuare, nu ca amintire, ci ca realitate.

Nu doar ei, ci bunul-simț atrage simplu atenția asupra cauzalității fizicii în metafizică. Ştiința fiind astăzi doar la nivelul de cunoaştere a unor efecte, care în fapt au fost luate drept cauze, apare o situație în care avem pusă la punct ştiința iluziei sau a iluzionării, în loc de conştiința realității.

De la înțelegerea normală a unui experiment în lumea fizică, până la morală, spiritualitate, gradul de conştiință al unui experimentator, este un drum al implicațiilor de care fizica nu s-a atins.

Practic, suntem în situația în care nu Principiul lui Heisenberg ne opreşte de la înțelegerea Legilor Universale, ci Teorema complicării, demonstrată de sensul aproape exclusiv analitic pe care s-a mers până acum în cercetarea naturii. Cercetarea începe din cer, dar dar dacă sensul simbolic a fost urmat, de la astronomie la subcuantică, în schimb cel real, de la fizică la metafizică, s-a oprit într-o matematică cantitativă şi în tone de mecanisme despre care s-ar putea spune că sunt în postura de a băga ața în ac cu mănuşi de schi.

Aşa cum istoria începe de la daci, tot aşa începe şi fizica de la mecanică. Logica falsului este în amândouă. Dar cum în nici o carte de fizică nu sunt înscrise pe prima pagină Legile Universale - a Mentalismului, a Vibrației, a Corespondenței, a Ritmului, a Polarității, a Cauzei şi Efectului, a Genului - de aici putem afla eventual doar că Universul ar fi substanță şi câmp, iar avansând cu nădejdea că descoperi, după ani de studiu, nu speranțe în urmaşii care vor îmbogăți cunoaşterea umană, ci o realitate şi o conştiință, ajungi să vezi că simplitatea adevărului este o dorință şi o intuiție care rămân doar la acest nivel.

Fără vulgarizarea drumului şi legităților din fizică, vom putea vedea că de la începutul secolului, prin altă viziune asupra spațiului şi timpului, şi prin recunoaşterea dualității undă-corpuscul în sensul unei simultaneități, omul de ştiință putea să păşească în altă dimensiune de cunoaştere, însă persistând în aceleaşi metode de conceptualizare şi experiment ca pe vremea mecanicismului, inerția l-a dus până acolo unde a trebuit să recunoască lipsa materiei, de la un anumit grad de observație. Desigur, nu întâmplător prima lege a fizicii este cea a inerției, care la nivelul vieții nu priveşte masa, ci celălalt sens, al tradiției, altfel spus al lenei, al lipsei de folosire şi înțelegere

a dinamicii. Toate teoriile care au afirmat un nivel mai subtil al fenomenelor fizice au întâmpinat dificultăți în acceptare şi credință, iar nivelul de popularizare a păstrat mereu sensul că ceea ce este "nou" anulează ceea ce este "vechi". Neînțelegând simplul fapt că, de exemplu, fizica newtoniană este conținută şi simultană cu cea afirmată de Teoria Relativității, şi considerând că până undeva este valabilă una, şi de acolo începe cealaltă, nu avem cum înțelege nici metafizica fizicii, cu alte cuvinte faptul că există, la orice nivel de subtilitate, aceleaşi legi, care nu sunt ale materiei, ci ale vieții, şi că nu există "domenii de valabilitate". Lucrurile nu apar separate în spațiu şi timp decât după puterea noastră de a le privi. Ochiul nu mai poate privi obiectiv când nu mai are în față nici măcar un obiect, cum este în cazul particulelor subatomice, care sunt doar conceptualizate, vibrația lor fiind mai înaltă decât cea pe care o putem percepe senzorial, astfel aflându-ne în situația de a face teorii ale efectelor lor, neavând acces la aceste entități în sine. Într-adevăr, de la un nivel de vibrație încolo, observatorul influențează obiectul observat, dar aceasta nu este nici o limitare dată de principiul aparatului, nici a cunoaşterii şi mai profundă, ci o consecință care atenționează asupra necesității altui mod de cercetare.

Am pornit direct înspre limita de sus a fizicii subcuantice, în fapt limita de jos a unei continuități fireşti prin regăsirea, reintegrarea în metafizică. Însă avem de refăcut, până aici, şi sensurile fiecărui strat vibrațional descrise prin firul mecanică - termodinamică - electricitate şi magnetism - fizică atomică - nucleară - cuantică. Optica sprijină conceperea de principiu a oricărui dispozitiv de observare, la oricare din aceste nivele; de exemplu, într-un accelerator fasciculul de particule este ghidat ca o rază de lumină, cu ajutorul bobinelor deflectorizante pe post de oglinzi. Dacă primele nivele revin obiectului observat, în schimb optica şi electronica revin observației, iar teoria relativității îl priveşte pe observator.

Dar să nu riscăm rigurozitatea specializărilor, în loc de a o folosi pe cea a legității. Practic, fizica devine impulsul fizicianului, pentru că pasul lui nu mai poate fi în fizică, în sensul de grad de materialitate. De altfel, de la foton în sus nu există nimicul, nici o mare de energie necunoscută care eventual să fie populată de particule ce respectă inversarea temporală - conceptul de tahion -, ci mai mult sau mai bine decât atât, în sensul unor infinite trepte de vibrație, manifestare, existență, pentru care nu este nevoie de "progresul ştiinței", prin care se aşteaptă geniile ca să aducă o altă viziune, mai lămurind câte ceva din observațiile nelămurite.

În fapt, trebuie să recunoaştem că nu recunoaştem. Fizica devine mai degrabă o preocupare decât o penetrare, şi totuşi orice entitate o remarcă pe primul nivel. Realizând că fizica cuantică a reîntors privirea înspre cosmos, prin teoriile cosmologice, nu mai avem de făcut în continuare o filosofie a ştiinței sau a vieții, ci ştiința vieții, care nu are "mic" şi "mare". O abordare de acest gen este indicată mai ales de fizica statistică, mai firesc spus termodinamica, care tratează sistemele "macro" prin uniformizarea

calităților celor "micro" care le compun pe primele.

Folosirea metafizicii ne duce la înțelegerea gradului de implicare într-un experiment real, care nu este de constatare, ci de confirmare. De fapt, pentru dimensiuni subtile avem nevoie de instrumente subtile, şi acestea nu mai pot fi cele ale producției, ci ale creației, altfel spus ale naturii.

Renunțând la munți de calcule sterile, prin care nu poți avea acces la controlul vreunui proces natural, ci cel mult la obosirea unei întregi armate de prelucrători de rezultate ale experimentelor, care se pot întreba pe drept - dacă au curaj - care este sensul drumului pe care merg, cei care au intuiția nu a unificării câmpurilor, ci a unicității lor, pot reveni, folosind calitățile creatoare ale ființei umane, la sensul real al cercetării. Nu sunt probleme de dezlegat, cât ochi de dezlegat. Cu orgoliul inerent, totuşi nu este dificil să renunți la complicat, revenind la simplu.

Poate că primul sens pe care îl urmăm este necesar să fie cel al primului semn. Astfel, dualitatea undă-corpuscul ar fi trebuit să dea impulsul detaşării de materialism, prin detaşarea de materializare. Fizica este perfectă şi oferă posibilitatea analogiilor pentru acest "ceea ce este sus este ca şi ceea ce este jos, şi ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus", dar perfecțiunea sa constă în nivelul de abstractizare, de modelare, de exprimare în cele mai simple formule ale sale din punct de vedere matematic, însă nu şi în folosirea ei pentru o mai bună manifestare a vieții în planul fizic.

Metafizica universalizează conceptele fizicii, şi mai ales legile ei, astfel încât ştiința să nu rămână în laboratoare sau apanajul unor "minți" privilegiate, ci să pătrundă în viața fiecărei entități printr-o conştiință a planului în care se află, nu doar beneficiind de valorile tehnologiei. Omul aprinde becul, dar nu-şi aprinde lumina.

Pentru reactualizarea momentului în care ne aflăm, ştiința fizicii ar fi trebuit să ofere cauzalitatea proceselor, nu constatarea lor. Fără a tinde spre o critică, avem doar de regăsit utilitatea a ceea ce căutăm. Şi este de presupus că, de fapt, căutăm viața, devreme ce încă mai credem în moarte, adică în nimic. Aceasta pentru că nimeni nu s-a gândit să aprofundeze pentru viața umană legile de simetrie, cu cele de conservare care decurg din ele, ci s-a mers doar până acolo unde cercetarea s-a oprit la cercetător.

27 mai 1995.

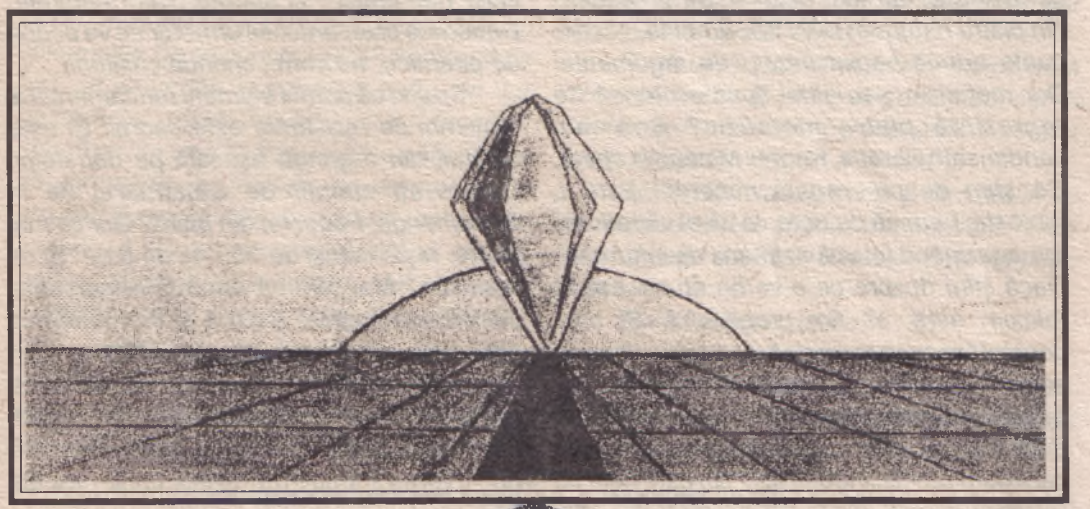

CONSTRUCȚIILE - FIZICA ŞI METAFIZICA LOR (II)

ŞTEFAN ROTARU

DE LA PIATRA NATURALĂ LA PIATRA ARTIFICIALĂ

Pornind de la urarea - ursire "casă de piatră" plecăm pe un drum lung, în timp, în care omul a reuşit să înlocuiască piatra naturală în construcții cu piatra artificială.

Evident, piatra naturală a fost folosită în construcții încă din primii paşi ai civilizației umane pe Geea. Şi asta pentru calitățile cunoscute de durabilitate şi rezistență ale pietrei. Dar Epoca Fierului, Kali Yuga, îşi va pune amprenta peste tot, inclusiv peste construcții. Nefiind la un curs de materiale de construcții, vom puncta cu precădere aspectele metafizice.

Mai întâi să ne amintim ce ne impresionează în mod deosebit din propriul nostru trecut, ca civilizație planetară. Cred că deja v-ați reamintit piramidele, Sfinxul, templele antice greceşti, şi am putea adăuga multe. Din ce materiale au fost făcute? Cu precădere din piatră naturală! Deci fizic vorbind, fiecare poate aduce pagini întregi de argumente! Dar metafizic, sau altfel spus esoteric? Ce reprezintă piatra metafizic? Cea mai condensată vibrație, Regnul Mineral în speță. Ce ştim despre regnul mineral? Este o fantastică bancă de date, la nivel vibrațional înmagazinând un volum imens de informații! Dacă ştim despre ce e vorba atunci hai să folosim asta, să fim pragmatici. Şi uite, constatăm cu stupoare că nu e nimic nou sub soare! Să luăm o piramidă de exemplu. Ea asta face, este în acelaşi timp o bancă de date şi un gigantic concentrator de energie - care este practic inepuizabil! Nu este deja un secret faptul că Marea Piramidă, zisă a lui Keops, de la Ghizeh, are şi funcția de a emite, sau mai clar, de a transmite. Poate fi comparată cu un adevărat emițător galactic! Cum e posibil asta? Simplu, prin concentrarea energiilor subtile şi dirijarea lor datorită atât "masivității" piramidei, latura 233 de metri şi înălțimea 148 de metri, cât şi a efectului de formă în sine al construcției. Suntem surprinşi câte puteau şti vechii egipteni! Chiar Imhotep, legendarul arhitect al primei piramide de la Sakkarah, apare mitic ca un zeu! Deci ca un inițiat! Cam multă poveste, nu-i aşa? Răspunsul e simplu: ca descendenți, e drept pe jumătate, ai atlanților, proiectanții constructori din acele timpuri ştiau metafizică! Dar de data asta au folosit un alt tip de cristal, mai "blând" în reacții, am putea spune chiar mai leneş - şi anume piatra naturală. Deoarece chiar articolul următor se va ocupa de piramide, ne vom continua călătoria.

Se ştie că primul element fundamental al structurii de rezistență este cadrul. El este alcătuit din o grindă aşezată pe doi stâlpi. Deci v-ați amintit de Sanctuarul de la Stonehenge. Făcut tot din piatră! Dar ce mai pietre, nişte coloşi de 25 - 45 de tone! Şi ce mai ştim? Mai ştim că prezintă remarcabile calități astrologice! Cum e şi cu metafizica asta, uite ce scriem despre piatră şi dăm iarăşi de astrologie! Bine, dar ce rost avea acest colos format din cadre aşezate în cerc? Este un uriaş astrolab care permite observarea şi studierea fazelor Lunii, mişcării

aparente a Soarelui față de Geea, ba chiar şi date clare de calendar cum ar fi începutul primăverii, când Soarele este deja la 0° în Constelația Aries, adică în Berbec! Un calcul simplu ne arată că la nivelul presupus de civilizație din Britania de atunci, nici toată populația din teritoriu pe durată de secole n-ar fi fost suficientă să mute din loc aceşti coloşi din piatră! Cum au fost totuşi construiți? Simplu, şi pe aici au trecut urmaşi ai atlanților şi şi-au folosit forța mentală la fel ca şi în Egipt! Afirmație şocantă veți spune, şi totuşi ăsta e adevărul, pe acolo au trecut oameni care ştiau metafizică! Cam în aceeaşi perioadă, tot în Egipt, s-a construit Templul lui Amon de la Karnak. Surprinzător, el are renumita sală hipostilă, lungă de 118 metri şi lată de 60 de metri. Sala este formată din un număr foarte mare de coloane, cele mai mari înalte de 28 de metri şi masive de 65 de tone, şi mai ales realizate dintr-o singură bucată! Fără comentarii! Dar, vedeți, nu începuse Epoca Fierului, eram încă în Epoca de Bronz!

Procesul de degenerare a metafizicii, atât de caracteristic Epocii Fierului, îşi pune cu succes amprenta din ce în ce mai puternic. Aşa că dispariția treptată a utilizării ştiinței spirituale - metafizica - duce la orientarea şi concentrarea atenției şi activității omului către material. Adică se naşte materialismul. Deci, deloc surprinzător că apar tehnologii cu adevărat sofisticate față de epoca precedentă. Grecii au marele merit al inventării capitelului coloanelor. De ce punctez asta? Pentru că de aici, se va vedea în partea a patra, se vor naşte arcul, bolta şi cupola! Dacă facem o scurtă privire asupra acestui clişeu observăm că apropierea de materie, ca preocupare a omului duce la forme din ce în ce mai judicioase ale construcției. Arhitecții capătă noțiuni sintetice de estetism. Mai târziu vin romanii cu două invenții deosebite: cărămida arsă şi betonul! Dar în acelaşi timp apar cupolele şi boltile. Constatăm un transfer de spiritualitate de la materie la concepție. Mai clar, cărămida arsă fiind "trecută" prin foc, este un material degenerat din punct de vedere metafizic, el nemaifiind strict natural. Dar prin formele de boltă şi cupolă se obține un mare salt de concepție. Vedeți, acestea sunt manifestări implacabile ale Legilor Universale. Spiritul domină şi controlează materia.

Vorbeam despre "betonul roman". Datorăm arhitectului Vitruvius primele consemnări asupra lui cât şi clădirea Pantheonului din Roma, care este acoperită cu o cupolă având diametrul de 43 de metri!

Apoi vine perioada Evului Mediu în care se atinge apogeul zidăriilor, respectiv cele mai raționale forme de zidărie, culminând prin cupola cu pandantivi, atât de cunoscută la noi în țară, ea fiind folosită la multe biserici construite în acea vreme. Vom reveni şi asupra cupolei tot în partea a patra. Ce putem spune? Concepția asupra structurii construcțiilor evoluează cu timpul.

În 1824, Josef Aspdin descoperă cimentul, care se obține prin arderea clincherului Portland şi ulterior prin măcinare fină, iar în 1849 Joseph Monier descoperă betonul armat. După anii 1864 apare procedeul de obținere a oțelului în cuptoarele Siemens - Martin. Ei şi ce-i cu asta, poți spune? De aici începe cu adevărat explozia construcțiilor, ajungând, prin folosirea betonului armat, la posibilitatea realizării unor structuri şi clădiri practic imposibil de imaginat cu o sută de ani în urmă!

Suntem cu adevărat în Apocalips, Kali Yuga se termină, iar dacă sunteți curioşi în continuare referitor la betonul armat, acesta va fi discutat în partea a cincea.

Spiritul domină materia şi nu trebuie să fii neapărat om de ştiință, adică savant, ca să poți înțelege aceasta. E nevoie doar de puțin bun simț...

Până la data viitoare,
Pace şi lubire Geei!

Suceava, 26 ianuarie 1995, h Soare, IV

...Universul are propriile lui cicluri, perfecte şi armonioase...

JAN ALEXANDRU

ARMONIA CICLURILOR (I)

Din moment ce a luat cunoştinţă de procesul producţiei, al acţiunii lui fizice în planul material, omul a început să se raporteze la o valoare corespondentă a acestuia numită timp. A apărut coordonata binecunoscută fizicienilor numită spaţiu-timp. Se subînţelege că una fără cealaltă nu poate să existe. Dar coordonata spaţiu-timp este caracteristică procesului productiv sau relaţiilor în Planul Fizic. Valoarea timp a fost inventată de om pentru a avea un punct de reper asupra relaţiilor sale, pentru a le putea raporta la ceva. Din acest moment, omul sare din Armonia Cosmică reprezentată prin ciclurile naturii, ciclurile cosmice, devenind din Creator, un producător. Că acest proces avut loc mai lent sau mai puţin lent, asta nu importă în cazul de faţă.

Omul a început să modeleze factorul timp, în funcţie de necesităţi, în unităţi de macrotimp sau microtimp. Astfel au apărut ca unităţi de măsură mileniul, secolul, deceniul, cincinalul, anul, luna, săptămâna, ziua, ora, minutul, secunda. Până aici e perfect. Până la apariţia ceasului, oamenii încă mai foloseau calendarele şi cadranele Solare, sau ciclurile după fazele Lunii. Din momentul apariţiei ceasului, omul s-a făcut robul lui, ignorând total ciclicitatea naturii, ieşind din Armonia Universală. La nivel de experiment a fost bună şi asta, dar conştienţa ieşirii din Ciclicitatea Cosmică fiind ştearsă, omul a suportat şi încă mai suportă consecinţe dramatice. El a devenit din ce în ce mai mult robul producţiei, şi implicit robul timpului. *Timpul înseamnă bani* - este mai mult decât sugestiv. Civilizaţia noastră actuală a devenit atât de puternic înrădăcinată în factorul producţiei şi atât de legată de factorul timp încât aproape nimic nu mai contează pentru ea. S-a ajuns până acolo încât ştiinţa tradiţională actuală neagă vehement - prin orice mijloace - popularea Geei de către alte civilizaţii superioare din punct de vedere spiritual şi tehnologic. Ne credem ajunşi într-un domeniu de vârf din punct de vedere ştiinţific şi tehnologic, dar civilizaţiile dinaintea noastră au fost şi mai avansate ca noi. Stau mărturie numeroasele *pete albe* din istoria şi cultura noastră. Ceea ce este a mai fost, ceea ce este va mai fi, deoarece totul este ciclic, fără a se repeta însă.

Evoluţia Universală nu ţine cont de astfel de mofturi. Universul are propriile lui cicluri, cicluri perfecte şi armonioase. Să luăm drept exemplu chiar ceasul. Îi desfacem căpăcelul şi ce vedem? Roţi şi rotiţe de diferite dimensiuni, toate în mişcare. Cu toate că se mişcă unele mai repede iar altele mai încet sau foarte încet, împreună stabilesc precizia. La fel şi ciclurile Naturii, diferite fiind, dau împreună Armonia. Concret, să vedem ce cicluri cunoaştem:

* ***ciclul de 26 000 de ani;*** perioadă în care axa de rotaţie a Geei face o rotaţie completă baleind toate Constelaţiile de pe ecliptică. După 26 000 de ani are loc o perioadă de aproximativ 36 de ani cunoscută sub numele de Marele Apocalips, perioadă în care au loc pregătiri şi transformări de trecere de la o Civilizaţie la alta.

* ***ciclul de 2 000 de ani;*** în care axa de rotaţie a Geei parcurge un Semn Zodiacal. Înainte de a intra într-un alt semn, o perioadă intermediară de aprox. 3 ani este cunoscută sub numele de *micul Apocalips*. Perioada actuală este

...Ciclurile naturii nu țin cont de calendare și ceasuri...

caracterizată atât de *micul Apocalips,* cât şi de *Marele Apocalips*, "vibrația" ieşind din Semnul Peştilor şi pregătindu-se să intre în Semnul Vărsătorului, al Noii Ere.

* *ciclul chinezesc de 60 de ani;* fiecare an din acest ciclu este unic în felul lui. Cei 12 ani corespunzători celor 12 animale trec rând pe rând în dreptul celor 5 elemente: Metal, Apă, Lemn, Foc, Pământ.

* *ciclul de 12 ani* corespunzător zodiacului chinezesc; fiecare an rezonează cu numele şi vibrația unui animal, LA NIVEL DE SIMBOL.Ciclul începe cu anul Şobolanului şi se termină cu anul Porcului. Întâlnim aici un microapocalips, corespunzător anului Maimuței, în care au loc transformări locale specifice, particulare. Anul 1992 fiind anul Maimuței de Apă, acest an a corespuns celor trei vibrații apocaliptice.

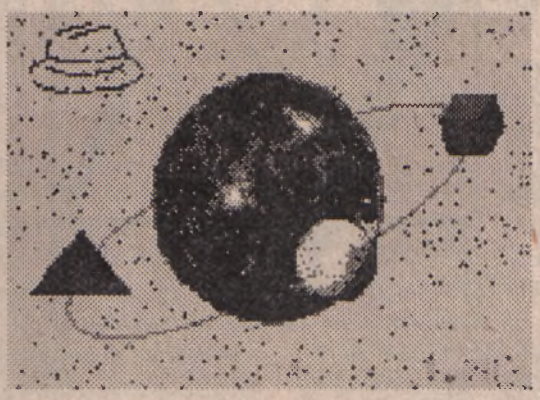

* *ciclul Solar sau anual;* este ciclul în care Pământul face o rotație completă pe ecliptică în jurul Soarelui. Chinezii (asiaticii) încep anul odată cu fenomenul de Lună Nouă. Ciclul Solar începe însă cu prima zi de Primăvară (21 martie) şi intrarea Soarelui în Berbec. Interesant este faptul că cele două cicluri nu sunt contradictorii şi depind de sistemele lor de referință. La chinezi, prima zi de primăvară cade pe 4 sau 5 februarie (Lap Chun), pe când noi ne raportăm la Echinocțiul de Primăvară care corespunde primei zile de primăvară autentică. Ciclul este acelaşi, datele calendaristice sunt diferite. De asemeni, vara începe la 22 iunie (echinocțiul de toamnă), şi iarna la 22 decembrie (solstițiul de iarnă).

Acestea sunt date ale ciclurilor anotimpurilor şi nu au nimic în comun cu binecunoscutele trimestre. Oamenii încă se mai miră când, în plină lună martie, mai trage câte o ninsoare bună, neştiind cum să-şi explice. Ei bine, ziua de 21 martie a fost întotdeauna o zi frumoasă şi însorită, indiferent de temperatura de afară. Ciclurile naturii nu țin cont de calendarele noastre, nici dacă ne funcționează ceasurile ori ba.

* *ciclul lunar de aprox. 28 de zile;* este ciclul pe care-l parcurge Luna în jurul Pământului. Un ciclu Solar cuprinde 13 cicluri Lunare.

Ciclul lunar cuprinde 4 faze de manifestare: Lună Nouă, Primul pătrar, Lună plină şi Ultimul pătrar. De la faza de Lună Plină până la Lună Nouă se spune că Luna e în descreştere iar de la Lună Nouă la Lună Plină, că e în creştere. Aceste fenomene erau foarte bine cunoscute de înaintaşii noştri, la propriu, prin exploatarea predispozițiilor lor. În perioada când Luna este în creştere, este bine să se însămânțeze culturi, să se răsădească flori, să se planteze pomi, în general tot ceea ce este legat de fecunditate şi fertilitate, de creştere. Pe plan mental şi emoțional, creşte afluxul de forțe. Fiziologic, circulația sângelui este dinamizată. Când Luna e în scădere, este indicat a se face curățenie, a se arunca gunoaiele, a se plivi buruienile, în general activități care au la bază curățirea şi regenerarea, pregătirea terenului. Fiziologic şi mental, activitățile sunt oarecum încetinite. Pe plan subtil, eteric, ciclul Lunar revitalizează organismul prin afluxul energetic la nivelul tuturor

organelor şi funcțiilor organice.

* *ciclul celor 12 Semne Astrologice.* Fiecare Semn durează aprox. 30 de zile. Semnul mai este asociat câteodată şi cu un ciclu lunar, adică defineşte perioada lunii respective. Acest ciclu al celor 12 Semne Astrologice este atât de complex, frumos şi interesant, încât cercetarea lui face subiectul unui viitor articol. Fiecare Semn Astrologic este alcătuit din 3 decade.

* *ciclui decadal;* este un ciclu astrologic în care cele 10 zile au o trăsătură specifică, definitorie. Informații despre aceste decade găsim în Zodiacul Druidic.

* *ciclul săptămânal;* este un ciclu format din 7 cicluri zi - noapte (zile). Patru cicluri săptămânale formează un ciclu Lunar. Deci, fiecărei faze ale Lunii, îi corespunde câte o săptămână.

* *ciclul zi - noapte sau ciclul zilnic;* este format din 24 de Ore Planetare (12 de zi şi 12 de noapte). Pe parcursul unui ciclu săptămânal, fiecare ciclu zi - noapte capătă influență de la o anumită planetă. În funcție de poziția dintre Soare şi Geea, zilnic Soarele predispune câte o influență. În Astrologie, acestea poartă numele de Zodiacul Tebaic sau Gradele Solare (având în vedere că Soarele se deplasează în medie cu un grad pe zi).

* *ciclul reprezentat de Casele Cerului;* este un ciclu astrologic ce ține de la răsăritul Soarelui până la răsăritul zilei următoare. Fiecare sector (Casă a Cerului) are predispoziții particulare şi variază de la o zi la alta în funcție de ora de răsărit şi apus a Soarelui. Casele Cerului de zi nu sunt egale ca durată temporală cu cele de noapte decât în momentul echinocțiilor, când ziua lumină este egală cu noaptea.

* *ciclul Orelor Planetare;* de asemeni un ciclu astrologic. Şapte Ore Planetare formează un ciclu care se repetă periodic.Orele planetare de zi nu sunt egale cu cele de noapte decât în cazul echinocțiilor.

Acestea ar fi principalele Cicluri ale Naturii. Mai cunoaştem ciclurile Planetare, dar acestea fac obiectul unui studiu ulterior. Merită amintit totuşi faptul că Planetele uşoare stabilesc cicluri cu predispoziții la nivel individual, particular, iar cele grele, la nivel social sau de generații.

Acestea ar fi roțile şi rotițele acelui ceasornic pe care l-am dat ca exemplu simbolic. O concluzie sumară şi concretă ar fi următoarea: Pentru a actualiza momentul prezent sau pe cele de prognoză, e bine să consultăm rând pe rând aceste cicluri şi să vedem ce predispoziții ne oferă fiecare. Urmează o sinteză care ne oferă o imagine de ansamblu a momentului care ne interesează. În acest proces ne ajută Astrologia, această minunată ştiință mentală. Ca activitate în procesele Planului Fizic, e normal şi firesc ca ceasul să fie folosit, dar ca un instrument şi nu ca un element temporal absolut la care să ne raportăm. Acest lucru e valabil şi pentru unitățile de măsură macro şi micro-timp, căci mare şi mic nu există.

Galați, 15 ianuarie 1995,
ora lui Mercur în Casa a IV-a

Marius Bendea

KARMA ARBORILOR MAGICI

Partea generală a Astrologiei, cea care oferă caracteristici fără a folosi calcule, este formată din Zodiace. În etapa actuală a evoluției sunt foarte utile datele Zodiacului Chinezesc (pentru însușirile într-adevăr generale, la nivel de an), ale Zodiacului Caldeean, numit acum European (pentru caracteristicile fiziculuí și ale temperamentului, pe luni), de asemenea ale Zodiacului Druidic sau Arboricol (pentru desconspirarea psihicului, încadrat la nivelul decadelor).

Studiind cei 21 de "arbori" ai Zodiacului Druidic, observăm unele curiozități în repartizarea perioadelor față de aparenta normalitate a celor două decade opuse pentru fiecare. Astfel, lunaticul Nuc și pesimistul Plop apar de câte trei ori, iar când Soarele marchează echinocțiile și solstițiile, sunt repartizați pentru o zi fiecare: puternicul Stejar (0°-1° în Berbek), creatorul Mesteacăn (0°-1° în Cancer), înțeleptul Măslin (0°-1° în Balanță) și ingeniosul Fag (0°-1° în Kaprikorn). Dar o atracție deosebită a Zodiacului Druidic o constituie cei patru "arbori magici": Alunul (1°-10° în Berbek și Balanță), Salcia (10°-20° în Fecioară și Pești), Frasinul (0°-10° în Gemeni și Săgetător) și Scorușul (10°-20° în Berbek și Balanță), care la prima vedere nu se diferențiază cu nimic de ceilalți, dacă ținem seama de descrierile lor din publicațiile apărute. Se face doar mențiunea că ar fi înrudiți între ei prin această magie. Observațiile directe asupra entităților încarnate în Decadele acestea arată că au calități mentale diferite prin care acționează natural, folosindu-le specific, automat și involuntar. Acestea trebuie înțelese și conștientizate de toată lumea, dar în primul rând de cei care le posedă, pentru a le putea folosi benefic. Le putem asemăna cu o unealtă cu ajutorul căreia posesorul construiește sau dimpotrivă, dărâmă. Calitățile mentale cu care vom vedea că sunt înzestrați cei patru aparent norocoși trebuie valorificate benefic, aceste însușiri fiind foarte necesare multor activități din Planul Fizic. Conștientizându-le, va apare folosirea lor în scopuri utile, deoarece fiind instrumente efective de lucru, pot produce și binele și răul, în primul rând pentru cel care le posedă, căci în conformitate cu Legea a VI-a a Kybalionului (Legea Karmei), orice cauză are un efect care la rândul său se transformă într-o altă cauză. Magia albă implicând doar mentalul, consecințele vibrațiilor proprii emise se vor răsfrânge tot asupra emițătorului, el intrând cel mai bine în rezonanță cu formele mentale elaborate. De fapt și în popor se spune: cum îți așterni așa vei dormi (minunată formulare a Legii Karmei).

Să-i deconspirăm pe rând pentru a conștientiza deosebirile clare dintre entitățile reîncarnate în astfel de Decade, căci totul depinde de Mental, după cum spune prima Lege Universală, și astfel nu mai suntem "în pom".

ALUNUL este considerat cel mai puternic dintre arborii magici, dar cum în Metafizică nu există ierarhie, deci nu ținem seama nici de mare, nici de mic, căci extremele se ating (conform Legii Polarității), constatăm ușor vulnerabilitatea sa, la fel ca pentru fiecare caz în parte apoi. Alunul are capacitatea nativă de a emite forme mentale foarte precise și în aceasta constă forța sa. Imaginile pe care și le creează permanent, spunând că gândește, sunt foarte clare, detaliate, amănunțite. O astfel de formă mentală emisă în Ethericul Universal se manifestă repede în Planul Fizic, rezultatul fiind așa cum a dorit entitatea. Într-adevăr, dorința este una dintre cele mai intense forme ale Rugăciunii, al cărei final depinde de precizia și minuțiozitatea cu care este elaborată imaginea dorită. Astfel, Alunul se roagă permanent cel mai intens dintre toți și face ca "lucrurile să lucreze" cel mai evident fără o concentrare suplimentară. Aceasta este magia sa, forța de a emite. Toți creăm forme mentale, permanent, dar în mod normal acestea

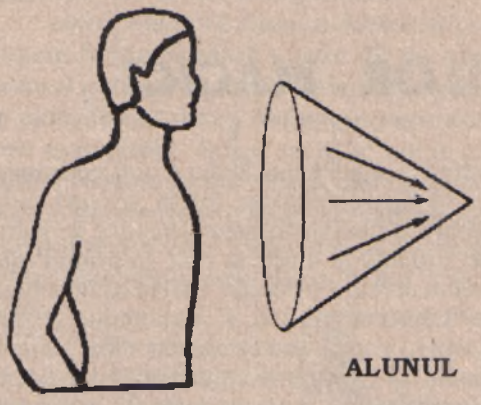

ALUNUL

par voalate față de ceea ce este în stare Alunul, fără nici un efort. Este evidentă capcana în care intră aceste entități în momentele în care nu gândesc benefic, constructiv, altruist căci își atrag imediat stările necorespunzătoare. Ai voie să faci orice dar să nu influențezi în rău pe ceilalți, tot ce este în jur: Natura, Universul, Creația, Întregul. A imprima răul înseamnă a scădea vibrațiile. Nimic nu rămâne la același nivel. Legea a III-a Kybalionului, cea a Vibrației, arată că totul se mișcă, nici o situație nu este împietrită. Aici găsim esența karmei Alunului, el trebuind ca prin dorințele sale să contribuie numai la ridicarea vibrațiilor generale, oricum totul răsfrângându-se apoi tot asupra sa. El influențează foarte puternic. Pe aceasta se bazează și entitățile din Astralul inferior care, "hrănindu-se" cu "gânduri" joase, asemenea vibrației lor, au tot interesul să stea în jurul acestor persoane și să le impulsioneze (telepatic) spre producerea stărilor cu vibrații scăzute. Acești elementali acționează așa spre fiecare, nimeni nu scapă de ispitirea lor, dacă Alunul este cel mai vizat și a ajuns să fie caracterizat, în etapa actuală, ca mojic. Deci trebuie să întrezărească imediat consecințele imaginilor interioare ce le are și în momentul când își dă seama că nu contribuie la crearea binelui, să le anuleze. Este suficient să le întrerupă derularea la mai puțin de șapte secunde de la declanșarea lor. Astfel, acestea nu se vor mai manifesta. Se ajunge așa la trăirea în prezent (aici-acum), la responsabilitatea față de actele proprii, la dobândirea controlului mental. Înțelegând acest aspect se poate întrerupe orice formă mentală nedorită. Între emisie (cauza evenimentelor) și manifestare (apariția efectului) se scurge un timp fizic oarecare și aici este capcana, în nesesizarea legăturilor dintre cauză și efect, deci neperceperea de către mulți a Legii Karmei. Pentru Alun este însă ușor, căci la el acest interval este foarte scurt, fiindu-i evident binele și răul care și-l atrage.

SALCIA pare romantică, devenind uneori melancolică și meditativă. Are toate motivele deoarece ea absoarbe, percepe și decodifică foarte ușor gândurile celorlalți. Văzând efectiv ce este "în capul lor", cade pe gânduri și ea. Aceasta este calitatea magică a sa, acționând în sens opus Alunului. Din punctul de vedere al manevrării formelor mentale, ea este Yin și el este Yang. Este bine, în aparență,

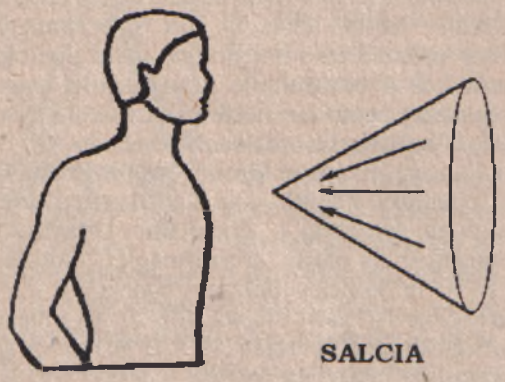

SALCIA

să-i înțelegi pe ceilalți înainte chiar ca ei să spună vreo vorbă sau să schițeze vreun gest. Dar cum entitățile nu mai au gânduri bune, Salcia absorbind totul, se vede în numeroase cazuri în starea vibrațiilor joase (lene, egoism, perfidie, boli, sărăcie, nefericire). Acceptând scăderea vibrațiilor sale, contribuie și la diminuarea celorlalte din jur și astfel își încarcă propria karmă, prin acest deliciu al ei de a-i "spiona" pe ceilalți, chiar inconștient. Trezirea și redresarea Salciei se face în momentul în care delimitează ceea ce emite de ceea ce recepționează de la ceilalți. Fără control mental, se menține în capcana propriei însușiri magice. Trăirea în prezent îi este necesară și

ei, conştientizând consecinţele aduse de acţiunile sale mentale.

FRASINUL, prin magia sa, are şi el o karmă de invidiat, pe "muchie de cuţit", putând trece uşor în sensul opus evoluţiei. Puterea sa constă în forţa cu care respinge orice formă mentală provenită din exteriorul său. Este ca sub un scut, este ca într-o armură cu care reflectă orice vibraţie îndreptată spre el. Pare un mare avantaj şi acesta, ca şi în cazul celorlalţi arbori magici. Modul său natural şi inconştient de a se manifesta, respingând orice formă mentală, îl face să nu fie afectat de fel de ele şi acestea se întorc cu "viteza gândului" spre cei care le elaborează, căci ei vibrează pe aceeaşi lungime de undă şi ce emit spre Frasin se manifestă tot asupra lor. Dacă au gânduri bune, le merge bine, dacă nu, constată că "oalele se sparg tot în capul lor". Acest arbore arată foarte bine că ceea ce dai aceea şi

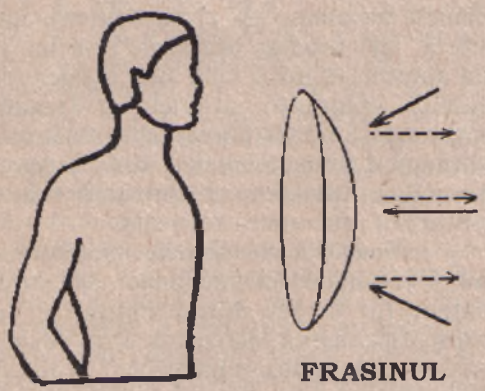

FRASINUL

primeşti. Pericolul constă în conştientizarea acestui mod de a fi. Dar aşa cum Alunul îşi dă seama că ceea ce gândeşte se îndeplineşte imediat, cum Salcia ştie că percepe gândurile celorlalţi, tot aşa şi Frasinul înţelege din primele experienţe de viaţă că orice gând, vorbă ori faptă îndreptate spre el afectează imediat pe cel care le emite. De aceea Frasinul trebuie să elimine din mentalul său orice tendinţă de a se juca cu ceilalţi, provocându-i la gânduri negative împotriva sa şi apoi delectându-se cu ce li se întâmplă. Aici este jocul karmic al său, în a face orice pentru a ridica vibraţiile din jur. Altfel ajunge să-şi compromită propria existenţă, complăcându-se în anturajul vibraţiilor joase la apariţia cărora a contribuit tot el. Fineţea, tactul, caracterul prevăzător şi conştientizarea consecinţelor ce urmează, deci tot controlul mental, trebuie să-l ţină treaz şi pe Frasin ca nu cumva să-şi încarce karma datorită vibraţiilor necorespunzătoare ce le-ar putea genera prin comportamentul său.

SCORUŞUL este caracterizat la modul general ca fiind mai secretos. De aici pornim mai uşor la înţelegerea magiei de care este în stare. Dacă Alunul este opusul Salciei, acum vedem cum Scoruşul este opusul Frasinului. Forţa deosebită a acestui arbore magic constă în autoprotecţia involuntară pe care o are faţă de formele mentale pe care le emite. Cei din jur nu sunt în stare să-i perceapă interiorul şi astfel să anticipeze ceva în legătură cu el. Blindajul mentalului său acţionează ca un filtru, nelăsând spre ceilalţi ceea ce provine din el. Pare un mare avantaj acesta, aşa şi este, să nu ţi se citească gândurile. Dar pericolul constă, aşa cum am văzut şi în cazurile anterioare, în frecvenţa în care îşi exprimă dorinţele, căci imaginile din mentalul său, datorită lungimii de undă proprii greu de decodificat, se manifestă foarte uşor spre el însuşi. Scoruşul îşi dă seama uşor că "este ceea ce gândeşte". În momentele în care o face în sens distructiv, rămâne cu aceste stări şi îşi atrage o karmă nefavorabilă, scăzând vibraţiile prin propria sa automăcinare interioară. De aceea Scoruşul trebuie să fie la fel de atent, conştientizând prezentul, moment în care cauzele se declanşează spre a atrage consecinţele viitoare. Legea spune că nu trebuie să facem rău nimănui. Să înţelegem deci, ca şi Scoruşul, că nici pe noi nu trebuie să ne afectăm şi asta în primul rând, căci drumul evoluţiei generale porneşte de la realizarea binelui propriu prin individualizare, însă nu prin egoism şi izolare.

Se vede acum că nu este cazul să facem nici o ierarhizare a magiei acestor patru Arbori. Entităţile îşi aleg caracteristicile pentru o reîncarnare în funcţie de ceea ce trebuie să facă. Fiecare formă de magie este la fel de utilă. Este nevoie de un Alun pentru a se crea clar, precis şi repede ceea ce este necesar la locul său; trebuiesc intervenţiile Salciei spre a percepe unele situaţii încă în starea lor cauzală,

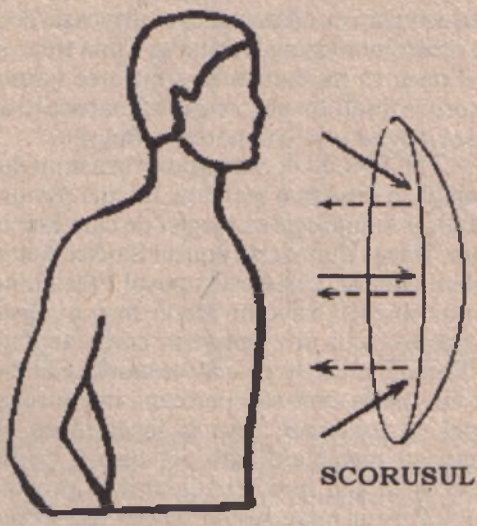

din mental, pentru a anticipa manifestările: este prioritară intervenția Frasinului acolo unde ceilalți acționează foarte intens, eliminând cea ce nu este necesar, de asemenea Scorușul să fie prezent în cele mai importante momente, el favorizând declanșarea acțiunilor subtile, deci a celor mai utile.

Acești Arbori magici se aseamnă cu tipologia unor jucători de fotbal de excepție. Este binecunoscut tipul "bombardierului", atacant apreciat prin forța și precizia șutului său spre poartă; acesta este asemănător Alunului. Există fotbaliști despre care se spune că sunt în stare să absoarbă mingea, să o stopeze, preluând-o din orice poziție, lipind-o efectiv de piciorul ori de pieptul lor; aceștia reprezintă Salcia. Sunt de asemenea jucători de care nu se trece, ei fiind în stare să respingă orice minge care trece prin zona lor de responsabilitate; este cazul Frasinului. Deliciul îl constituie supervedetele în fața cărora nu știi la ce să te aștepți, dribleurii desăvârșiți, cei care parcă ascund mingea din fața celorlalți, nefiind în stare nimeni să le-o "sufle" de la picior; acest tip corespunde Scorușului. Dar ceilalți jucători de pe teren? Fiecare în felul său are câte ceva din toate acestea, fiind în stare să tragă spre poartă, să facă un "stop", să respingă din voleu ori să facă un dribling. Această complexitate o au entitățile reîncarnate în celelalte Decade.

Autocunoașterea este necesară tuturor pentru progresul propriu, căci prin acest act personal contribuie la evoluția Întregului, deoarece nimeni și niciodată nu este separat de Marea Creație. Autodefinirea, aflarea adevărului propriu se face în momentul actual, cel mai ușor și eficient cu ajutorul Jurnalului metafizic. Arborilor magici le este și mai necesar un astfel de instrument de control al mentalului căci sunt dotați nativ cu capacități mentale specifice, care trebuie valorificate la maximum. De modul în care le folosesc depind de ei, după cum se vede, și ceilalți. Este un mare avantaj să fii "magic", dar numai în momentul în care contribui la crearea consecințelor pozitive, deci la o karmă proprie și colectivă benefică. Prin scrisul Jurnalului metafizic, vibrațiile sporesc. Ele trebuiesc menținute așa printr-o alimentație corectă, fără produse degradate prin foc și fără alimente chimice cum sunt îndulcitorii sintetici, coloranții, aromele artificiale, conservanții. Să observăm că mintea sănătoasă se menține doar în corpul fizic sănătos. Apoi, cu energia Kundalini se formează triada desăvârșirii prin munca de creație.

În funcție de intensitatea vibrațiilor lor sunt și rezultatele interacțiunilor din urma contactului direct dintre entitățile cu predispoziție magică. Iată câteva cazuri: Alunul poate să scape de absorbția Salciei? Scorușul este în stare să evite decodificatorul Salciei? Salcia elimină reflectarea Frasinului?

Astrologia este interesantă și utilă și la acest nivel general de cunoaștere a Zodiacelor, aspect care nu trebuie neglijat de cei ce doresc să-i pătrundă tainele. Dar esoterismul Astrologiei este legat de Metafizică, cea sub a cărei îmbrățișări este. Mai direct spus, cine nu are acces la Metafizica pragmatică nu devine astrolog. Acest articol este "metafizic" ori "astrologic"? Răspunsul este dat anterior: Astrologia se face numai prin Metafizică.

Brașov, 29 aprilie 1995.
C. VIII. Albastru

IRINA RIȚĂ

Generațiile (III)

Generația 1938 III 22 - 1939 X 9 *este neomogenă. O primă parte este doritoare de autoîmbunătățire, a doua înclină spre autoconservare. Își vor părăsi timpuriu casa părintească pentru a-și face, a-și crea un rost în lume.*

Prima parte are capacitatea de un efort mental ardent, de durată, chiar copleșitor. Au nevoie de autojustificare, și vor munci mult ca să aibă un titlu, un servici cu care să se poată lăuda. Pot să pară capricioși și stranii în preferințe. Pentru a doua parte - apare tendința de a se identifica intim cu problemele materiale, dacă pierd situația materială pe care o au, vor depune toate eforturile pentru a și-o câștiga din nou. Au tendința de a se identifica intim cu situația materială, nu mai pot fi ei înșiși până ce nu o au iarăși. Sunt încrezători, fermi, siguri pe ei înșiși, până la un optimism exagerat, supraîncredere și autosatisfacție.

În relația de cuplu își conservă obiceiurile personale. Țin foarte mult la obiectele lor. Pot să aibă o căsătorie din interes, sau întâmplătoare, în sensul că nu se atașează, situațiile sunt cele care îi obligă. Viața cu un partener îi pune în situația de a-și schimba ritmul de viață, dar decât să facă acest sacrificiu, mai degrabă renunță la el. Sunt dominatori, dar în același timp comozi. Nu le place să ia decizii, preferând să ia alții în locul lor. Este mai simplu dacă îi pune cineva în fața faptului împlinit. Astfel de entități pot să aibă în cursul vieții tragedii familiale, mai ușor rabdă ceilalți pentru ei, decât să facă ei eforturi personale. Li se poate întâmpla ca unul dintre membrii familiei să se îmbolnăvească. Împrejurările limită îi fac mai atenți.

Prin latura lor conservatoare își micșorează câmpul de activitate, până la a deveni rigizi, ducându-și viața casă - servici - masă, timp de ani întregi. Au puțini prieteni, se adaptează greu, se plâng de propria viață. Reușitele lor se datorează perseverenței, dar și instinctului de conservare. În situații limită au un curaj deosebit, intuiție, se descurcă absolut extraordinar. De aceste calități nu sunt conștienți. Fac față unor situații deși n-au capacitatea de adaptare, pur și simplu situațiile neobișnuite îi stimulează. Totuși, riscă o supraîncredere în ei înșiși, și de aici autosatisfacții, pe de altă parte au puterea de a se pierde în idealuri largi, umane, fiind imparțiali. Sunt capabili de mult idealism pentru a suporta schimbările și fluctuațiile vieții. Nu au probleme emoționale deosebite, au fermitate, siguranță.

Pot să fiem la sfârșitul vieții, zgârciți însinguranți, refuzând să iasă din aria preocupărilor lor, cu grija permanentă pentru păstrarea bunăstării existențiale.

Generația 1939 X 10 - 1941 IV 27 *poate să aibă o copilărie fără mari griji, chiar fericită, cu o bază materială care să asigure posibilitatea de a fi liber. Sunt curioși și energici, dornici de aventură până la imprudență. Dificultatea este că responsabilitățile vin înainte ca ei să se simtă stabili în poziția în care se află.*

Relația de cuplu poate să ducă la o bruscă maturizare. Au dorința de a rivaliza cu celălalt, fac abstracție de dorințele lui, aspecte care duc la disensiuni și chiar la separări. Cedează greu. În general, propriile lor dorințe și pasiuni sunt antagonice. Sunt persoane fără probleme intelectuale sau emoționale puternice, cu care se poate trăi comod. Nu sunt sensibili la afronturi sau ofense imaginare, și sunt capabili de mult idealism pentru a suporta problemele altora. Au nevoie de securitate emoțională, muncesc mult pentru a și-o asigura. Sunt perseverenți și răbdători, și își urmează idealurile cu multă atenție. În general, preferă norocului sau ocaziilor ce li se oferă lucrurile cu care sunt obișnuiți. Reușita lor se datorează voinței, perseverenței, energiei, entuziasmului care îi ajută să-și atingă scopurile personale. Reușitele lor sunt reușitele celor din jurul lor, fiind datorate posibilității de a transmite experiența lor celorlalți. Pot ajunge stâlpi ai grupului în care se află. În a doua parte a vieții pot realiza o legătură armonioasă. Viața se poate împlini prin aceasta, devenind grațioși și imparțiali.

(va urma)

Teodora Ile

BASM SAU "BASME"?

Atunci când copilul s-a hotărât să vină pe Pământ, îngerul său i-a spus: "dacă ochii tăi cereşti se vor închide, tu să ştii că eu voi fi alături de tine peste tot şi totdeauna". Copilul i-a mulțumit și a pornit la drum. A primit un trupuşor şi, cu puțin noroc, o mamă şi un tată. La început putea auzi glasul îngerului şi al altor prieteni, ba chiar se mai şi juca cu ei uneori. Însă, treptat, lumea gălăgioasă şi mişcătoare din jurul său s-a cerut tot mai mult băgată în seamă. Şi a început să o privească cu ochii larg deschişi, ca şi inima. A primit fără să crâcnească tot felul de imagini: adulți care mâncau, dormeau, gesticulau, vorbeau, se agitau. Toate acestea erau primite şi absorbite prin toată ființa sa: şi ochi, şi urechi şi piele, şi gură şi inimă. Fără filtre, fără deosebiri, ci cu o pură şi imensă încredere. Cei "mari" s-au repezit să-l îndrume, să-l "învețe". Cum să vorbească, cum să mănânce, cum să se "îngrijească", chiar şi cum să simtă (să râdă sau să plângă). Pe fața copilului se vedea o uimire tot mai mare. Asta până când umbra falsului nu începuse să se lipească de întreaga lui ființă, asemeni unui văl umed, rece şi puțin transparent. Dar asta s-a întâmplat mult mai târziu. Şi numai în parte. Aşa se explică de ce în fiecare om se ascunde mai mult sau mai puțin învăluit un copil pur, sincer şi adevărat. Un copil ce poate recunoaşte simplitatea adevărului în orice hățiș de falsuri sau simboluri. La acest copil să facem apel acum spre a vedea că basmele nu sunt doar pentru "adormit copiii". Îngerul ne va ajuta şi acum.

> *"Copiii nu luptă pentru drepturile lor, pentru spațiul lor vital, nu se zbat. Ei vin cu o încredere care se reînnoieşte mereu, cu o sete de iubire nespusă, ei cred că noi, adulții, suntem înțelepți şi buni şi că avem ceea ce noi ar trebui de fapt să învățăm de la ei: ALTRUISMUL".*

Lumea basmelor ne-a fost oferită nouă, tuturor, cu dărnicie şi fără nici o părtinire. Ea există pretutindeni: în Soare şi ploaie, în piatră şi iarbă, în gâze şi cai. În TOT ce mintea şi sufletul pot cuprinde şi îmbrățişa. Aşteptând tăcută, ea totuşi cheamă pentru a se oferi cu dărnicia ei "ca-n poveşti". Glasul acesta este viu şi puternic pentru toți copiii-mici sau mari. Însă la fel de uşor, poate fi şi mut. Şi pentru a-l putea auzi, pentru a putea privi sau chiar păşi înlăuntrul acestei lumi, trebuie mai întâi să trecem prin Poartă. Poarta Lumii Basmelor e păzită, ca orice poartă ce-şi are rostul. Şi nu întâmplător copiii au acces direct, la ei se află cheia: Cheia de Aur a sincerității, a seninătății, a purității, a altruismului, a bucuriei şi fericirii, a IUBIRII ADEVĂRATE. De fapt, în acest tărâm se află copiii "acasă". Aici e firescul lor, şi asta pentru că pe trupul lor micuț hainele ignoranței, superficialității, închistării şi încă asemenea haine sunt mult prea strâmte. Şi cu cât mai multe asemenea haine, învelişuri vom putea dezbrăca, plătindu-le ca tribut paznicilor Porții, cu atât mai mulți paşi vom putea pătrunde în această lume plină de minunea adevărului şi înțelepciunii.

Şi însăşi Poarta, ca şi tributul, sunt o

minune: lepădând haine strâmte şi incomode, tot ce-i mai urât, poţi primi în schimb tot ce-i mai curat, mai frumos şi mai adevărat! Căci Moartea şi Reînvierea, Marea Metamorfoză a drumului ce îl avem de parcurs până la adevăratul Eu lăuntric ce ne dă valoarea de OM, constituie chintesenţa fiecărui basm. Iată de ce aceste conţinuturi au o valoare vitală chiar pentru fiecare din noi-copil mic sau mare. Deşi sorgintea omului este pur spirituală, fiinţarea lui pur pasivă în lumea terestră reduce condiţia umană la rolul de creatură atâta vreme cât capacităţile sale de creator, de fiu şi continuator al Demi-urgului, nu-şi găsesc calea spre manifestare.

Vrăjmaşul nostru de căpetenie este apatia mentală, cenuşa formată de cadavrele noţiunilor sedimentate de secole-aici avându-şi rolul (deloc neglijabil) metodele educaţionale folosite. Structurile acestor abstracţiuni noţionale înăbuşesc în omul modern Amintirea, Anamnesis, Dorul, Nostalgia obârşiilor.

"*Mitul nu este invenţie, nici convenţie omenească. El coboară de sus în jos pe verticală, fulgurat de un prototip uranic, fixându-se în virtutea legii de analogie inversă în entităţi fabuloase sau reale, afine cu principiile pe care le reprezintă prin continuitate existenţială în lumea devenirii, constituind între ele un sistem de corelaţii, repetând inepuizabil o secvenţă de gesturi divine răscumpărătoare; (...) lipsită de ea, lumea s-ar destrăma într-o cenuşă obscură.* "(*Vasile Lovinescu - Creangă şi Creanga de Aur*).

Acest dor, această sămânţă a fiinţei spirituale se cere hrănită. Ceea ce este basmul pentru copil este însăşi credinţa pentru adult. Există o concomitenţă a basmului cu calea iniţiatică pe care o prezintă mascat, aceasta din urmă fiind rezervată unui cerc mai restrâns, capabil să primească lumina direct. Unora le e dat să asculte adevărul direct, alţii îl ştiu prin parabole. Căci şi basmul, şi parabola vehiculează influenţele spirituale, dar într-un alt mod, la fel de real însă. E tot mai clar faptul că în societatea noastră actuală o revitalizare, o reânviere a sensurilor esenţiale, primordiale, se impune ca o strictă necesitate încă din primii ani de viaţă, spre a micşora cât mai mult acest risc al îndepărtării şi dezarmonizării de încărcătura spirituală cu care ne naştem.

Iniţierea şi basmul vehiculau o dublă circulaţie a adevărului , una prin circuitul sangvin, celălalt prin limfa organismului social. Pentru a putea realiza în mod just o iniţiere conştientă, pentru a ne putea descurca în labirintul hăţişurilor de tot felul al pădurii lăuntrice, avem nevoie de călăuza luminii mentale (simbolizat în basme de Creanga de aur, gaj de Înviere şi Nemurire). Ori aceasta se formează încet, ocrotit inevitabil şi la sânul Lumii Basmului.

Numai basmul dă copilului o completă şi concretă imagine despre lume, pe care să o poată pătrunde cu puterea sa de imaginaţie. Astfel se consolează şi se orientează- pe seama propriilor stări şi dorinţe-înţelegând şi împărtăşind faptul că, cu acestea, nu se află singur în faţa

oamenilor sau a fiinţelor cereşti şi pământeşti. În acest fel basmul dă puterea cu care şi cel mai mic "prinţ" reuşeşte să-şi ducă "lupta" mai departe.

Modul în care ascultă şi trăieşte totodată basmele este foarte apropiat pioşeniei cu care omul adult îşi ridică credinţa către cer în rugăciune. Sfinţenia acestor clipe se răsfrânge direct asupra întregii fiinţe şi primeneşte aerul, locul, gândul şi fapta. Este o sfântă adăpare la apa vie, momentul de adâncă singurătate şi conştiinţă cosmică în acelaşi timp.

Nevoia copiilor de basme este mare, adevărată şi susţinută. Chiar dacă cei mai micuţi apar în ochii noştri ca fiind neatenţi, aceasta este doar o aparenţă. Ei reuşesc cu o capacitate uitată de noi, adulţii, să se transpună în imaginile povestite, să descifreze mesajul în mod direct şi să-l primească înlăuntrul fiinţei lor, de unde va încolţi şi va înflori sub ochii noştri în scurtă vreme. Şi toţi aceşti copii (de trei-patru ani) reuşesc să pătrundă sensuri, cuvinte, noţiuni adânci, fără a avea nevoie de nici o explicaţie, de nici o abstracţiune. Cuvintele rostite cu glas simplu (fără dramatizări) ajung la sufletele lor firesc, ei ştiu. Ei înţeleg. Drumul între imaginile vii pe care le primesc şi felul în care mai apoi le redau în joc, comportament, în vorbele pe care le rostesc, e scurt, curat şi simplu. La cinci-şase ani se cer deja explicaţii, începutul unei gândiri logice îşi pune amprenta complicând acest drum, impunându-i urcuşuri, coborâşuri şi ocolişuri care de multe ori îi sporesc sensul şi îmbogăţesc, dar de multe ori îl văduvesc şi îi răpesc vraja şi rostul totodată. Oricum, fiinţa copiilor ce se pot bucura zilnic de un basm potrivit pentru ei (în funcţie de sărbătorile anului, de dispoziţia sufletească a perioadei respective) pe o perioadă ce iarăşi le poate satisface necesităţile (7-15 zile pentru un basm) se diferenţiază cert de copiii cărora li se oferă mai puţin această "hrană".

Gesturile reţinute şi tonul molcom al povestitorului în timpul povestirii acţionează benefic asupra copilului din mai multe puncte de vedere. În primul rând asigură o atmosferă plină de calm, siguranţă şi mister specifică basmelor. Îi ocroteşte pe cei mici de imagini prea greu de suportat pentru ei şi le pune la lucru imaginaţia celor mari. Acest aspect se relevă minunat ochilor noştri atunci când, interpretând un rol dintr-o poveste, copilul redă imaginile primite combinând mimica feţei şi vocea povestitorului cu imaginile ce s-au născut în sufletul său (stimulate fiind de acest fond) şi cele ce trăiesc înlăuntrul său în mod propriu lui. Identificarea cu rolul jucat îl face să uite de propriile timidităţi şi se comportă cu o naturaleţe şi spontaneitate demne de invidiat chiar pentru actorii de profesie.

În timpul ascultării basmelor copilul este într-o dublă ipostază: cea de ascultător şi cea de participant. Pasivitatea ipostazei de ascultător este exterioară şi contribuie la intensificarea gestului lăuntric de participare care duce de multe ori la uitarea de sine. Obrajii se îmbujorează, gurita se întredeschide, ochii se deschid şi mai tare şi tot trupuşorul stă încordat, parcă gata pentru şalt. Ochii minţii văd clar fiecare imagine şi sufletul se bucură sau se întristează în timp ce aşteaptă imaginea următoare, pe care deja o ştie, şi tocmai de aceea se bucură şi mai mult de ea.

Prin intermediul basmelor li se poate da copiilor maximum de hrană spirituală şi sufletească în primul rând, dar tot basmul este şi cel care la această vârstă (preşcolară) educă cel mai mult. Nenumăratele însuşiri şi trăsături morale şi de comportament ajung la copii şi sunt preluate de ei într-un mod de la sine înţeles, fără ameninţările şi logosurile

"Lăsaţi copiii să vină la Mine!"

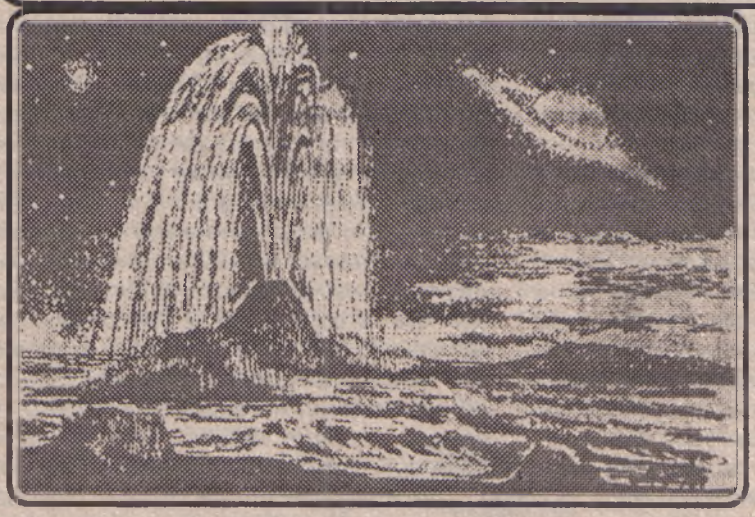

morale tradiţionale şi atât de răspândite, pe cât de inutile sunt. Deosebit de activate sunt imaginaţia creatoare şi cea reproductivă, memoria şi atenţia, puterea de concentrare, voinţa, vocabularul. Apelul zilnic la aceste forţe ce au prins să înmugurească în fiinţa micului copil satisface aşteptările sale, fără a le suprasolicita. Deci nefiind nici secătuite prea timpuriu şi nici lăsate să lenevească sau să se reverse în alte posibilităţi de manifestare negative, procesul ce se pune în funcţiune este ARMONIA.

Un alt aspect a cărui importanţă creşte odată cu vârsta şi înspre care la vârsta preşcolară este singura cale, este sădirea respectului şi atenţiei faţă de Marele Tot: fiinţe, plante şi lucruri. De fapt, faţă de esenţa acestora, care nu depinde de mărimea lor sau de importanţa pe care o reprezintă pentru noi la un moment dat. A băga în seamă chiar şi cele mai mici lucruri sau fiinţe, a le respecta pentru simplul fapt că sunt, fără a încerca sentimente de simpatie sau antipatie faţă de ele sau alte asemenea categorisiri: iată un element hotărâtor pentru întreaga viaţă ulterioară, pentru formarea unei concepţii juste şi profunde despre lume şi viaţă. Piticii pot fi buni sau răi cu noi, în funcţie de felul în care noi ne apropiem de ei. Munca lor e mai greu de observat, căci o fac în taină şi întuneric, dar dacă îi băgăm în seamă, dacă ne apropiem de ei, atunci totul devine luminos. Prinţul fermecat în broscoi bubos, cu ochii cât cepele, a fost respingător până în momentul când a fost luat în consideraţie. Aleodor Împărat a avut grijă să nu calce tăunele şi acesta l-a salvat mai apoi. Acestea sunt doar câteva exemple care se limitează la aspecte mai de suprafaţă. Mesajele încuiate sub "nouă lanţuri şi nouă lacăte de fier", care se adresează diferitelor nivele ale trupului astral, etheric şi spiritual acţionează deocamdată ca impulsuri, declanşează lanţuri de efecte care îşi urmează drumul tăcut şi neconştientizat, pregătind şi fertilizând terenul în care vor însămânţa mai târziu legendele, povestirile biblice, mitologice şi toate celelalte din perioada şcolară.

Fiind de origine divină, basmele însumează macrocosmosul şi microcosmosul cu infinitele-i posibilităţi de existenţă şi manifestare, într-o frumuseţe şi plinătate pe care noi, oamenii, chiar dacă avem aceeaşi origine şi splendoare, le putem bănui doar. Totuşi, paradoxal, ca-n basme, ştim. Şi cu cât ştim mai mult, cu atât ne plecăm capul mai tare în faţa acestor mari adevăruri şi frumuseţi, căci fiind încă pe drumul spre noi înşine, ne copleşesc. Şi dacă reuşim să ne ridicăm privirea spre aceste înalte dimensiuni, nu ne rămâne decât să mulţumim recunoscători şi să mergem mai departe pe drumul anevoios, dar drept.

IPOCRIZIA FEȚELOR SMERITE(VI)

Căsătoria şi preoția - taine ale religiei, arme fatale ale bisericii

IOAN PAVEL

Unul din stâlpii esențiali ai religiei şi fundamentul ritualului bisericesc îl constituie cele 7 "Sfinte Taine bisericeşti". Printre acestea, la loc de frunte stă căsătoria şi preoția.

Demult, foarte demult aceste "şapte sfinte taine" erau aceleaşi cu cele 7 legi universale, însă trecerea timpului şi evoluția instituției preoțeşti a rupt orice legătură între Taine şi Legi şi se doreşte a se lăsa impresia că nu există nici o legătură între ele. De altfel dacă vrei să verifici întreabă primul preot, care îți va bara Drumul, despre legile universale şi vei constata că nu numai că nu le ştie dar nici nu cunoaşte că ar exista aşa ceva. Mai mult, necunoscându-le îți va recomanda cu "aleasă smerenie" să te fereşti de ele şi să te "păzeşti de ispita Satanei" care vrea să ducă în "focul veşnic al iadului" pe cei slabi şi neputincioşi cum sunt oamenii, cum eşti tu. Te va sfătui frățeşte şi te va îndruma părinteşte să te fereşti de acel lucru care se cheamă legile universale şi să-l alungi din inima ta căci "Dumnezeul nostru cel Sfânt din cer nu a lăsat aşa ceva şi că fără îndoială este vorba de lucrarea diavolului". Dacă îi mai spui că Legile Universale se mai cheamă şi Legile Kybalionului sau Tablele de Smarald atunci vei vedea cum imediat îşi va face cruce şi va scuipa în cele patru puncte cardinale, uitându-se speriat în jur să vadă dacă nu cumva diavolul este după colț şi-ți va spune că "multe limbi are Satana şi pe multe glasuri cheamă şi cântă diavolul". Şi va face tot posibilul să scoată din inima ta legile universale şi va face tot ce stă în puterea preoțească să alunge diavolul din tine.

Dacă va observa că, folosind "vorba dulce şi frumoasă", nu va putea să scoată pe Satana din tine (legile universale adică), va trece treptat de la tonul blând şi frățesc la cel părintesc şi dur, mergând de la mici amenințări până la veritabile vocalize (urlete) amenințătoare. Să te ferească "Dumnezeu" să mai vrei să înveți şi pe alții despre legile universale, căci atunci te-ai ars. Dacă nu pleci de bună voie din biserică şi din turma acelui preot, ai mari şanse să fii bătut cu pietre, jefuit, arestat, băgat la puşcărie pe cale legal - judecătorească şi în final, dacă tot mai persişti în încăpățânarea de a învăța sau a spune măcar şi altora despre legile universale "riști profund şi grațios ca prea cucernicii, prea cuvioşii şi preacredincioşii religioşi să-ți facă un mare serviciu şi anume să te trimită mai repede la strămoşii tăi şi la strămoşul tuturor, Abraham, ori în ceea ce ei numesc chinurile iadului". Cum? Foarte simplu, trimițându-te din înalta lor milostivire pe lumea cealaltă. Aşa că aviz amatorilor.

Să îi lăsăm însă pe religioşi la o parte, căci ei singuri s-au lăsat, şi să încercăm să restabilim corelația dintre cele şapte taine şi cele şapte legi universale, dacă mai poate fi realizat aşa ceva.

Studiind însă cele şapte taine ale bisericii şi comparându-le cu dinamica celor şapte legi universale, constatăm că totuşi există o anumită corelație şi un anumit grad de similitudine între ele. Probabil că în învățătura lor (care a fost transformată în religie de urmaşii lor) aşa numiții "Sfinți Părinți", de fapt niște inițiați în adevăratul sens al cuvântului, au vrut să transpună în termeni populari cele şapte legi universale şi astfel le-au transformat în cele şapte taine, devenite mai târziu cele şapte taine ale bisericii. Din comunicările astrale ale acelor sfinți, ale căror învățături au fost transformate de nedemnii lor urmaşi, preoții, în modele absolute şi obligatorii, reiese faptul că nici măcar ei, aceşti "Sfinți Părinți" la care tot face referiri clanul celor "îmbrăcați" în negru, nu au fost şi nu sunt deloc de acord cu această gravă denaturare a învățăturii şi mesajului lor. Ei sunt profund nemulțumiți de faptul că

...Legile Universale sunt deja în noi...

învățătura, filosofia, credința şi convingerile lor au fost înțelese numai în litera lor şi nu în spiritul lor, cum ar fi vrut ei. Se pare că denaturarea mesajului lor a luat o amploare atât de mare încât cu greu mai poate fi corectată. Mulți dintre aceşti mari sfinți, mari inițiați, s-au încarnat în nenumărate rânduri pentru a corecta ceea ce "urmaşii" lor spirituali au stricat. Până acum nu prea au reuşit, ba de multe ori au sfârşit în lanțurile şi chinurile provocate de cei ce se numeau urmaşii lor, de preoți şi de religioşi, de cei pentru care tot ei, sfinții părinți, s-au jertfit de nenumărate ori. Bătuți, chinuiți şi omorâți, acei veritabili inițiați se reîntorc în straturile cosmice din care au "coborât" şi aşteaptă momentele propice pentru a se încarna din nou şi pentru a avea posibilitatea de a reaminti oamenilor adevărul.

În ceea ce-i priveşte pe preoți, ei stau liniştiți considerându-se nevinovați şi curați precum porumbeii, căci necunoscând şi nerecunoscând legea reîncarnării, ei nu se consideră cu nimic vinovați pentru toate arderile pe rug, chinurile groteşti la care "strămoşii" lor, preoți şi ei, i-au suspus pe oameni. Ei nu se consideră cu nimic vinovați de faptul că mereu teologia şi religia au blocat cunoaşterea, filosofia, ştiința...

Să revenim la acel preot care se sperie când te aude pomenind de legile universale. Să urmărim ceva ce pare la prima vedere lipsit de importanță: strategia lui. Deşi nu cunoaşte şi nu ştie nimic despre legile universale, el încearcă subtil să te convingă să renunți la ele. Şi o face cu atât talent încât ne dăm seama că el apără mai bine ceea ce nu ştie şi nu cunoaşte decât ne apărăm noi de cele ce cunoaştem şi trăim. Pune atâta sârg în a te face să renunți la ele încât se miră şi el cum de nu te laşi convins. Chiar dacă s-ar vrea, tot nu s-ar putea renunța la legile universale căci dacă noi nu le vrem ele ne au, sunt deja în noi, iar dacă noi le vrem şi le "avem" ne putem folosi de ele în înfrumusețarea vieții noastre.

Să îi urmărim puțin strategia. Deşi nu ştie practic nimic despre tine, nici despre legile universale, el crede că te va convinge. Deci primul lui act este credința în puterea lui de a te converti. Doar nu vei fi tu mai deştept decât alți fraieri şi diletanți care i-au mai căzut în plasă. Te duce apoi, pentru a-ți demonstra că el este cel care are dreptate, în domeniul teologiei, dogmaticii, filosofiei şi dacă este deştept chiar prin ştiință va încerca să-ți demonstreze pragmatic că nu există legi universale.

Este amuzant şi totuşi uimitor, căci noi apărăm "puținul" pe care-l ştim şi pe care singuri l-am cucerit prin sine şi prin lacrimi dar el, preotul, apără cu străşnicie patriotică ceea ce nici nu ştie, nu cunoaşte şi nici nu înțelege. El nu cunoaşte şi nu recunoaşte nici legile universale dar nici nu înțelege în adevăratul sens al cuvântului biserica, religia, teologia pe care el pretinde că o apără şi despre care susține că sunt singurele adevăruri. E deştept căci a reuşit chiar să formeze o triadă: religie - biserică - teologie. Această triadă este sublimă, subliniază el mereu, însă lipsa lui de cunoaştere față de ea este desăvârşită. Măcar el atacă şi vrea să distrugă ceea ce nu cunoaşte şi apără din toate puterile lui (şi are destule, mai ales de când religia este apărată de lege) ceva ce nu ştie prea bine, nu cunoaşte şi n-a înțeles niciodată. Este firească, prin urmare, întrebarea multora: bine, eu mă apăr pe mine, aşa cum sunt, noi ne apărăm pe noi, aşa cum suntem dar tu, preotule, pe cine aperi, pe cine vrei să distrugi?...

Nu acuzăm pe nimeni, nu este acuzat nici un preot, nu este acuzată nici o biserică, nici o religie. Nici măcar nu se vrea a fi criticat nimeni şi nimic. Asta ar mai lipsi: să criticăm ceva ce nu există!

Caragiale este un înțelept când spune că ceva este sublim tocmai datorită faptului că

lipseşte cu desăvârşire.

Şi totuşi, există oare o corelaţie între cele şapte taine şi cele şapte legi universale? Există, mai ales dacă ne amintim faptul că la origine ele au fost aceleaşi. Iată şi cum au fost denaturate cele şapte legi universale şi transformate în cele şapte taine: legea mentalismului a fost transformată în legea botezului, legea corespondenţei a fost transformată în taina mirungerii, legea vibraţiei a fost transformată în taina preoţiei, legea polarităţii a fost transformată în taina euharistiei, legea ritmului a fost transformată în taina spovedaniei, legea karmei a fost transformată în taina maslului şi legea genului a fost transformată în taina căsătoriei.

De aceea subliniem că preoţii nu ştiu şi nu cunosc ceea ce ei spun că apără, căci dacă ei ar înţelege în profunzime cele şapte taine, şi-ar da seama că de fapt ele sunt manifestarea celor şapte legi universale. Dacă ar înţelege acest lucru, poate şi-ar da seama că, atacând revista Elta, se atacă practic pe ei înşişi şi mai ales îşi atacă propria religie, propria biserică şi teologie. Însuşi faptul că atacă, indiferent dacă cunosc sau nu despre ce este vorba, îi dă de gol că nu ştiu să se apere.

Cine ştie cu adevărat să se apere nu atacă niciodată. Şi cel mai bun mod de a te apăra este însăşi existenţa ta, însăşi faptul de a exista în sine. Adevărata apărare, dacă vrem să-i spunem aşa, vine din: "Eu Sunt", în afară de acesta nu există nimic. Nu prea ne vine uşor să acceptăm, însă, fie că acceptăm sau nu realitatea, asta e, şi această realitate "este", căci ea este UNA.

Prin urmare, rezistă doar ceea ce există prin sine însuşi, ceea ce nu are existenţă în sine cade şi dispare mai devreme sau mai târziu. Deci preoţii nu trebuie să fie îngrijoraţi în privinţa revistei Elta: dacă revista Elta nu are existenţă în sine, va cădea şi va dispărea. Asemeni şi religia, şi biserica, dacă nu au existenţă în sine vor cădea şi vor dispărea ca şi cum nici n-ar fi fost. Întotdeauna omul a păstrat ceea ce i-a fost util şi a eliminat ceea ce a fost inutil. Ca să nu mai menţionăm faptul că decăderea şi eliminarea religiei se face deja simţită.

Ce înseamnă de fapt căsătorie şi preoţie? Din punct de vedere metafizic, este simplu, căci ele nu există, sunt concepte mult vehiculate şi adânc implantate în subconştientul uman. Sigur, putem spune că preoţie înseamnă vibraţie, iar căsătoria înseamnă legea genului.

Taina preoţiei este profund venerată de către religioşi deşi habar n-au ce înseamnă. Nici n-au voie să-i întrebe pe preoţi, şi acest lucru din două motive: primul, că nici preotul de multe ori nu ştie, iar al doilea, pentru că ea a fost ridicată la statutul de "Taină" şi, prin urmare, este de neînţeles pentru o "fiinţă redusă şi pământeană" cum este omul, iar preotul chiar dacă înţelege ceva nu prea are chef să explice şi altora.

Teologia Dogmatică, la capitolul destinat tainei preoţiei, precizează că sunt două categorii de preoţi: preoţii naturali (şi spune că fiecare om este un preot natural) şi preoţii "făcuţi" (preoţi ai bisericii). Se pune însă pe ultimul plan preoţia naturală, punându-se pe primul preoţii religioşi. Sincer m-am mirat când am văzut că totuşi le-a scăpat teologilor şi a scăpat astfel de cenzură acea parte din capitolul despre preoţia naturală a fiecărui om. E drept că se vorbeşte foarte pe scurt despre preoţia naturală însă este bine că se aminteşte totuşi de ea.

În realitate, preoţie înseamnă manifestarea puterii cosmice, şi preot este fiecare OM care ştie să se folosească de legea vibraţiei şi care şi-a conştientizat spiritul - sferă - divină din el însuşi. Asta înseamnă preot, şi nu ceea ce spun religiile despre preoţie. Mai mult nu prea avem ce spune despre preoţie, căci fiecare trebuie să descopere esenţa ei, iar esenţa ei este vibraţia, şi vibraţia este preoţia şi preoţia este vibraţia. Dacă am vorbi mai mult am face ceea ce fac şi religioşii, adică am vorbi mult şi am face puţin.

La fel şi în ceea ce priveşte căsătoria. Totul este foarte simplu. Taina căsătoriei s-a vrut a fi manifestarea legii genului. Însă, datorită decăderii spirituale, căsătoria s-a rupt de legea genului şi s-a izolat pierzându-şi şi gradul de simbolistică. Religia vorbeşte mult despre căsătorie însă nu aminteşte

"Fiți blânzi ca porumbeii și înțelepți ca șerpii!"

niciodată că ea este doar o formă, un simbol. Şi preoții vorbesc cu atât mai mult despre căsătorie, cu cât simt că ea se desacralizează pe zi ce trece, cu cât simt că pe oameni începe să nu-i mai intereseze forma, formalismele ci încep să fie cu adevărat interesați de esență, de fond.

De fapt este simplu: două entități se unesc, în plan fizic, pentru a întemeia o familie - aşa se crede astăzi despre căsătorie. În realitate se realizează o unificare între cele două ființe care au hotărât să FIE împreună ca să formeze UNUL. Şi pentru acest lucru nu este nevoie de o dovadă de căsătorie nici de la preotul unei biserici şi nici de la Starea Civilă. Iar preoții şi teologii ştiu bine acest lucru. Poate tocmai de aceea predică obsedant despre importanța confirmării religioase a căsătoriei. Şi sunt atât de buni actori şi joacă atât de bine acest rol încât mulți sunt convinşi că numai preotul este cel care căsătoreşte şi că fără binecuvântarea lui căsătoria este egală cu zero. Amuzant este că şi preotul are nevoie la rândul lui să-i fie confirmată căsătoria de un alt preot. Şi ajung "bieții preoți" să se binecuvânteze între ei de nu mai ştiu care şi cum s-au binecuvântat, şi drept soluție a acestei probleme se binecuvântează singuri şi, folosindu-se de această binecuvântare pe care şi-o dau singuri (dezlegare, o numesc preoții) comit de multe ori imoralități grosolane.

Căsătorie înseamnă devenirea din doi în Unul, devenirea în Unul din Doi. Se realizează pentru cei doi care SUNT împreună o unificare (fără a se contopi şi fără a-şi pierde individualitatea) a celor două corpuri spirituale care devin Unul. Deocamdată, unificarea nu se realizează nici la nivelul corpurilor astrale - psihice şi nici la nivelul corpurilor fizice.

Se realizează astfel o sferă - spirit unică şi neutră în care se regăsesc ambii parteneri, care sunt unul (yang) la nivelul corpului - sferei spirit, sunt Una (yin) la nivelul corpurilor mentale şi se manifestă prin două corpuri astrale - psihice şi implicit prin două corpuri fizice. Iată Unul! Nu este nevoie de atâtea comentarii câte fac preoții şi teologii.

Simțind însă că pierd teren, aceşti "oameni" care au îmbrăcat haina de preot sau teolog, mulți dintre ei doar pentru că este o... "meserie în care se câştigă bine fără să munceşti prea mult", aceştia deci, au făcut din taina căsătoriei şi a preoției nişte capcane bine mascate în care cad lesne ignoranții, fricoşii, leneşii, limitații...

"... Fiți blânzi ca porumbeii şi înțelepți ca şerpii" spunea Iisus celor care erau flămânzi şi însetați de lumină. Şi preoții împlinesc bine această metaforă numai că au inversat sensul, fiind înțelepți ca porumbeii şi blânzi ca şerpii înfometați, căci marea "masă" a preoților au îmbrăcat haină de oaie ca să-şi ascundă inima de lup. Cât despre înfometare şi sete, ei au din plin aceste "virtuți" alese şi "nobile", căci foarte rar ai ocazia să vezi un "om" mai lacom decât preotul, unul mai flămând după bani decât preotul, unul mai însetat de şefie precum este preacucernicia sa preotul...

Nu criticăm şi nu acuzăm pe nimeni, am mai spus-o. Însă nu putem rămâne la infinit indiferenți la urletul înfometat al lupilor şi nici să ne prefacem veşnic că nu auzim plânsul oilor. Nu pretindem a fi nici salvatori şi nici aleşi ai zeilor, dar auzul nostru a devenit foarte sensibil şi ne zgârie adânc urletul lupilor, şi inima noastră nu mai poate suporta plânsul neîncetat al oilor.

Să nu ne mai lăsăm atinşi de urletul preoților şi să nu mai fim ca oile în ghearele lor. Avem acest drept, avem măcar dreptul de a ne apăra. Ajunge cât i-am lăsat să ne sfâşie şi să ne mănânce, cât i-am lăsat să ne păcălească şi să ne manevreze, ajunge cât ne-au făcut să suferim...ajunge... AJUNGE!

Arad, 7 februarie 1995, h 22.

MARCEL VÂLCU

Defecțiuni prin afecțiuni

Ne înscriem în aceeaşi linie dinamică, de desconspirare, la modul cel mai concret, sau cel puțin aşa se vrea. Am încercat să vedem în articolul trecut felul în care sunt instituțiile tratate chiar de cei care mai au habar de ce înseamnă aceasta. Deja, parcă suntem puțin surprinşi de toată această "cruciadă" instituțională, însă imaginea aceasta este falsă. Instituția nu există dacă nu există oameni care să o accepte. În 1989, o formă de organizare socială nu a mai fost acceptată şi a picat brusc. Însă dacă omul ar fi ştiut exact ce vrea, nu s-ar fi ajuns la situația indecisă de azi. Ce a dorit a fost doar o cosmetică, o formă schimbată cu alta şi asta are! Mai concret, ai ce eşti! Prostul are parte doar de prostii sau de situații stupide, egoistul dă peste tot de o sărăcie lucie şi misticul se întâlneşte doar cu "mistere de nepătruns".

Pentru cel care încearcă să abordeze o imagine mai universală despre ce este în jurul său sau ce este el, sunt puse deoparte adevărate bănci de informații. Unii o iau la propriu, îşi cumpără ziarul şi se aşează pe bancă să-l citească! Abordarea în sistem materialist a elementului cel mai banal este un eşec din start, dacă startul există. Dar ce înseamnă, de fapt, o tehnică materialistă? Aceeaşi situație prin care se încearcă interpretarea efectelor prin ele însele sau mai clar, atunci când socoteşti efectul drept cauză, îți cauzează tot felul de neplăceri. Este o situație destul de încâlcită pentru încâlciți.

Simplitatea vieții o găseşti trăind, nu luptând pentru nimicuri. Graba de a interpreta, de a căuta să înțelegi sub o formă prin care deja nu ai înțeles nimic până acum, are ca rezultat interpretarea, speculația. Mai simpatic este atunci când dai peste interpretări ale unor simple elemente metafizice, viabile, funcționale. Faptul că doxarea cu informații este o competiție, ar putea fi înscrisă la olimpiadă drept concurs. Este foarte interesant de văzut cum oameni care sunt, cel puțin deocamdată, dați peste cap în quadratură (a se citi pătrat), vorbesc despre lubire şi Legile Universale exact ca şi cum un copil care abia stâlceşte două-trei cuvinte spune în loc de "mama", turboreactor!

Unul din factorii cei mai funcționali, în cazul în care eşti desconspirat, este cel psihic. Pentru a putea folosi o informație, pentru a o înțelege, este necesară această muncă la nivel psihic. Chiar şi atunci când cunoşti o tehnică, o lege, apar aceste distorsiuni care se manifestă prin diferite emoții şi stări. Vibrația, sunt puțini cei care pot cât de cât să spună că o percep la modul concret. Şi chiar dacă o fac, este dificil de exprimat cum. Cel mai direct efect al vibrației este starea pe care o avem. O stare proastă desconspiră o vibrație nu tocmai înaltă, una bună, o vibrație asemănătoare. Pentru a lucra cu aceste dimensiuni de vibrație, folosim ce avem la îndemână, întreaga paletă de stări emoțional-afective. Jocul cu stările este jocul cu vibrațiile. Trecerea dintr-o stare într-alta reprezintă efectul acestei transformări la nivel subtil a vibrațiilor. Nu putem spune că nu avem emoții sau diferite trăiri psihice. Numai dacă nu am trăi nu am avea emoții. Însă dacă le avem, trebuie să facem ceva cu ele. Emoția însă distorsionează descoperirile la nivel spiritual, le modifică. Partea psihică este ca o remanență, ce trage, parcă, mereu înapoi pe cel care încearcă să facă ceva cu el, nu cu alții. Cel mai simplu exemplu îl constituie această "inițiere" în alimentația naturală. Ştim că este mai bine din toate punctele de vedere, clinic, financiar, social, dar iată că mergi pe stradă şi te pocneşte exact în nas un miros de gogoaşă înfuriată de te doboară, nu alta!

Avem emoții ca să ne cunoaștem, nu ca să ne suporte alții

Ceea ce doboară nu sunt toate materialele transcrise, volumele de jurnal şi cursurile care sunt eclipsate de banala gogoaşă, ci dorința, pofta. Dorința, dacă este bine orientată, este creatoare. Este firesc ca în Apocalips ispitele să fie pe măsură. O ispită care se respectă, nu te trage spre elemente progresiste, spre alimentație lichidă sau mai ştiu eu ce! Tot la salamuri, pâini mari şi calde, gogoşi şi baclavale! Nu mai continui la fel, fiindcă nici eu nu sunt de lemn, aşa că trecem peste formele acestea.

Toate poftele, dorințele, pasiunile şi emoțiile noastre sunt localizate în corpul astral - locul unde sunt localizate, dar şi de unde sunt împrăştiate! Corpul spiritual este cel care tot încearcă să facă ceva, să mişte pe ici pe colo. Dar toate aceste semnale trec peste zona astrală, emoțională. Într-adevăr, pentru a ajunge la spiritualitate, la o evoluție firească, este necesară desconspirarea psihică. Suntem plini de emoții, exemplul cu gogoaşa fiind doar unul aparent minor. Acum nu că aş vrea să zic că trebuie să cădem în extaz în fața unei maioneze cu ciuperci sau să ne dea lacrimile alături de o prăjitură cu banane, naturală. Însă, marile aşa-zise piedici sunt puse de micile nebunii. În acest mod, cel care este dirijat de o paletă largă de emoții nu se poate spune că este înțelept. Înțelepciunea stă în controlul lor, nu în manifestarea lor. Tendința generală este de a manifesta ceea ce simțim. Şi emoția este o manifestare, deşi ceva mai subtilă, față de lumea în care suntem obişnuiți să lucrăm. Dar dacă o manifestăm şi pe aceasta, manifestăm manifestarea. Exteriorizarea unei stări psihice nu este altceva decât consumarea ei fără să fi învățat ceva de aici. Iată că este destul de simplu de discutat despre lumea emotivității, dar ce te faci când altcineva, care trebuie să fie un căscat pentru a nu avea nici o vină, ne varsă cafeluța după ceafă? Toată metafizica se duce pe şira spinării! Când te enervezi apar tot felul de gesturi impulsive şi toate elementele mai pragmatice devin, brusc, teoretice.

Facem ce facem şi revenim la adevăratul Învățător, bunul-simț. Unul din cele mai simple gesturi pe care le putem face este să nu facem aceste gesturi. Când apare o asemenea situație şi suntem tentați să facem vreo poznă mai impulsivă, tragem aer în piept şi luăm o pauză. Atunci se întâmplă şi minunea, nu pe loc, normal, dar toată situația care s-ar fi degradat prin intervenția noastră este în armonie. Prin această interiorizare a unei stări psihice, o elucidăm, o transformăm, şi gestul nostru capătă polaritatea cealaltă.

Este un simplu element de tehnică să-i spunem metafizică. Sunt abordate cele mai sofisticate şi contorsionate elemente de "mind control" sau de Yoga, dar deja sunt depăşite de epoca în care ne aflăm.Corpul nostru fizic nu mai are nevoie de poziții curioase pentru a fi în armonie cu corpul său astral. Yoga este completă la 21 de ani. Ce facem, însă, cu un corp astral simetrizat? Cum ne descurcăm cu realizarea noastră la care ám muncit 26.000 de ani, de-a lungul atâtor reîncarnări, corpul fizic?

În psihologie se cunoaşte acest fenomen, prin care cei care sunt mai optimişti, emit forme mentale mai constructive, îşi transformă permanent emoțiile în emoții mai normale, mai spirituale, chiar trăiesc mai mult. Pesimiştii, exact invers. Acum suntem în situația unde liberul arbitru decide, care vrea să se mai joace de-a moartea sau nu. Astrologia desconspiră de unde apare pesimismul, şi în felul acesta poate fi eliminat.

Am încercat împreună o privire asupra unui domeniu, unde oricând se mai poate spune ceva. Esențial este ca fiecare să se ia de emoții şi să se scuture, fiindcă acesta este adevăratul Purgatoriu, emotivitatea. Ea ne arată, prin desconspirare, drumul spre Noi cei care suntem, sau ne mai amână.

Suceava, violet, Casa IX

Alexandru

Omul Creator

Prietene, scriu acum cutremurat la gândul că mi te-ai adresat mie. Sânt în ora lui Venus. Galbenul ! Iubirea ! E ora patru. Adi, aflat lângă mine la calculator, apasă pe un buton şi-mi spune că peste un minut intrăm în ora lui Mercur a zilei de 27 mai 1995. Galbenul se face Violet! Vibraţia Violetului e a Spiritualităţii, a Gândirii, îmi şopteşte Prietenul meu. Ce minunat dar, ce minunată Cale Mi-am Dăruit, Doamne, în această bucurie a Comunicării! Noaptea se face zi când Prietenul îmi şopteşte... Acum, îmi vei spune: "De ce eşti cutremurat?" Îţi răspund: De ceea ce-mi scrii tu... Iată...

... Îţi scriu acum şi aici, în locul unde învăţ în fiecare zi să dăruiesc din darul primit. Scriu mai întâi despre bucuria gândului bun către tine, care te găseşte cu siguranţă luminos şi iubitor, aşa cum te simt de la începutul colaborării noastre. Îmi place să te ştiu lucrând, împreună cu noi toţi spre a face, spre a înfăptui cu fiecare clipă pentru noi, pas cu pas, uşor, cu răbdare şi încredere. Simt că vreau să-ţi scriu condensat şi intens. De aceea îţi scriu doar aceste câteva idei. Ştiu că lucrările pe care ţi le-am trimis ţi-au plăcut, dar te rog să faci un mic gest care simt că mi-ar aduce acel suflu de care am nevoie, să-mi scrii câteva rânduri despre ceea ce crezi că trebuie să scrii, privindu-le.

Un creator, aşa cum suntem fiecare dintre noi, indiferent de forma pe care o îmbracă creaţia sa, are nevoie de relaţia aceasta cu ceilalţi, mai mult decât orice. Sunt mici repere care-l ghidează în calea sa. Îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi înalţ bucuria către tine.

Paula

Suceava, 12 . 02. 1995 (h: 12)

Imnul Iubirii

Gestul pe care-l pot eu face? O, ce teribilă povară mi-ai pus pe umeri! Primul gest care-mi vine la îndemână e să însoţesc aceste rânduri cu cele 3 creaţii ale tale trimise ulterior... Cu alte cuvinte, tot tu mă îmbrăţişezi. Ce formă mai mare a egoismului meu ţi-aş putea aduce? Vezi dară că idolii nu sunt oameni şi Oamenii nu sunt idoli. Dincolo de forma noastră fizică, mentală sau spirituală pe care ne-am creat-o, se află ceva impersonal şi pe acel ceva trebuie că îl căutăm. El creează. Însă dacă acest El se află în noi, înseamnă că mai avem o şansă. Să-l căutăm. Căutarea se face de unul singur... Şi pentru ca bucuria acestei căutări să te însoţească, îţi ofer la rându-mi un mic dar. Ia însă aminte: Darul se alege şi nu se culege...

Sfântă Comunicare cu Tatăl Ceresc
Ce splendoare e Parfumul Cerului Tău
Ce dulce e mângâierea când
Tatăl se află cu tine
Ce bucurie mă cuprinde
În Pleiade şi aici în Casa mea
Care e Templul Domnului Cel Viu!
Ce viaţă poate fi înafara Tatălui?
Înlăuntrul fiinţei mele e Tatăl
El mă însufleţeşte cu Fiinţa Sa Eternă,
Prea bucuroasă e fapta Mea
În ETHERNA LUCRARE
Iată Esenţa - Esenţelor
Vieţii trăite în Ethernul Cuvânt

Alexandru
Petro - Dava, 30.01.1995. h: 8,49

Divinul Manual de Iubire

Prieteni dragi, nu mă pricep prea bine să-mi cuvântez inima, să traduc în cuvinte surâsul inimii mele, dar îmi simt braţele inimii căutându-vă, deschizându-se larg, gata să cuprindă întreg Universul.

Am tot încercat să vă scriu..., şi-mi tot fugeau cuvintele printre degete. Dar a sosit vremea şi iată-mă faţă în faţă cu voi, surâzând, îmbrăţişându-vă, trăind, fiind.

Bun găsit, prieteni dragi !

Mă bucur că v-am găsit găsindu-mă. Căci eu, Mugurul îngheţat sub convenţii, atribute, etc, etc, am fost mângâiat de Soare şi-am înflorit spre Cer - întru Pace şi Iubire.

Mă bucur, prieteni dragi, şi vă mulţumesc

că existați, că SUNTEȚI, că SUNT. Vă mulțumesc pentru Divinul manual de Iubire (revista ELTA) și pentru toate celelalte surâsuri transmise, ce s-au oglindit în inima mea, au încolțit și promit roade îmbelșugate. Restul e ... PACE și IUBIRE. Solteris, prieteni!

P.S. Vă mulțumesc pentru minunatele cărți transmise (Bucătăria fără bucătărie, Călătorii pe Vamfim, Descifrarea enigmelor Piramidei Luminii Celeste) și vă rog să primiți din partea mea un dar modest - Viața impersonală (cu rugămintea de a-mi comunica părerea despre ea) și câteva din surâsurile înflorite sub razele Divinei ELTA. (...)

Am deschis larg brațele,
apoi, închizând ochii,
am privit adânc
în ochii inimii mele.
Erați acolo, toți, Prieteni dragi!
Și voi, și Universul.
Și murmuram:
Doamne!, cât loc a mai rămas!

¤ ¤ ¤

Doamne!
Sunt mugur în palma Inimii Tale,
lartă-mă, Doamne,
pentru atâtea milenii de ne-Cuvânt,
pentru atâtea milenii de ne-Iubire,
pentru atâtea milenii de ne-Adevăr...
precum și eu îmi iert
greșelile fraților mei.
Doamne!
Sunt mugur în palma Inimii Tale,
lumină din Lumină,
iubire din Iubire.
Dă-mi, Doamne, puterea
de-a suporta atâta Lumină,
atâta Iubire,
atâta Fericire.
Ajută-mă, Doamne,
să Fiu!

Sever,
Runcul Salvei, Bistrița Năsăud

Bucuria Comunicării

S-ar putea crede că această bucurie a comunicării nu-i altceva decât ceea ce noi dorim, determinăm, Înfăptuim. Ce înfăptuim? Planul Divin. Ce-i acela Planul Divin? Manifestarea Principiului. Și aceasta ce poate fi decât ceea ce îți trebuie, ceea ce faci, ceea ce ai și dărui. Dăruim tot ceea ce ni se cere. Înfăptuim ceea ce ne-am dăruit și nu ceea ce ne-am dorit. Zidirea Templului - Cărămida - Liantul - iată Iubirea! Viața impersonală e un imn închinat Supraeului...

- O, Amenhotep
Ce ilustră e chemarea
Ce dragă ți-i Marea
Ce Iubire poate fi
Dăruirea!
- Din dar se face rai?
- Dar din dar se face rai
Poți fi în Iubire
Cum Lotusul printre flori
Cum Papirusul Sfânt printre suluri
Cum Pleiadele între constelații
Cum doară tu ești
Și te regăsești
În Bucuria Comunicării
O, Amenhotep
Ce chemi în Albastru
Dacă nu Sânul Meu?
Ce spui tu acolo
Acum e marea
Ce faci tu acolo acum
S-a mai făcut
S-a mai spus...
Vine o lume care
se cerne
Vine o lume care
dorește
Vine o lume care
cere
Altceva de la voi
Aici... Acum...
Cu ce vii când seara se lasă pe pleoape
Ce strângere e în dorul tău?
O, Amenhotep, fericire deplină
Neîndurătoare e șansa
Ce ți s-a dat!
- Neîndurătoare?
- Ce poate fi mai lesne
Când nu mai ai nimic
Când ceasul e aproape
Și tu nu-l vezi
Când bate-n clopot
Clepsidra Nisipului

FACĂ-SE VOIA CERULUI TĂU

Clepsidra Nisipurilor Tale
Unde bate, unde curge
Când nu mai e nimic de
curs
O, Amenhotep,
Neîndurătoare blândețe,
Șansă a Nemuririi
Iată Cuvântul
Pe care, în mărinimie,
Tatăl ți l-a dat,
Vino să-ți mângâi pleoapa
Să-ți dau încuviințarea
Să te pot duce
Acolo de unde vei veni
Fără zăbavă
Vei reveni
O, Amenhotep,

Vei reveni
Fără zăbavă...
- De ce să vin?
Unde mă duceți?
- Unde-ai mai fost
Patul se face
Perna se pune
E-un pat de stele
Unde te duc
Perna-i Luceafăr
Candelă-i Cerul
Îngerul tău
E al meu piept
Iată unde te duc
- Dar Marea ?
Iubesc eu marea
Atât cât să poată
Încăpea în sufletele
voastre toate

de necredincioşi ?
- Cum să-ncapă
În sufletele celor
necredincioşi?
- Adică să le ia
Valul Iubirii
Să le împrospăteze
Aducerea aminte
- O, Amenhotep,
Suflete mândru
Iubirea e Aurul
Ce ți l-am dat
Dulce năpastă
Facă-se voia Cerului Tău
- Chiar voi credeți
că am şi eu un Cer?
- O, nici nu ştii
când şi cum vine!
Cerul se înseninează
la vederea chipului tău
Acel senin e Cerul
Acel senin e Marea
Acel senin e Iubirea
Ce ți-am dăruit-o
- Ştiu acum ce vrei,
vrei să mă duci într-un
pat de stele
să-mi pun capul
pe un Luceafăr

prea mult iubit
din Pleiade
apoi să mă acoperi
cu cerul chipului meu
dormind printre stele
- O, Amenhotep,
iată ce ți s-a dat:
Clepsidra uitării
Cea care mai are timp
cea în care se vede
curgând viața
viața veşnică
oriunde vrei să fii
la vederea ta
chipurile se vor însenina
fiindcă dorul de mine
va fi veşnic

prin tine se vor trezi
gheţurile inimii
prin tine
va veni Marea
să se bucure un pic
şi să-ți spele
cu spuma Afroditei
fruntea ta
plină de Lumina Celestă
- Mulțumesc, Tată !
clipa frumoasă
ce mi s-a dat
eu o consider
răsplata faptei mele
fără zăbavă oglindindu-se
în Lumina Chipului Tău

Alexandru
Petro-Dava 26.01.1995,h. 7.57

MESAJ DIN CLUJ

Îţi aminteşti ? E mult de atunci. Universul nu semăna deloc cu acela pe care-l vezi acum. Peste tot în jurul nostru era doar lumină, o lumină strălucitoare şi albă ca laptele. Chiar dacă am fi dorit nu am fi avut cum să deslusim cine eşti tu şi cine sunt eu. Era pace şi iubire. O Eternitate fără de început şi fără de sfârşit. Eram cu toţii una. Îţi mai aminteşti ?

Apoi, dintr-o dată, lumina s-a stins. Ai adormit. Te-ai trezit într-o altă lume. O lume despre care nu ştiai nimic. Nici măcar că există. Că ar putea exista. Te-a cuprins un sentiment ciudat, până atunci încă necunoscut de tine: frica. Frica de întuneric, de necunoscut, de tot. Pentru o clipă ai crezut că întunericul care s-a lăsat asupra ta ar dura o veşnicie. Dar, spre norocul tău, în lumea în care ai picat, veşnicie nu există.

În lumina difuză pe care ţi-ai mai păstrat-o ţi-ai putut da seama că te afli în interiorul unei celule. Ai devenit... un prizonier ! Pentru un moment ai realizat că tot ce vezi nu-i decât un simplu vis, dar apoi ai consimţit să te ataşezi din ce în ce mai mult de celula ta, până ce te-ai identificat cu ea aproape complet. Celula a prins viaţă şi ai început să evoluezi. Ai devenit un corp fizic, o creatură, un individ.

Asta eşti tu. Un nume, un sex, o vârstă, o adresă, o meserie şi alte limite care te definesc. Te încadrezi în fel şi fel de concepţii ştiinţifice, filosofice, religioase din ce în ce mai sofisticate având grijă să te plasezi întotdeauna pe nivelul maxim. Viaţa ţi se pare o competiţie nemiloasă în care trebuie neapărat să fii printre cei care se află în frunte, printre cei "aleşi". Dacă reuşeşti, eşti fericit. Dar fericirea nu durează mult. Lupta trebuie reluată de la început, cu o şi mai mare înverşunare. Vrei să fii perfect, vrei să ştii totul, vrei să fii Absolutul.

Prietene, îţi spun un secret. Eşti perfect aşa cum eşti acum. Ştii absolut tot ce ai nevoie. Eşti Absolutul. Nu ai părăsit nici pentru o singură clipă Universul Luminii şi al iubirii din care ai pogorât. Ţi-ai uitat doar ADEVĂRATA TA IDENTITATE. Pur şi simplu nu mai vrei să ştii cine eşti. Ţi-e frică de Tine însuţi. Ţi-e frică să te trezeşti !

Eu sunt aici ca să te trezesc prin orice mijloace. Sunt o lumină încă palidă, dar nelimitată ! Îţi aduc un singur mesaj: IUBIREA PERFECTĂ. Singura ta salvare.

Pe Pământ trăiesc miliarde de suflete. Toate îţi apar ca şi cum ar fi nişte entităţi separate, distincte. Încearcă să-ţi alegi una dintre ele, una singură căreia să-i oferi întreaga cantitate de iubire pe care ai putea s-o dăruieşti cuiva. Aceasta îţi va deveni din ce în ce mai apropiată până ce vei fi una cu ea. "Când doi vor deveni unu, IATĂ OMUL !" Dacă eşti una cu o singură entitate, eşti una cu toţi. Dacă eşti separat de o singură entitate, eşti separat de toţi. Într-aceasta se află puterea iubirii !

Deci, curaj prietene ! Te aşteaptă o lume nouă, dar care-ţi este totuşi mult mai cunoscută şi mai familiară decât cea pe care o vezi acum. Te aşteptăm să-ţi revii. Te aşteptăm să te întorci la noi. Te aşteptăm ACASĂ.

Noi

Vineri, 19 mai, ora 11[45]. Cluj Napoca

MESAGER PENTRU CITITORII ŞI SCRIITORII REVISTEI

Adrian

MESAGER

Prieteni care citiţi şi scrieţi această revistă, şi care doriţi ca ea să ne aducă tuturor ocazia de a ne cunoaşte şi recunoaşte în postura de creatori ai vieţii noastre şi ai Universului în care trăim, în această pagină avem prilejul să comunicăm mai direct, pe marginea scrisorilor şi articolelor voastre, din care se simte dorinţa fiecăruia de a contribui la ceea ce face ELTA pentru oameni. Mesajele noastre se adre-sează tuturor celor care se simt vizaţi de ele.

Pentru cei care s-au recunoscut şi lucrează, cu sine şi pentru toţi. *Ne bucurăm că sunteţi alături de noi şi că nu vă lăsaţi copleşiţi de entuziasmul de început. Am primit scrisorile voastre, dar nu avem ce să răspundem când totul este bine, decât că este bine. Continuaţi să lucraţi, ne ajutaţi prin toţi cei pe care îi ajutaţi cu exemplul şi vibraţia voastră. SUCCES!*

Pentru cei care nu sunt de acord cu noi, ne trimit critici şi provocări. *Vă mulţumim pentru dorinţa voastră de mai bine, şi pentru soluţiile practice cu care veniţi. Nu vom face din revistă locul unor polemici pe teme teoretice, ci dorim să fie un instrument cât mai practic pentru cei care doresc să cunoască adevărul dinlăuntrul lor, fără să impunem cuiva ideile şi concepţiile noastre, aflate într-o continuă dinamică. Pentru critici, întotdeauna aveţi dreptate din punctul vostru de vedere, şi dacă veţi dori să învăţaţi ceva şi din experienţa altora, atunci veţi alege să construiţi prin cuvinte şi gesturi, şi nu să distrugeţi. Iar dacă nu puteţi accepta sau înţelege, aveţi RĂBDARE!*

Pentru cei care descoperă ELTA şi sunt interesaţi de cursurile şi taberele organizate. *Sunteţi bineveniţi, şi în măsura încrederii voastre în ceea ce facem veţi putea colabora cu noi oricând şi oriunde. Pentru amănunte organizatorice, luaţi legătura cu filiala cea mai apropiată, telefonic sau chiar mergând la cursuri, unde puteţi găsi şi materiale sau numerele mai vechi ale revistei. Nu sunt necesare forme complicate pentru a vă înscrie, este de ajuns să vă doriţi asta şi restul vine de la sine. CURAJ!*

Pentru cei care suferă în tăcere, sau la vedere, şi ţin să ne expună toată suferinţa lor. *Suntem alături de voi, dar nu în scoica voastră, şi nici în postura de confidenţi gratuiţi. Aveţi sinceritatea să vedeţi de unde provine suferinţa, şi trăiţi bucuria vieţii aşa cum este, fără spectacolul unor lacrimi inutile. Vedeţi şi aforismul din antetul paginii 493. Vă doresc să vă găsiţi liniştea şi pacea, şi să auzim veşti bune!*

Pentru cei care colaborează la revistă cu articole şi ilustraţii. *Încercăm să dăm revistei o orientare cât mai pragmatică, printr-o informaţie care să fie atât pe înţelesul tuturor, prin simplitatea limbajului şi a exemplelor oferite, cât şi prin aplicabilitatea ei în viaţa fiecăruia. De aceea vom evita, pe cât posibil, speculaţiile teoretice, metaforele fără sens concret, abordările prea abstracte. Unele dintre articolele primite la redacţie nu fac altceva decât să preia informaţiile şi chiar exprimarea din cursurile ELTA şi din revistă, dar nu avem nevoie de repetarea la nesfârşit a aceloraşi idei, ci de experienţa şi trăirea voastră originală. Fiţi voi înşivă, în scris ca şi în viaţă, nu-i copiaţi pe alţii, ci continuaţi-i în viziunea voastră. Din acelaşi motiv nu, vom publica preluări din alţi autori sau lucrări, fie ele şi traduceri inedite pentru Zona Românească. Locul lor este în cărţi, pe când revista este, de la început, absolut independentă şi originală de ceea ce s-a scris până acum.*

Tuturor celor care ne susţineţi şi ne ajutaţi, mergând pe calea voastră, acolo unde sunteţi, fără mofturi şi exaltări, vă mulţumim şi vă rugăm să continuaţi la fel de firesc, prin bun-simţ şi sinceritate, aşa cum este de dorit ca fiecare să realizeze că se poate.

PACE şi IUBIRE!

ELTA Universitate

FILIALE
telefoane informative :

ARAD	057 / 23 91 38
BAIA-MARE	062 / 41 42 72
BRAD	054 / 65 50 32
BRAŞOV	068 / 13 00 81
BRĂILA	039 / 64 23 61
BUCUREŞTI	01 / 777 30 63
BUZĂU	038 / 43 45 05
CĂLAN	054 / 73 13 47
CÂMPULUNG-MOLD.	030 / 31 29 88
CLUJ-NAPOCA	064 / 18 77 04
CONSTANŢA	041 / 64 45 85
CRAIOVA	051 / 16 15 96
COMĂNEŞTI	034 / 37 22 65
DEVA	054 / 62 48 94
GALAŢI	036 / 44 49 11
IAŞI	032 / 14 93 89
LUGOJ	056 / 37 26 13
MIERCUREA-CIUC	066 / 11 27 96
MEDIAŞ	069 / 82 44 15
ORADEA	059 / 14 87 78
PETROŞANI	054 / 54 39 78
PIATRA-NEAMŢ	033 / 62 66 52
PLOIEŞTI	044 / 19 17 81
ROMAN	033 / 72 41 61
SATU-MARE	061 / 74 07 25
SIBIU	069 / 41 47 24
SUCEAVA	030 / 21 34 28
TÂRGOVIŞTE	045 / 63 14 95
TÂRGU-MUREŞ	065 / 16 30 84
TIMIŞOARA	056 / 13 77 42
TULCEA	040 / 52 95 94

Important !

* *Abonamentele* se fac direct la filiale sau la redacţie (adresa: Iacob Alexandru - C.P. 4 / 413, 5600 Piatra Neamţ, jud.Neamţ). Banii trimişi trebuie să cuprindă preţul revistei plus 100 de lei cheltuieli poştale. Abonamentul se face pentru minimum trei numere. La redacţie se mai găsesc în stoc numere din urmă. Doritorii le pot solicita în sistem abonament sau ramburs.

* *Donaţiile* se pot depune pe adresa ELTA - Universitate, filiala Piatra Neamţ, fie prin poştă la adresa indicată mai sus, fie în conturile noastre deschise la Banca Comercială Piatra Neamţ: 45. 10. 06. 42. - în lei; 4721. 410. 008. 60. în D M ; 4721. 716. 00. 860 - în dolari.

* *Studenţii prin corespondenţă* pot fi numai cei ce se adresează prin cerere. Aceasta trebuie să cuprindă adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naştere). Ei vor avea acces la lucrările difuzate de noi (cursuri, manuale, casete) cât şi locuri în taberele noastre de studii organizate în Rarău , Brad - Munţii Apuseni, Miercurea Ciuc. Taxa de înscriere este de o mie de lei trimisă pe adresa redacţiei.

* *Sumele trimise prin poştă* trebuie să specifice destinaţia (abonament, student prin corespondenţă) înscrisă la locul pentru corespondenţă al mandatului poştal.

Direcţia audio - video
(casete cursuri, muzică):
CĂTĂLIN NASTASĂ
, *tel. 01 / 682 44 59, Bucureşti*

ELTA-Universitate
şi
Editura SOLTERIS vă oferă :

Baird T. Spalding
Viaţa Maeştrilor (vol. I - II),

Melfior RA
Călătorii pe Vamfim,
Descifrarea enigmelor Piramidei
Luminii Celeste,

Rodia Tilianu
Bucătăria fără bucătărie,

Elena Niţă Ibrian
Bucătăria fără foc

Preţul unei reviste: 700 lei

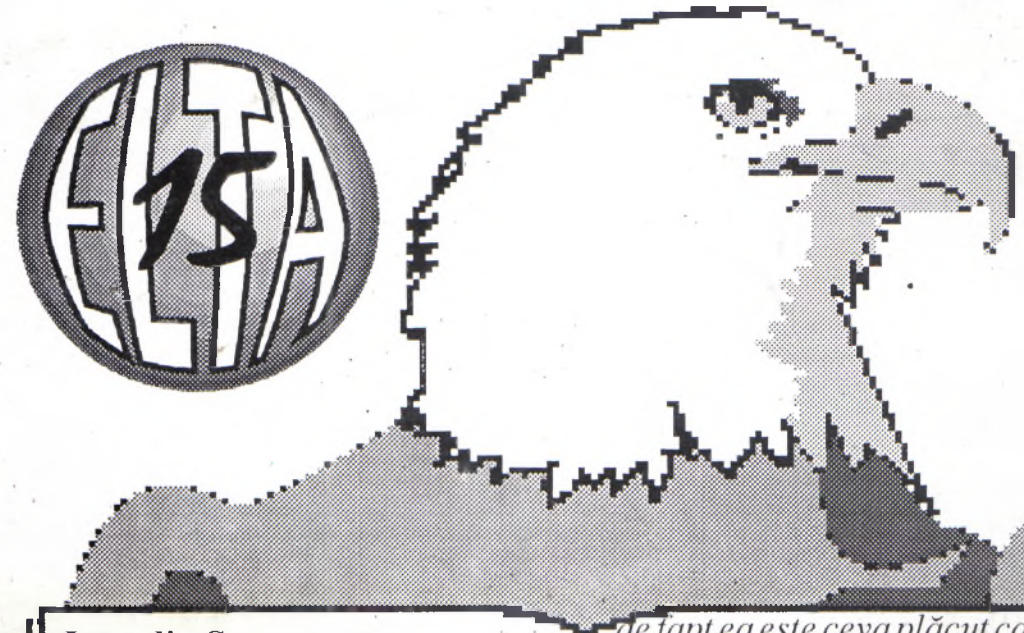

Ioan din Suceava

Motto: "E greu să fii tu însuți
când nu ai iubit niciodată."

Când prin pădure mă plimb observ cum toată natura se uită la mine, o simt şi o înțeleg cum plânge de dragul pământului.

Eu nu pot decât să scriu poveşti cu ea ca oamenii să înțeleagă de ce eu o iubesc, şi ei nu! Chiar dacă sunt câțiva care zic că o iubesc, dar de fapt ei se plimbă şi rup câte o ciupercă sau o floare şi nu înțeleg de ce eu o iubesc şi ei nu! Doar eu am numai 10 ani şi ei spun că le cunosc pe toate!

Viața este ceva care pe mulți îi sperie când au necazuri, sau greutăți familiare sau financiare... de fapt ea este ceva plăcut care vrea să ne testeze, ca apoi să ne dăruiască! Când iubeşti pe cineva, iar acel cineva te iubeşte, îi mulțumeşti vieții că ți-a scos în cale aşa o făptură.

Viața este cel mai scump lucru!

La apusul soarelui, când adoarme natura, este uluitor să-ți priveşti sufletul... O să-l vezi ca un copac cu multe crengi, care au agățate pe ele fructe amare şi fructe dulci. Fructele amare seamănă cu vaietul cocorului care şi-a pierdut fiul şi l-a găsit înghețat zăcând pe pământul din care s-a născut şi pe care a murit. Iar dulcele înseamnă pacea, iubirea, armonia!

Ianuarie 1995